

ДЖОАН ДЖОНСТЪН ПЪТЯТ НА ЯСТРЕБА

Превод от английски: Георги Митев, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Мога ли да те целуна за лека нощ, Тейт?

— Разбира се, Ханк.

— Братята ти...

— Остави ги. Вече съм голяма и няма защо да искам разрешение от Фарън или Гард за една обикновена целувка на раздяла.

Двамата стояха в тъмната част на верандата зад една от колоните, които украсяваха фасадата. Тейт Уайтлоу пристъпи към високия каубой и го прегърна.

Ханк се възползва и я привлече в обятията си. Тялото ѝ се притисна към неговото. Изведнъж ѝ стана неудобно, защото усети, че той се е възбудил — между тях бе само меката тъкан на джинсите. Устните му намериха нейните, но целувката съвсем не бе пожелание за „Лека нощ“. Тейт вече съжаляваше, че му бе позволила да я целуне.

— Ханк — пое въздух тя и се отдръпна. — Не мисля, че...

В отговор ръцете му я обгърнаха още по-плътно. Тейт се опита да го отблъсне. Той хвана късата ѝ коса с една ръка и изви лицето ѝ за нова целувка.

— Ханк, с-спри!

Но обзет от страст, той не чуваше молбите ѝ. Тейт реши, че е настъпило време за решителни действия, когато изведнъж нещата се промениха. Тя разбра, че на сцената се е появило ново действащо лице. Ханк нададе вик на изненада и се отдели от нея. Брат ѝ Фарън бе сграбчил ризата му и го бе отблъснал на разстояние.

— Какво, по дяволите, правиш със сестра ми? — Ханк премигаше стъписан. — Целуваш я! Кой ти даде разрешение да я целуваш?

— Аз! — процеди Тейт със стиснати зъби. Ръцете ѝ бяха на хълбоците, главата — гордо изправена. — А на вас кой даде разрешение да се намесвате?

— Като видя да мачкат сестричката ми...

— Сама мога да се погрижа за себе си!

Тейт не отричаше, че с нея бяха постъпили грубо. Е, Ханк бе малко по-буен, ала това бе всичко. Можеше да се справи и без намесата на братята си.

За неин ужас Гард се показа от дома и попита:

— Какво става тук?

— Видях с очите си как този негодник натиска Тейт — отговори Фарън.

Гард излезе на верандата. Респектираният му вид бе достатъчен да предизвика страх у всекиго, а вбесеният поглед бе в състояние да смрази дори гризли.

— Вярно ли е това?

Тейт забеляза как размени поглед с Фарън и след това устните му се разтеглиха в тънка усмивка. Ханк бе осъден. Оставаше само да се произнесе присъдата.

— Изчезвай оттук! — обърна се Гард към Ханк. — И да не си посмял да се върнеш!

Фарън помогна на Ханк да намери посоката към изхода с ляво кроше, а ритникът на Гард му даде начална скорост. Ханк се спъна по стълбите, прескочи ги и като блъсна портичката, изчезна сред облаче прах.

Настана неловка тишина. Тейт с мъка сдържаше сълзите си. Никога нямаше да узнаят колко унижена се чувстваше и трябваше да ги накаже поне с думи! Обърна се навъсено и се втренчи първо в строгите очи на Гард, после в тези на Фарън — погледът му изразяваше малко повече загриженост и съчувствие.

— И двамата сте доволни, нали? — отрязва тя. — Това е четвъртото момче, което гоните от ранчото само за един месец!

— Да, Тейт! — започна Фарън. — Но ако един мъж не може да ни устои, не те заслужава.

— Не ме наставлявайте! — кипна тя. — Стига сте ме утешавали като бебе! Не съм на три години. Не съм даже на тринадесет. На двадесет и три съм! Вече съм голяма!

— Няма нужда обаче да се отнасят лошо с теб. Няма да търпя подобно нещо! — отрязва Гард.

— Аз също — добави Фарън.

Тейт наведе глава. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Устните ѝ произнесоха тихо:

— Тази вечер щях да се справя с Ханк. Трябва да ме оставите сама да вземам решения, а понякога и сама да греша.

— Не искаме да те виждаме наранена — каза Фарън, като постави ръка на рамото ѝ.

Тейт се напрегна.

— И мислите, че случилото се току-що не ме нарани?

Фарън и Гард размениха погледи.

— Може би гордостта ти бе засегната малко, но...

— Малко! — Тейт отблъсна ръката на Фарън. — Вие сте невъзможни! И двамата! Изобщо не знаете какво искам или от какво имам нужда. Не можете да си представите какво значи да следите всяка моя стъпка, за да не би случайно да падна. Ако бях дете, щеше да е съвсем естествено, ала вече съм възрастна. Не желая да бъдете мои телохранители!

— И тази вечер ли нямаше нужда от нашата помощ? — попита студено Гард.

— Нямах! — тросна се тя.

Гард повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите.

— Ти не знаеш докъде може да стигне страстта на един мъж, малка сестричке. Нямам намерение да те оставя сама да откриеш това. Докато не се появи мъжът, който ни е нужен...

— Никой вече няма да доближи това място и на сто километра — горчиво отговори Тейт. — Моите любещи ме братя се погрижиха за това. Ще ме държите девствена, докато изсъхна и... — Пръстите на Гард стиснаха брадичката ѝ болезнено и тя замълча. В очите му проблесна яростна искра. Накрая той каза:

— Върви в стаята си и помисли за случилото се тази вечер. Утре ще поговорим по-обстойно.

— Ти да не си ми баща! Никой не може да ме отпраща в стаята като непослушно дете.

— Или ще отидеш доброволно, или аз ще те занеса — заплашително изрече Гард.

— Докато не пуснеш брадичката ѝ, не може да отиде никъде — отбеляза Фарън.

Гард погледна с извинение брат си, после пусна Тейт.

— Лека нощ, Тейт! — каза той.

Тя знаеше, че за Гард спорът има само две страни — неговата и противоположната, която задължително бе неправилна. Стомахът ѝ се сви. Едва дишаше. В гърлото ѝ бе заседнала буца. Очите ѝ се напълниха със сълзи, по тя за нищо на света нямаше да заплаче пред братята си!

Макар да знаеше, че я обичат, ѝ бе неимоверно трудно да се бори с добрите им намерения. Тяхната любов направо я задушаваше. Те не я оставяха да живее свободно.

Майка им бе починала при нейното раждане и тя израсна под грижите на баща си и своите трима братя Гард, Фарън и Джес. Баща им почина, когато тя бе на осем години. Тогава и Джес напусна къщата. От този ден Гард и Фарън отговаряха за нея. Но те се отнасяха твърде сериозно към задълженията си и тя се оказа затворена в ранчото, наречено „Хокс Уей“ — „Пътят на ястреба“. Пазеха я позорко от монахиня в манастир. Никога не бе излизала от ранчото, без някои от братята ѝ да я придружи.

Когато Тейт бе по-малка, се събираше с приятелки. Но щом поотрасна, откри, че те се интересуват повече от братята ѝ, отколкото от нея. Накрая престана да ги кани.

Братята не пуснаха Тейт даже да учи в колеж. Вместо това тя получи диплома по управление на стопанската дейност и счетоводна отчетност, като следваше задочно. Нито имаше възможност за обществени контакти, нито притежаваше опит, който би ѝ позволил да се справя с такива като Ханк.

В същото време Гард и Фарън я бяха научили на всички работи по стопанството — от клеймене и кастриране на животните, до ваксиниране и отглеждане на малките. Тя не бе наивна. Беше виждала как се чифтосваха младите коне, които се отглеждаха в „Хокс Уей“. Но не можеше да си представи как този буен акт може да се извършва от хора в леглото...

Засега намираще нескъпосаните целувки на селските си обожатели за по-досадни от всичко. Но беше чела, че в отношенията между жената и мъжа има нещо повече. Нещо, което не бе изпитвала. Ако братята ѝ продължаваха така, никога нямаше да открие тайните на любовта!

Беше стигнала до ужасното заключение, че през изминалите месеци никой мъж не се бе осмелил да кръстоса шпага с нейните

братя. Ако продължаваше да живее с тях, щеше да остане стара мома. С тях нямаше избор. Само ако напуснеше „Хокс Уей“, можеше да се освободи от тяхната свръх грижовност.

Този инцидент бе последната капка, която преля чашата.

Тейт ги изглежда многозначително. На разсъмване тя щеше да бъде далеч оттук!

Когато вратата се затвори след нея, Фарън възседна ниската ограда на верандата, а Гард се облегна на стената.

— Твърде е красива и това ще ѝ навреди — промълви Гард.

— Трудно е за вярване, че една жена може да изглежда толкова привлекателно с мъжка фланелка и джинси — съгласи се Фарън и поклати глава.

Очите на Гард бяха безизразни.

— Какво ще правим с нея?

— Не мисля, че е възможно да се направи нещо повече от това, което правим.

— Не искам да я виждам наранена.

Фарън почувства тежест в гърдите си.

— Да, зная. Но вече е голяма, Гард. Все някога трябва да я пуснем.

— Още не — намръщи се Гард.

— Кога?

— Не зная. Просто не е дошло времето...

Както обикновено, на следващото утро малко преди разсъмване Гард и Фарън влязоха в кухнята. Чарли Самотния кон, чудакаът полуиндианец, който беше главен готвач и иконом в „Хокс Уей“, откакто майка им бе починала, вече бе поставил кафето на печката и наредил закуска на масата. Само че тази сутрин имаше нещо необичайно. Сестра им я нямаше.

— Къде е Тейт? — попита Гард, докато сядаше на масата.

— Не съм я виждал тази сутрин — отговори Чарли.

— Май все още се сърди и е в стаята си — направи гримаса Гард.

— Пий си кафето, аз ще се кача — предложи Фарън.

Само след миг обаче той се втурна в кухнята.

— Тя не е горе. Избягала е!

Гард скочи така рязко от стола, че го прекатури.

— Какво?! Къде е избягала?

Фарън го сграбчи за раменете и го разтърси яростно:

— Тя не е в стаята и не е спала в леглото си!

Гард се освободи и хукна по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. Наистина старото двойно легло бе застлано с плетената кувертюра и очевидно не бе докосвано. Това бе зловещ знак. Обикновено сестра им не си оправяше леглото и след като то бе застлано, значи с това искаше да им каже нещо.

Гард се отправи към вградения гардероб. Сърцето му биеше лудо. Като видя няколкото рокли на Тейт, въздъхна с облекчение — бяха на мястото си по закачалките. Едва ли щяха да бъдат там, ако Тейт бе напуснала „Хокс Уей“ завинаги.

Гард се обърна и срещна погледа на Фарън, който стоеше край вратата.

— Сигурно е прекарала нощта някъде из ранчото. Ще се появи, когато огладнее.

— Отивам да я търся — каза Фарън.

— Дявол да го вземе! Май и двамата с теб няма да кандисаме, докато не я намерим. Като я хвана, ще ѝ дам...

— Когато я намерим, аз ще водя разговора — твърдо заяви Фарън. — Ти вече напакости достатъчно в отношенията ни с нея.

— Аз ли? Грешката не е моя!

— Има си хас! Ти бе този, който я наказва в стаята!

— Явно не е обърнала внимание на думите ми, нали? — троснато отговори Гард.

В този момент пристигна запъхтян Чарли.

— Вие двамата ще търсите ли момичето, или още ще спорите?

Гард и Фарън се спогледаха, след това последният мина покрай брат си и се спусна по стълбата. Чарли протегна ръка и спря Гард.

— Не мисля, че ще я намерите, момче. Знаех си, че рано или късно това ще се случи.

— Какво искаш да кажеш, старче?

— Бяхте дръпнали докрай юздите на момичето. Мисля, че то има твърде самостоятелен дух, за да остане затворено зад оградата, която издигнахте около нея.

— Беше само за нейно добро!

Чарли поклати глава.

— Май го направихте повече за собствено успокоение, отколкото за нея. След като познавахте майка си, не е чудно, че държахте сестра си изкъсо. Навярно се страхувахте, че ще тръгне по стъпките ѝ и ще ви стъпи на шията...

— Остави мама на мира. Това, което тя направи, няма нищо общо с отношението ни към Тейт!

Чарли обтегна сплетеното въже от сурови кожени ремъци, което държеше в ръка, и не отговори. Гард изръмжа:

— Виждам, че няма смисъл да споря с каменна стена. Тръгвам да търся Тейт и ще я върна у дома. Този път наистина ще я затворя!

Гард и Фарън обиколиха всички височини и падини, минаха през потоци и хълмове из ранчото, разположено в северозападен Тексас, но не намериха и следа от сестра си.

Чарли обаче откри, че старият пикал с ръждясал радиатор и пробит карбуратор, не е на мястото си под навеса, където бе оставен.

Още една проверка в стаята на Тейт показва, че чекмеджето, в което тя държеше бельото си, е празно, тоалетните принадлежности липсваха, както и любимите ѝ тениски и джинси.

На залез вече не можеше да се отрича очевидното. На двадесет и три годишна възраст Тейт Уайтлоу бе избягала от дома си...

ВТОРА ГЛАВА

Обикновено Адам Филипс не спираше на автостоп. Но нямаше начин да подмине жената, което седеше на предната броня на стар пикал шеви 51. Капакът на мотора бе вдигнат и от радиатора се виеше пара. Жената бе протегнала ръка с вдигнат нагоре палец. Адам паркира новия си камион зад нейния и си сложи шапката, преди да излезе в горещината на този южно тексаски летен следобед.

Непознатата бе облечена в джинси и селска блуза с открити рамене, която подчертаваше стройното ѝ женствено тяло. Но лицето с мек овал, огромните кафяви очи, широката уста и късата черна коса, разрошена от вятъра — всичко говореше за невинност. Той беше поразен от нейната красота и ужасен от младостта ѝ. Какво правеше младата жена със старата таратайка сама на този рядко използван отрязък от магистралата?

Тя му се усмихна доверчиво и сърцето му ускори ритъма си. Жената се плъзна по ръждивата броня и лениво се отправи към него. Адам почувства как слабините му се стягат от желание и се намръщи. Тя спря — вече трябваше да внимава.

Адам също добре съзнаваше заплахата, която представляваше един непознат за самотна жена на пътя. С навъсено лице той измина разстоянието между двете коли.

Тейт почувства такова облекчение от появата на човешко създание на запустелия път, че не помисли за каквато и да е опасност. Тя само забеляза вълнистата руса коса и искрящите сини очи, преди спасителят ѝ да скрие лицето си в сянката на шапката.

Той имаше широки рамене и стройна осанка. Широките му крачки бързо го отведоха до Тейт. Съдейки по прашните ботуши, износените джинси и потта по ризата му, той беше каубой. Тейт не виждаше причина да очаква опасност от него.

Но вместо приятното: „Мога ли да ви помогна?“, първите му думи бяха:

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Тя се стресна от враждебния му тон и се изплаши от втренчения поглед. Но държането му толкова приличаше на отношението на братята ѝ, че тя повдигна брадичка предизвикателно и отговори:

— Правя опит да стигна на автостоп до близката бензиностанция. Ако случайно не сте видели, пикапът е развален.

Лицето му стана още по-мрачно, но той отговори:

— Влизай в колата!

Тейт бе направила само две крачки, когато високият каубой хвана ръката ѝ и я дръпна.

— Няма ли да питаш нещо за мен? Не искаш ли да знаеш кой съм?

В този момент Тейт бе повече ядосана, отколкото изплашена.

— Добър самарянин в лошо настроение. Трябва ли да зная още нещо?

Адам отвори уста да отвърне, но забелязал гневния израз на лицето ѝ, се отказа от намерението си. Вместо това я повлече безцеремонно към пътническото отделение на пикапа, отвори го, блъсна я вътре и захлопна вратата.

— Сакът ми! Той е отзад в шевито! — извика Тейт. Адам отиде до таратайката, измъкна сака от ръждивата каросерия и го метна в своята кола.

Тази жена е твърде доверчива, помисли той. Острият език едва ли щеше да ѝ помогне, ако Адам бе от ония разбойници, които преследват самотни жени. Но той не беше такъв! Жената имаше късмет.

Тейт обаче изобщо не смяташе, че е имала късмет. По стиснатите устни на Добрия Самарянин тя отгатна, че той може и да я е спасил, но не се радва на това. С дълбоките бръчки около устата и тънката мрежичка под очите изглеждаше на около тридесет и пет-шест години — колкото и големият ѝ брат Гард. Само това ѝ липсваше — още един настойник!

Тя се облегна със скръстени ръце и впери поглед през прозореца, където се простираше безкрайната прерия. Спомни си нощта преди две седмици, когато реши да напусне „Хокс Уей“.

Бягството ѝ от нейните братя, макар и внезапно, не бе необмислено. Тя бе купила няколко селски списания с обяви за работна ръка от цял Тексас и се отправи на юг. Обаче скоро разбра, че нито

един стопанин не се интересува от жени за управители на ранчо, особено без препоръчителни писма.

Не стига това, ами и старият пикап се оказа в по-лошо състояние, отколкото предполагаше. Той я остави на няколко километра от „Лейзи Ес“ — последното ранчо в списъка ѝ и последна надежда да си намери работа като управител на стопанство.

— Знаете ли къде се намира „Лейзи Ес“? — запита тя.

Адам се стресна.

— Мисля, че мога да го намеря. Защо?

— Търсят управител. Смятам да подам молба за мястото.

— Та ти си почти дете!

Едва ли имаше други думи, които да накарат косата ѝ да настръхне.

— За ваше сведение аз съм на двадесет и три и съм напълно зряла жена!

Адам не искаше да спори. Погледът му оцени възрастта ѝ по добре оформените гърди, които едва се скриваха от набрания край на блузата ѝ.

— Какво разбираш от стопанство? — запита той.

— Израснах в ранчото „Хокс Уей“ и... — Рязко млъкна, осъзнала, че разкрива повече отколкото би искала да знаят за нея. Дори не бе използвала името си в молбата, тъй като знаеше, че братята ѝ ще я проследят и ще я замъкнат обратно у дома. Затова добави: — Надявам се, че ще запазите това за себе си.

Адам я погледна учудено, но срещна такъв открит поглед, че сърцето му отново ускори туптенето си.

— Разбирате ли... — започна Тейт. — Избягах от дома...

— Не си ли малко голяма за това? — изсумтя Адам.

Тейт сви устни печално.

— И аз мисля така. Но моите братя не ми дават да живея нормално. Следят всяка моя стъпка и... Те се престарават със закрилата си. Трябваше да избягам, ако искам да срещна мъжа на моите мечти, да се влюбя и да имам деца.

— Струва ми се, че можеш да направиш това по-добре у дома, вместо да се скиташ из целия щат — отбеляза Адам.

— Не познавате големите ми братя. Те са готови да ме завържат, за да ме запазят. Всъщност искат да остана девствена цял живот.

Адам се задави при това невероятно признание и се изкашля смутено.

— Вярно е! — настоя тя. — Те прогонват всяко хубаво момче, с което се запознавам. Макар че това е просто загуба на време и енергия, защото сигурно знаете, че ако на човек му е писано да се удави, ще му се случи дори в пустиня. Искам да кажа, че предопределеното от съдбата ще стане, и то независимо от обстоятелствата. — Почака Адам да каже нещо, но той остана мълчалив и тя продължи: — След смъртта на татко най-големият ми брат, Джес, също напусна дома. Тогава бях на осем. Не сме го виждали от много години. Аз не желая да остана далеч от дома толкова дълго, но все пак, кой може да каже кога ще намеря своя принц? Не че непременно трябва да се омъжа за принц... — Тейт се засмя и сви рамене. — Но би било хубаво да пожелаеш на някое момче лека нощ с целувка, без братята ми да го изтъркалят по стълбите само защото не бил достатъчно добър за мен... — Внезапно млъкна.

Зад привидната смелост на младата жена Адам прозря отчаянието, което я бе накарало да напусне с бягство сигурното убежище, сътворено от братята ѝ. Стана му болно. Дали и неговата помалка сестра бе преживяла същото? В подобна светлина ли го бе видяла Мелани — един потискащ тиранин, каквито бяха братята за жената до него?

Когато срещна погледа му, тя задържа дъх. В очите му имаше ужасна тъга. За да я разсее, Тейт започна отново да говори:

— Търсих работа навсякъде. През последните две седмици вероятно съм била най-малко на петнадесетина места из целия район. Но никой не прояви интерес... Най-обидното бе, че повечето собственици не ме вземаха на сериозно. Вярно е, че съм млада, но зная всичко, що се отнася до управлението на едно ранчо.

— Знаеш ли как се изчислява количеството смески за всяко животно? — попита Адам.

— Зависи от това дали животните ще бъдат в обора, или ще пасат — отговори незабавно Тейт. — Например, ако са вързани...

Адам я прекъсна:

— Кажи ми някои симптоми на колики.

— Един кон има колики, ако спре да яде или ако започне да рие с копито, или много обикаля напред-назад. Общо взето, ако едно

животно не се държи по обичайния начин, значи има проблем.

— Можеш ли да водиш счетоводство с помощта на компютър?

Тейт изсумтя неучтиво.

— Дали мога? Господи, бях затрупана със счетоводството в „Хокс Уей“. И така, ако вие бяхте собственик на „Лейзи Ес“, щях ли да получа мястото?

— Какво ще правиш, ако не намериш работата? — вместо отговор запита Адам.

Тейт сви рамене.

— Не зная. Но съм уверена, че няма да се върна у дома.

— А ако братята ти те намерят?

— Отново ще избягам! — отвърна тя непоколебимо.

Адам мислеше дали неговата сестра бе така пряма и обезоръжаващо честна с младия мъж, който я бе срещнал през нощта, когато избяга от дома... Дали онзи непознат престъпник е знаел всичко за момичето, което бе изнасилил, убил и изоставил в канавката край пътя? Адам стисна зъби решително. Засега можеше само да каже, че това невинно младо момиче до него няма да влезе като жертва в престъпната статистика. Той имаше възможност да ѝ помогне. Защото бе собственикът на ранчото „Лейзи Ес“.

Наистина от деня на обявата в списанието той бе променил решението си и се бе отказал от управител. Беше решил да изостави медицинската си практика и сам да изправи на крака „Лейзи Ес“. Но ако не ѝ кажеше кой е, къде ще отиде тя? Какво ще прави? И как ще се чувства той, ако я отпрати и я намерят някъде мъртва и хвърлена в канавката край пътя?

— Кажете, това не е ли „Лейзи Ес“? — Тейт посочи към табелата от ковано желязо при разклона на главния път. За нейна изненада каубоят насочи колата към пасището на „Лейзи Ес“.

— Мислех, че ще ме закарате в града — каза тя.

— А аз мисля, че искате да кандидатствате за мястото.

Тейт изгледа каубоя. Беше объркана. Много западняци бяха мълчаливи по природа, но този непознат беше направо резервиран. Толкова я заинтригува! Бе изненадана, че я беше докарал право в „Лейзи Ес“. Идваше ѝ да се удари с нещо тежко по главата, задето се бе изпуснала за личния си живот, без да знае нищо за него — даже името му! Може би, след като я остави пред канцеларията на ранчото,

няма да се видят никога повече... Изведнъж осъзна, че би искала да го види пак.

Желанието ѝ бе твърде силно, а значи и обезпокоително.

Каубоят спря пикала пред внушителна къща. Преди да слезе, Тейт каза:

— Много съм ви признателна, че ме докарахте до тук. Бих искала да ви благодаря, но даже не зная името ви.

Адам се обърна и я изгледа. Видя усмивката ѝ и по цялото му тяло премина тръпка на възбуда. Е, трябваше да ѝ каже сега или никога.

— Казвам се Адам Филипс. Аз съм собственикът на „Лейзи Ес“. Влез, за да обсъдим кандидатурата ти за онова място.

ТРЕТА ГЛАВА

Тейт бе направо изумена, когато тайнственият каубой разкри самоличността си. В същото време бе въодушевена и изпълнена с надежда. Тя се измъкна от пикапа и последва Адам. Беше уверена, че той едва ли ще си направи труд да я докара дотук, ако нямаше намерение поне да разгледа кандидатурата ѝ за управител на ранчото.

— Следвай ме! — каза той и се запъти към къщата.

Тейт грабна сака си от пикала и го преметна през рамо. Трябваше да подтичва след Адам, за да настига широките му крачки.

Холът в къщата се оказа помещение с тежки испански мебели от естествена кожа, украсени с бронзови детайли. Нямаше нито един предмет, който да внася топлина в обстановката. Тук дълго не е живяла жена, ако въобще е имало такава, реши Тейт.

Тухлената постройка имаше форма на подкова. Между двете крила беше градината с огромни дъбови дървета, чиито стволоче бяха обрасли с мъх. Те хвърляха приятна сянка, а окото се радваше на ярките цветове на бугенвилиите. В центъра имаше водоскок, чиято вода падаше на каскади и разпръсваше искрящи водни капчици.

Накрая стигнаха до кабинета, който заемаше края на едното крило. Дебелите тухлени стени и покривът с извити керемиди, правеха стаята тъмна и хладна. Цялата обстановка напомняше минали години, когато всички обитатели се оттегляха в този следобеден час.

От безупречния ред в кабинета Тейт заключи, че Адам е организиран човек. Всяко нещо имаше свое място. Сърцето ѝ се сви. Не беше против реда, просто отказваше да става негова робиня. А и това бе единственият възможен израз на нейния бунт в условията, които бяха създали братята ѝ.

Вместо да заеме кожения стол за посетители, тя седна на крайчеца на старото дъбово бюро. Адам не седла въобще, а започна да крачи напред-назад из стаята като тигър в клетка.

— Преди да започнем, искам да зная истинското ти име — каза той.

Тейт се намръщи.

— Добре, но настоявам да ми обещаете, че няма да се свързвате с братята ми.

Адам спря и я погледна втренчено. Тейт му отвърна със същото.

— Добре — каза той.

Тя пое дълбоко въздух и започна:

— Фамилното ми име е Уайтлоу.

Адам тихо изруга и отново започна да крачи. Фамилията Уайтлоу бе известна в цял Тексас заради отличните състезателни коне, които отглеждаха и тренираха. Веднъж дори бе срещал Гард Уайтлоу на изложба на състезателни коне. И познаваше много добре Джес Уайтлоу. Братът на Тейт, когото тя не бе виждала от години, неотдавна се бе оженил за Хъни Фаръл — жената, която Адам обичаше.

Ранчото на Хъни, което бе наречено „Флаинг Даймънд“, граничеше с „Лейзи Ес“. За щастие, поради напрегнатите отношения между Адам и Джес Уайтлоу, последният едва ли щеше да се отбие скоро в „Лейзи Ес“.

Адам отново се обърна с лице към младата жена, която бе избавил от безпомощното ѝ положение на пътя. Късата ѝ черна коса бе разпиляна около лицето, страните ѝ бяха поруменели от възбуда. Тя хапеше нервно долната си устна — нещо, помисли той, което сам би направил с удоволствие.

Той почувства отново познатото стягане в слабините и пъхна ръце в джобовете на джинсите си, за да не се поддаде на изкушението да я прегърне.

Тейт скръсти нозе и хвана коляното си със сплетени ръце. Тя усещаше напрежението на Адам. На бузата му потрепваше нервно мускул, а изразът на лицето му бе почти яростен. По гърба ѝ пробягаха тръпки — не на страх, а на някакво неясно желание... Беше толкова напрегната, че когато отвори уста, гласът ѝ секна. Изкашля се за кураж и запита:

— Е, ще ми дадете ли работата?

— Още не съм решил.

Тейт стана от бюрото и направи крачка към Адам.

— Ще се справя добре — каза с убедителен глас. — Няма да съжалявате, че сте ме наели.

По този въпрос Адам имаше определени съмнения. Лекият люляков аромат на косите ѝ накара сърцето му да бие лудо. Вече съжаляваше, че бе спрял на пътя. Струваше му се, че край нея се чувства като юноша. Нямаше да е лошо, ако можеше да се самоназначи за неин настойник вместо братята ѝ. Но не се съмняваше в думите ѝ, че ако я върне у дома, тя отново ще избяга. Може би тук Тейт наистина ще се чувства по-добре, а той щеше да я държи под око.

Цареше мъчително мълчание...

Адам внимателно я заобиколи, за да не я докосне, и седна на стола зад бюрото. То щеше да е преграда за неконтролируемото желание да помилва привлекателната бегълка.

— Мястото, което е свободно, не отговаря на обявеното — каза най-сетне той.

Тя постави длани на бюрото и се наведе напред.

— О! Защо?

Селската блуза откриваше гледка, от която Адам с усилие откъсна поглед и го устреми към широките ѝ кафяви очи.

— Сложно е за обяснение.

— Опитайте.

Защо не се отмества, помисли той, обзет от непреодолимото желание да протегне ръка и... Той скочи от стола и отново започна да крачи нервно из стаята.

— Първо ще трябва да научиш какво се случи в „Лейзи Ес“ през последните два месеца.

Тейт седна странично на стола пред бюрото и кръстоса крака, като се стремеше да изглежда колкото може по-безгрижна.

— Слушам.

— Предишният ми управител беше мошеник. Сега е в затвора, ала освен кражбите на добитък от други хора, присвои и мои пари. Остави делата на ранчото в пълен хаос. Първоначално смятах да наема някой, който да оправи нещата. В последно време реших да преустановя лекарската си практика и...

— Чакайте малко! — Тейт скочи. — Да не искате да кажете, че сте лекар? — попита тя с недоверие.

Той сви рамене.

— Нещо такова. През последните месеци прехвърлям пациентите си на друг лекар, който поема района — доктор Сюзън

Ковалски. Сега имам време сам да контролирам нещата в „Лейзи Ес“. Всъщност трябва ми някой, на когото да гласувам пълно доверие и да му поверя документацията и счетоводството. — Адам посочи компютъра на малка масичка край бюрото си. — А също и тази машинка, с която изобщо не се разбираме. Не мога да плащам много, но предлагам безплатна храна и стая.

Той подозираше, че тя едва ли можеше да си позволи хотел или самостоятелна квартира.

Тейт се намръщи. В „Хокс Уей“ бе по цял ден на компютъра, а що се отнася до счетоводството за нея нямаше тайни в него. Тази работа обаче ѝ доставяше най-малко удоволствие. Все пак работата си е работа. А това бе най-доброто предложение, което бе получила.

— Добре, приемам. — Протегна ръка на Адам.

Той я докосна и между двамата прескочи електрическа искра, което го хвърли в ужас. Подозираше, че е привлекателен за Тейт и през цялото време си напомняше да не прави неща, които можеха да се възприемат като сближаване. Все пак го изненада мощната и внезапна реакция на нейното докосване. Реши, че това е напълно естествено за мъж, който дълго време не е спал с жена. Макар да имаше доста жени, които бяха готови да споделят постелята му и които си знаеха мястото...

Бе абсолютно сигурен, че няма да се остави да бъде въввлечен в история с двадесет и три годишна девственица. Особено с девственица, която възнамеряваше да си търси съпруг, с когото да създаде семейство. Защото Адам нямаше да ѝ даде нито едното, нито другото.

Тейт бе учудена от тръпката, която премина през нея от докосването на ръката му. Взя се в сините му очи и видя искрата на желанието, която обаче угасна бързо. Тя издърпа ръката си и каза:

— Уверена съм, че нашите отношения ще са приятни и за двама ни. — В същия момент се изчерви. Стори ѝ се, че думите ѝ прозвучаха многозначително.

Устните му се разтеглиха в цинична усмивка. Тази жена наистина бе невинна като агънце и стар вълк като него знаеше как да се държи настрана. Той нямаше намерение да уведоми братята ѝ за нейното местонахождение. Но бе готов да се обзаложи, че рано или

късно, появяването ѝ в „Лейзи Ес“ ще предизвика приказки и щяха да я открият. А когато това се случеше, щеше да настане истински ад.

Адам поклати глава, като помисли с какво се захваща.

— Къде ще живея? — запита Тейт.

Адам свали шапка и разроши русата си коса. Не бе помислил къде да настани Тейт. Предишният управител заемаше стая в лятната къщичка, която се намираше на известно разстояние от главната сграда. Къщичката обаче не подходеше за Тейт.

— Предполагам, че трябва да останеш в къщата — каза той. — В другото крило има спалня за гости. Ела, ще ти покажа къде се намира.

Той я съпроводи, като ѝ обясняваше разположението на стаите.

— Моята стая е до кабинета. Холът, дневната и кухнята заемат централната част. Крайната стая в другото крило беше обзаведена за спешните ми случаи и не съм имал време да променя обстановката. Първата стая в това крило ще бъде твоята спалня.

Адам отвори вратата и двамата се озоваха в помещение, обзаведено в обичайния стил на американския югозапад. Мебелите бяха стари, модел „американа“, подът бе застлан с плетени килими, а в дъното бе поставен люлеещ се стол. Имаше умивалник, гардероб и много голямо легло с балдахин, което бе покрито с одеяло на ярки фигури. Стаята бе просторна и светла. Впечатлението се подсилваше и от високата плъзгаща се врата към двора.

Тейт седна на леглото.

— Изглежда удобно. — Обърна се към Адам и се усмихна с благодарност. Но усмивката замръзна на лицето ѝ.

Погледът му бе хищен, ноздрите нетърпеливо потръпваха. Изведнъж тя се сети за мекото легло. Бяха сами. А тя все още не можеше да направи разлика между работодателя Адам Филипс и... мъжа Адам.

Обаче тази част от нея, която подсказваше, че положението може да стане опасно, бе принудена да замълчи от другата част, която с голямо въодушевление откри, че Тейт притежава способността да влияе по този начин на Адам. Той съвсем не приличаше на онези младежи, които нейните братя така безцеремонно изхвърляха от „Хокс Уей“. Тя не можеше да си обясни разликата. Инстинктивно обаче се досещаше, че неговата целувка и докосване биха били нещо съвсем различно от досегашните ѝ преживявания. Чувстваше, че край него

самата тя се превръща в друг човек. Вече не беше малката сестра на своите братя. Бе жена и очакваше да бъде обичана от мъж, който трябваше да заеме единственото място в живота ѝ.

Вместо да скочи веднага от леглото, Тейт остана седнала. Продължи да поставя на изпитание женския си чар, като се обърна лениво на една страна и подпря главата си с ръка. След това повдигна малко крака си, като крадешком имитираше секси позите от списанията на братята си — тези, за които смятаха, че тя не знае.

Засега реакцията на Адам бе най-важното нещо. Неговото тяло се стегна. Виждаше се пулсирането на вената на слепоочието му. Мускулите на гърлото му конвулсивно се свиваха и отпускаха. С тялото му стана и нещо друго. Нещо, което не можеше да пропусне.

Гледката бе пленителна. Всъщност тя не бе виждала досега точно как това се случва на мъжете. Повечето от тях бяха вече в това състояние, преди тя да има възможност да забележи. Джинсите на Адам постепенно променяха формата си и нямаше съмнение, че той неоспоримо, безусловно, абсолютно, съвършено се възбужда.

Тя затаи дъх. Насочи поглед към лицето му, за да разбере какво възнамерява да прави.

„Няма! — мислеше Адам. — Няма да се поддам на това нахално момиче в сини джинси, което успя да ме възбуди само с поглед!“

— Ако демонстрацията на женските ти прелести е завършила, бих искал да ти покажа и останалата част от къщата — каза невъзмутимо той.

Унижена от сарказма в гласа му, Тейт бързо стана от леглото. Тя разбра чувствата му без усилие. Раздразнете. Неудобство. И на нея ѝ стана неудобно. До сега не бе мислила колко силно може да бъде желанието. Това бе урок, който нямаше да забрави.

Тя застана пред него с гордо изправена глава. Нямаше намерение да признава вина, срам или съжаление за случилото се.

— Готова съм.

Тогава се събличай и лягай в това легло, подигра се той наум, ала стисна зъби, за да не издаде мислите си на глас. Не си спомняше кога за последен път бе пожелавал някоя жена толкова силно. Не беше прилично! Но, по дяволите, нямаше намерение да взема каквито и да е мерки по този въпрос!

— Хайде — изръмжа той. — Последвай ме.

Тейт тръгна след него към кухнята. Там завариха ниска пълна мексиканка с весели черни очи и кръгли розови бузи. Тя режеше лук на кухненската маса. Мексиканката посрещна Тейт с усмивка, като показва два реда чудесни бели зъби.

— Кого водиш да се запознае с мен, Адам? — попита тя.

— Мария, това е Тейт Уайтлоу. Тя ще бъде новата ми управителка и счетоводителка. Тейт ще се настани в гостната. Тейт, запознай се с икономката ми Мария Фуентес.

— Буенос диас, Мария — каза Тейт.

— Хабла устед еспаньол? — запитва Мария.

— Вече чу всичко, което зная на испански — отговори Тейт със самокритична усмивка.

Мария се обърна към Адам и каза на испански:

— Много е симпатична. И е много млада. Може би искаш да ѝ бъде наставница?

Адам се изчерви и също отвърна на испански:

— Добре зная възрастта ѝ, Мария. Но няма нужда от наставница.

Мексиканката повдигна недоверчиво вежди и каза отново на испански:

— Ти си мъж, сеньор Адам. А нейните очи ти се усмихват. Трудно би било за който и да е мъж да откаже на подобна покана. Нали?

— Не! — отговори Адам. После добави на испански: — Искам да кажа, не, няма да се възползвам от нея. Тя не знае какво говорят очите ѝ.

— Щом е така, синьор Адам... — Веждите на недоверчивата мексиканка се повдигнаха още повече.

Тейт не се стремеше да следи разговора, а и единствените думи, които разбра, бяха „Мария“, „наставница“, „сеньор Адам“ и „не“. Очите на Мария говореха, че не одобрява оставането на Тейт в къщата с Адам. Е, тя нямаше нужда от настойник или пазач. И сама можеше да се погрижи за себе си.

За щастие не бе необходимо да прекъсва разговора. На вратата се почука. Преди някой да успее да отговори, вратата се откряхна и млад каубой пхна глава в пролуката. Той имаше кафяви очи и изсветляла от слънцето коса. Лицето му бе мургаво.

— Адам? Чакат те в обора да видиш онази кобила Сънрайз. Има проблеми с раждането.

— Добре. След минута съм там, Бък.

Вместо да излезе, каубоят остана загледан във видението, облечено с блуза и тесни джинси, което стоеше до Адам. Бък пристъпи в кухнята, свали шапка и каза:

— Името ми е Бък, мадам.

Тейт се усмихна и протегна ръка:

— Тейт Уа... тли.

Каубоят стисна ръката ѝ, като глупавата усмивка не слизаше от лицето му.

Адам изруга наум. Трябваше да предвиди подобно усложнение. Чарът на Тейт щеше да извади от равновесие всички работници в ранчото. Той бързо мина край нея и сложи ръка на рамото на Бък, като го побутна към вратата.

— Хайде да вървим.

— Може ли да дойда с вас? — запита Тейт.

Преди Адам да отговори, Бък взе думата:

— Но, разбира се, мадам. Ще се радваме да те видим при нас.

За Адам не остана друго, освен да каже:

— Можеш да дойдеш. Но ще стоиш настрана.

— Какво ѝ е на кобилата? — поинтересува се Адам по пътя.

Тейт вървеше след мъжете и чуваше разговора им.

— Лежи и дишането ѝ е затруднено — отговори Бък.

Още с влизането в обора Тейт разбра, че на кобилата наистина ѝ е зле. Тя седна върху сеното и се вгледа в натъжените ѝ очи.

— Хайде, красавице. Знам, че е трудно. Само се отпусни и всичко ще бъде наред — започна Тейт.

Адам и Бък се спогледаха удивено. Спокойният на чин, по който Тейт бе заговорила, накара животното да вдигне глава. То издаде жален стон. След това отново отпусна глава, като изцвили уморено.

Тейт държеше главата на кобилата, докато Адам я прегледа.

— Близнаци са.

— О, това е чудесно! — възкликна Тейт.

— Едно от тях препречва родилния канал. Всъщност от всяко малко се бе подало по едно копито.

— Сигурна съм, че ветеринарният лекар ще се справи.

С мрачен израз Адам отговори:

— Извън града е на сватба на дъщеря си.

Така както малките се бяха преплели, той не виждаше начин да бъдат спасени.

Възбудата на Тейт изчезна за миг от лошо предчувствие. Тя бе срещала този проблем преди време и за малко всичко не завърши трагично. Гард обаче бе успял да спаси и кобилата, и малките, макар че бяха съвсем близко до смъртта.

— Ще трябва да жертвам едното конче, за да спася другото — изрече Адам с безизразен глас.

— Искаш да кажеш да го умъртвиш? — запита Тейт. Тя не можеше да събере сили да каже „да го разчлениш“, макар че Адам предлагаше точно това.

— Нищо друго не мога да направя. — Той се обърна към каубоя и каза: — Бък, виж, можеш ли да намериш някакво въже.

Тейт галеше врата на кобилата, опитвайки се да успокои животното. Тя вдигна очи и видя ужаса на лицето на Адам. Не е лесно да се вземе подобно жестоко решение, макар че случаите като този са неразделима част от живота в ранчото.

Тя се колебаеше дали да се намеси. Имаше съвсем малък шанс да се спасят и двете кончета.

— Брат ми Гард имаше подобен случай неотдавна. Той успя да спаси и двете, като...

Бък пристигна и я прекъсна:

— Ето въжето Адам. Имаш ли нужда от мен?

— Не. Бих искал обаче да останеш.

Адам коленичи до кобилата и започна да прави възел на края на въжето.

Той спря и погледна Тейт. Тя отново гризеше долната си устна, докато галеше шията на животното. Адам каза, без да мисли:

— Ако знаеш нещо, което може да спаси двете малки, готов съм да опитам.

Лицето на Тейт грейна.

— Да, да, зная!

Тя бързо обясни как Гард бе разместил малките.

— Мисля, че няма...

— Можеш да опиташ — окуражи го Тейт. — Зная, че ще се справиш.

Нейният горящ поглед го накара да почувства, че е в състояние да премести дори планини. Що се отнася до спасяването на две неродени кончета... Най-малко то можеше да опита.

Половин час по-късно ризата на Адам лепнеше от пот. Той спря само за да завърже кърпа на челото си. Работеше бързо, ефикасно, със съзнанието, че от действията му зависи живота на цели три същества. Той съзря надеждата едва когато свърши. Но след като неродените кончета бяха пренаредени, изглежда от напрежението кобилата нямаше сили да ги роди. Той вдигна глава и погледна Тейт безпомощно. Бе обхванат от чувство на обреченост.

— Съжалявам — каза тихо.

Тейт не чу извинението му. Тя взе главата на кобилата в скута си и започна да припява и да подканя изтощеното животно. Чиста проба магьосничество, помисли Адам, когато кобилата като по чудо даде живот на първото от малките.

Той знаеше, че на лицето му е изписана глупава усмивка, но не го бе грижа. Бък започна да почиства първото конче, а Тейт продължи с припевките си, докато не се роди и второто. Бък отново пое задачата да почисти и изсуши малкото. Тейт остана край кобилата, а Адам се погрижи за новородените.

Когато ги настани, отиде до умивалника в края на обора и се изми. След това избърса ръцете си и нави ръкави над лактите си. Гледаше с възхищение усилията на Тейт. Тя успя да изправи кобилата и я насочи към новородените. Майката предпазливо облиза едното, после другото. След няколко секунди малките вече се блъскаха да бозаят.

Тейт погледна към Адам в дъното на обора. Той разтвори ръце и тя се хвърли в обятията му. Прегърна я през кръста, а тя отпусна глава на гърдите му и даде воля на сълзите си, които бе сдържала през цялото време на тежкото и продължително изпитание.

— Всичко е наред, миличка. Благодарение на теб! — говореше Адам, като галеше лъскавата й копринена коса. — Не плачи, миличка. Ти бе чудесна!

Той не помнеше колко време са стояли така. Когато се досети да пусне Бък да си ходи, видя, че каубоят вече е излязъл. Тейт бе

престанала да плаче, а нежното ѝ тяло се притискаше към неговото.

Тейт Уайтлоу може и да беше млада, но фигурата ѝ излъчваше женственост. Той чувстваше меката тежест на гърдите ѝ, а възбуждащите ѝ бедра бяха притисна ли плътно неговата мъжественост. Неговата растяща мъжественост. Той опита да се отстрани, ала тя се притисна още по-силно към него.

— Тейт! — Адам не позна гласа си. — Тейт!

— Хм-м-м!

Тя явно не разбираше потенциалната опасност на ситуацията. Просто се чувстваше добре в прегръдките му!

Преди да наложи силата на волята си върху желанието, ръцете му се сплетоха в косата ѝ. Той я притегли и главата ѝ се отметна назад. Очите ѝ бяха бездънни езера от злато и смарагди. Долната устна бе подута от хапане и зъбите ѝ отново се бяха впили в нея. Тейт се нуждаеше от силна мъжка ласка.

Адам се наведе и взе долната ѝ устна между своите зъби, а езикът му я помилва леко. Тейт издаде приглушен стон и той се забрави. Езикът му се плъзна в устата ѝ, като дразнеше леко нежната плът, търсейки утеха от отчаянието, което все по-често го обземаше, макар че той никога не признаваше това пред себе си. Тялото ѝ следваше извивките на неговото и той усети измъчващата топлина в слабините си, където двете тела се допираха. Адам разтвори леко краката си и я притегли силно към себе си, след това ги прибра и търкането превърна тлеещите въгленчета на желанието му в буен огън.

Тейт възприемаше всичко само с чувствата си — мекотата на устните му, неговият гладък език, топлината и твърдостта на тялото му, притиснато плътно към нейното, възбудата, която ги обхващаше при допира на нейната женственост до неговата мъжественост... Устните му бяха ненаситни и се плъзгаха в самозабрава от шията до ухото ѝ и там дъхът му, горещ и влажен, я караше да потръпва.

— Моля те, Адам! — едва си пое дъх тя. — Моля те, не спирай!

Адам вдигна глава и погледна втренчено жената, която държеше в обятията си. Господи Боже! Какво правеше?

Наложи му се със сила да отблъсне Тейт. Отдалечи я от себе си, но ръцете му така стиснаха нейните, че тя извика от болка. Той разхлаби леко ръце, ала продължи да държи нейните. Боеше се, че ако

я пусне, отново ще я привлече в обятията си и тогава ще довърши започнатото.

Очите ѝ пламтяха. Желанието караше краката ѝ да се подкосят. Не бяха необходими усилия, за да я положи по гръб под себе си...

„Имаш ли ум в главата? Уж щеше да я защитава от насилници, а вместо това я съблазняваш по най-банален начин!“ — укори се Адам.

Тейт виждаше, че той я гледа с блуждаещ поглед, но нямаше и най-малка представа какви мисли минават през ума му.

— Какво има? — едва изрече тя задъхано. Тялото ѝ пулсираше от желание.

— Ще ти кажа какво има, малко момиченце — отговори той. — Ти може и да си по-гореща от огън, обаче аз не искам да бъда първият любовник на девственица. Чуваши ли ме? Не ме интересуваши!

— Почти ме убеди — отговори предизвикателно Тейт. Адам още държеше ръцете ѝ и дори палците му нежно галеха дланите ѝ. Той рязко пусна ръцете ѝ като опарен.

— Стой настрана от мен, малко момиченце! Ти си тук по една-единствена причина — да водиш счетоводството. Разбра ли ме?

— Разбрах те, голямо момче!

Адам почти протегна ръце към нея отново, но се спря навреме. Обърна се и почти избяга от обора. След миг бе изчезнал от погледа ѝ...

Тейт обхвана с ръце раменете си. Какво се бе случило, че нещата се промениха? В един момент Адам се държеше толкова мило с нея. В следващия се превърна в бълнуващ лунатик. Как само я заболя, като я нарече малко момиченце. Може и да не беше висока, ала бе пораснала във всяко отношение!

Само че беше девствена...

Бе съгласна, че е абсолютно невежа в областта на любовенето. Женската интуиция обаче ѝ подсказваше, че днешната случка с Адам не е случайна. Той я желаше толкова, колкото и тя него. Бе сигурна, че не греши. Но привличането между тях далеч не бе само сексуално. Когато се озова в прегръдките му, Адам сякаш намери липсваща част от себе си. И макар да отхвърли случилото се поради нейната неопитност, тя нямаше да му позволи да отрече, че между тях има нещо!

Не беше малко момиченце и нямаше да разреши той да я забрави!

Тейт бе длъжна да намери начин да накара Адам да погледне на нея като на жена, достойна за неговата любов. Но как да постигне тази цел?

Реши да започне със силата на физическото привличане. Щеше да го изкуши и да изчака какво ще стане...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Адам наблюдаваше как Тейт се усмихва на животновъдите, които я бяха наобиколили. Разказваше им поредната невероятна случка от живота ѝ в „Хокс Уей“, както често правеше от три седмици насам. Бе облечена във всекидневните си дрехи — джинси, ботуши и фланелка с някакъв ужасен лозунг.

Този път фланелката имаше голямо деколте, което откриваше едното ѝ рамо. Беше очевидно, че е без сутиен. Всеки можеше да види, че под фланелката е гола. Подухваше вятър и памучната материя бе прилепнала, като очертаваше добре оформените ѝ твърди гърди. И трите момчета я бяха зяпнали с отворена уста.

Краката на Адам сами го понесоха натам и пристигна точно когато тя казваше:

— Братята ми ме научиха как да постъпвам даже когато конят ме събори на земята с ритник.

— И как, Тейт? — запита едно от момчетата.

— Как ли? Наказвам коня, като го оставям сам да отиде в обора — отговори тя с усмивка.

Момчетата започнаха да се кискат и Тейт се засмя. Адам също изпита желание да се засмее, но се сдържа.

— Свършихте ли работа? — запита той.

— Разбира се, шефе.

— Да, шефе.

— Вече тръгваме, шефе.

Те се разделиха със сваляне на шапки с Тейт и заотстъпваха назад, като продължаваха да я гледат.

Адам изруга ядосано, тримата бързо обърнаха гърбове и се пръснаха в различни посоки. Той погледна студено Тейт.

— Мисля, че ти казах да стоиш далеч от работниците ми.

— Доколкото си спомням, точните ти думи бяха: „Свърши си работата, преди да започнеш да се мотаеш из ранчото“ — отговори

Тейт с тон, който със сигурност щеше да ядоса още повече и без това разгневения шеф.

— А ти свърши ли си работата?

— Ако беше отишъл в дома си за обяд, щях да ти покажа системата, която съставих за счетоводните операции. Всичко е разпределено по съответните пера, а текущите фактури вече са изплатени. Имам предложения по начините...

Той я прекъсна:

— Какво, по дяволите, правиш тук полуоблечена? Забавляваш се с наемните работници ли?

— Да се забавлявам? Просто си бърбихме — отвърна тя рязко.

— Искам да оставиш тези момчета на мира!

— Момчета? На мен повече ми приличат на възрастни мъже. Във всеки случай достатъчно възрастни, за да могат сами да решат дали да прекарват времето си с мен.

Адам ядосано свали шапка и я удари в коляното си.

— Дявол да го вземе, Тейт! Ти си малко момиченце! Играеш си с огъня и ще се опариш. Не можеш да се разхождаш насам-натам полуразсъблечена и да...

— Полуразсъблечена! — презрително повтори тя. — Сигурно се шегуваш.

— Тази фланелка не оставя нищо скрито! Виждам гърдите ти!

Тейт се погледна за първи път и разбра, че се виждат ясно дори зърната ѝ под фланелката. Реши обаче да бъде нахална.

— Е, и какво като ги виждаш. Предполагам, че си запознат с женското тяло. Освен това ти нито си ми баща, нито брат. Нямах никакво право да ми нареждаш какво да обличам.

Адам не влезе в спор с нея. Еротичните видения, които го бяха обзели, действително нямаха нищо общо с бащински или братски чувства. Но той се бе самоопределил за неин настойник вместо роднините ѝ. Като такъв смяташе за свой дълг да ѝ покаже опасностите, на които я излагат провокиращите ѝ дрехи.

— Когато един мъж види жена в подобно облекло, естествено е през ума да му да минат разни... мисли — каза Адам по-меко.

— Какви разни мисли? — погледна го тя строго.

— Мисли, повечето от които са неприлични — натърти той.

Тейт се засмя като опърничаво дете и премигна.

— Мислех, че ти „изобщо не се интересуваш“ от малкото момиченце.

— Стига, Тейт.

— Стига какво?

— Първо, стига си мигала по този начин!

Тейт сви устни като дете, на което са отнели бонбона.

— Да не би да ти влияе?

Влияеше му, и то твърде силно! Неопитността ѝ бе очарователна. Той хлътваше неизбежно по нея въпреки твърдото си решение да не си го позволява. Погледът ѝ се плъзна по устните, широките гърди и надолу по тялото му... Адам усети как започва да се възбужда. Страхотно показно упражнение за нея, няма що!

— Сама си го търсиш! — изрече той със стиснати устни.

— А ще си го получа ли? — запита тя, като премигна отново.

В следващия миг Тейт се озова праметната като чувал жито през рамото му. Адам я понесе бързо към къщата.

— Пусни ме! — извика тя. — Адам, така не ми е удобно!

— Така ти се пада! През миналите три седмици не забелязах ти да се грижиш за моето удобство!

— Къде ме носиш? Какво мислиш да правиш с мен?

— Нещо, което много ще ми хареса.

Дали щеше да я люби? Дали щеше да бъде груб, или нежен? А как трябваше да се държи тя? Дали съществуваше определен начин на отнемане девствеността? Не че я бе грижа кой знае колко за благоприличието. Но бе нервна и очакваше с трепет предстоящото преживяване. В края на краищата Адам сигурно усещаше, че между тях има привличане, чието преодоляване не бе по силите им. А и беше ли необходимо да се борят с чувствата си?

В сградата бе прохладно и цареше полумрак. След обляния в слънчева светлина двор Тейт се почувства като сляпа. Тъкмо когато отново проглеждаше в полумрака, Адам я изнесе отново навън и светлината пак я заслепи. След няколко крачки той я свали от рамото си. Тейт разбра, че отново се намират на двора едва когато Адам я хвана под коленете и вдигна на ръце. Като я гледаше дяволито, той весело каза:

— Може би това ще те охлади! — и безцеремонно я пусна в езерцето, което заобикаляше фонтана.

Тейт се изправи на крака, като плюеше вода.

— Ах, ти...

— Как е, госпожице Тейт, продължаваш ли да ме прелъстяваш? Ще се наложи да те потопя още веднъж. — Пристъпи към нея и тя се отдръпна в другия край на езерцето.

— Ще ти го върна! Ти си разбойник! Мошеник!

Адам се засмя. Толкова отдавна не се бе отдавал на лудории! Даже Мария се показа на кухненския прозорец да види какво е разсмяло сеньор Адам. Като съзря мократа счетоводителка сред езерцето, мексиканката поклати глава и измърмори нещо неразбираемо. После грабна кърпа от закачалката и забърза навън. Подаде я на Адам и каза на испански:

— Това не е добро отношение към младата жена!

Адам весело присви очи.

— Щом тя опитва да съблазни по-възрастен мъж...

В отговор Мария го заплаши с Божие наказание и се обърна към изпадналото в беда момиче. Ето значи каква била работата, помисли възрастната жена! Е, тя в никакъв случай нямаше да пречи на момичето, което — Господ да го благослови! — бе в състояние да накара сеньор Адам да се смее от сърце!

— Виж, накарай сеньорита изсуши се бързо. Иначе хване настинка — каза тя на лош английски.

Мария остави Адам с кърпа в ръце и се отдалечи с хитра усмивка на уста. Щом като тя се върна във владенията си, Адам се обърна към Тейт. Гледката накара усмивката да замръзне на устните му. Това, което само бе загатнато през сухата фланелка, сега се очертаваше съвсем ясно под мократа, прилепнала към тялото ѝ, дреха. Дори кожата на момичето прозираше под тъканта! Студената вода бе накарала зърната на гърдите ѝ да се втвърдят. Устата му пресъхна.

— Ето. Завий се в това. — Гласът му беше дрезгав. Но не протегна кърпата. Държеше я така, че тя трябваше да направи крачка към него. Тейт излезе от езерото и се оказа право в прегръдката му. Когато я обгърна с меката кърпа, тя потръпна и се притисна по-плътно до него.

— Замръзвам — прошепна момичето.

Той обаче целият гореше. Как го бе постигнала? Този път вината бе негова. Той почувства студеното ѝ носле на рамото си. Брадичката

му се потопи в мократа ѝ коса. Люляковият аромат отново изпълни ноздрите му. Той пое дълбоко дъх и разбра, че не иска да я пусне.

Енергично разтърка гърба на Тейт с кърпата, сякаш за да покаже, че в прегръдката му няма нищо интимно.

— Ммм, страхотно е — промърмори тя.

Тялото му обаче отново го издаде, като откликна с учудваща бързина на гласа ѝ. Той се отдръпна от нея. Не искаше тя да усети външния израз на обзелото го желание. Затова заяви решително:

— Няма да се любя с теб, Тейт.

Тя замръзна в обятията му. Вдигна глава от рамото му и очите ѝ срещнаха неговите. Той усети горещия ѝ дъх, който предизвика тръпки по тялото му.

— Защо не, Адам? Не ме ли намираш за привлекателна?

— Господи, разбира се, че си много привлекателна! Ти си красива, но... — Изстена при мисълта, че току-що бе издал нещо, което толкова се стараяше да скрие.

— Наистина ли?

Какво ли са ѝ разправяли тези нейни братя, че тя се съмнява в своята привлекателност, зачуди се Адам.

— Но не се обличам като дама...

Единственото му възражение относно нейните дрехи бе, че те предизвикваха неудобни реакции на тялото.

— Противно на това, което може би си чула, не дрехите правят мъжа или жената привлекателни.

— Тогава значи, защото съм девствена — предположи тя.

Адам се изчерви.

— Тейт, така не може да се говори за тези неща!

— Даже с теб?

— Най-вече с мен!

— Защо?

Отново се върнаха на неудобната тема. Той я обърна, така че ръката му остана на рамото ѝ, и я поведе през двора към нейната стая.

— Мисля, че е време да съблечеш тези мокри дрехи.

На лицето ѝ се изписа хитра усмивка.

— Искаш ли да ми помогнеш?

— За нищо на света! — Отвори плъзгащата се стъклена врата и побутна навътре Тейт. — След петнадесет минути ще се видим в

кабинета и ти ще ми покажеш счетоводните чудеса, които си извършила днес. — Обърна се и закрачи през двора, като едва се сдържаше да не погледне назад.

Останала сама в стаята, Тейт пусна кърпата на пода. Огледа се в овалното огледало, изправено в ъгъла, и изстена. Изглеждаше като мокра кокошка. Не беше чудно, че Адам не я бе пожелал.

Тя седна и издърпа мокрите ботуши, след това изхлузи фланелката и с мъка събу джинсите. Свали и бикините и бързо започна да облича нови джинси и фланелка. Само ботушите бяха заменени с чифт индиански мокасини, които ѝ бяха подарени за Коледа от Чарли Самотния кон.

Докато се обличаше, направи преглед на събитията през изминалите три седмици, откакто се бе появила в „Лейзи Ес“. Беше очевидно, че между нея и собственика на ранчото съществува не само сексуално привличане, но и нещо повече. Ала тя откри, че да се закачаш с някои мъже, е все едно да се опитваш да раздразниш пън.

Напоследък не ѝ допадаше да го предизвиква, главно защото и тя като Адам започваше да страда от сексуалното напрежение в отношенията им. Още повече, че тя нямаше други съображения, а се оставяше на желанията на тялото си.

Бе готова на всичко, само Адам да се увлече по нея толкова силно, колкото Бък, който всеки ден я молеше да излезе с него в събота вечер. Е, може би наистина трябваше да приеме. Ако Адам видеше, че други я намират достатъчно привлекателна, може би и той също щеше да се запали по нея.

Когато се появи в кабинета, Тейт бе озарена от весела усмивка. Адам вече бе включил компютъра и преглеждаше таблиците, които тя бе съставила.

— Е, какво ще кажеш? — попита Тейт, като се настани на страничната облегалка на големия въртящ се стол, на който той бе седнал.

— Изглежда добре.

Разбира се, в кабинета цареше пълна бъркотия — между купчините документи на бюрото имаше празни чаши от кафе, а на пода бяха струпани списания. По стаята бяха разхвърляни и части от конски такъми, които тя поправяше през свободното време. Но той нямаше забележки към работата ѝ по счетоводството. Тейт бе съставила

програма, която обработваше данните за всяка глава добитък и тази информация щеше да е безценна, когато дойдеше време да се вземат решения за продажба.

— Не си ми казвала, че разбираш толкова от компютри.

— Не си ме питал — отговори Тейт с широка усмивка.

Тя се облегна срещу него и започна сериозно да обсъжда други идеи за използването на компютъра в работата. Докато я слушаше, Адам започна автоматично да почиства и подрежда бюрото.

— Остави тези неща — каза Тейт, като взе шепа камъчета от ръцете му и отново ги разпиля по бюрото. — Не са ли красиви? Намерих ги край потока. Играя си с тях, докато мисля.

Адам едва успяваше да следи хода на разсъжденията ѝ. По-скоро дебнешком се отдаваше на насладата от натиска на гърдите ѝ върху ръката си. Докато изложи аргументите си, тя смени позата си най-малко четири пъти. Той отчиташе това по допира на нейното тяло върху някоя част от неговото.

Тейт съвсем не подозираше затрудненията на Адам, защото тя също имаше свои неотложни проблеми. Опитваше се да направи така, че Адам да не лежи в креслото, а да я слуша и да обърне внимание на съгласието ѝ да излезе с Бък на другия ден вечерта. Искаше да организира нещата така, че Адам да я види как тръгва с каубоя със златисти коси.

Изглежда, че мислите ѝ бяха стигнали до Бък, защото той изведнъж се появи на вратата на кабинета.

— Трябва да видиш напоителната система и да решиш дали да я ремонтираме, или ще я замениш с нова — каза Бък.

— Сега ще дойда — отговори Адам.

Бък вече се бе обърнал да тръгва, когато Тейт реши, че е дошло идеалното време Адам да разбере, че излиза с друго момче.

— О, Бък!

Той се обърна и свали шапка.

— Да, госпожице.

— Реших да приема предложението ти да отидем утре на танци.

На лицето му се появи усмивка.

— Да, госпожице. Ще те взема в седем вечерта, ако си съгласна, и първо можем да хапнем някъде.

Буреносният облак в очите на Адам подсказа на Тейт, че е налучкала верния път.

— Тогава ще се видим в седем.

Бък нахлупи шапката си и каза:

— Идваш ли, шефе?

— Ей сега. Върви, ще те настигна.

Адам застана пред Тейт с ръце на хълбоците си.

— Какво означава това?

— Бък ме покани на танци в Книпа и аз реших, че ще бъде забавно.

Шефът не можеше да ѝ забрани да излиза. Както бе отбелязала Тейт, той не ѝ беше нито брат, нито баща. Но това не му пречеше да има лоши предчувствия.

Никой не можеше да каже каква щеше да бъде реакцията на Бък Магнесън, ако бъдеще подложен на същото изпитание на нейната чувственост, което Адам търпеше през изминалите три седмици. Ако Тейт кажеше „Моля!“, почти сигурно бе, че Бък щеше да отговори с „Благодаря“ и щеше да вземе всичко, което Тейт би му предложила.

Изведнъж Адам се пренесе във времето, когато бе забранил на сестра си да излезе на среща. Намираще момчето за твърде буйно. Бе казал на Мелани, че знае по-добре кое е най-доброто за нея. И си спомни ужасните последствия от своето високомерие. И ако не искаше да повтори грешката с по-малката си сестра, трябваше да се примири с излизането на Тейт.

— Желая ти приятно прекарване утре вечер с Бък — заяви той и излезе от стаята.

Тейт се изплези зад гърба му. Не очакваше подобна реакция. Къде бе неговата ревност? Къде беше молбата му тя да прекара времето си с него вместо с Бък? Изведнъж осъзна, че всъщност не бе премислила нещата както трябва. Съгласието ѝ да излезе с Бък, за да накара Адам да разбере какво пропуска, не даде очакваните резултати.

Даже се почувства виновна, задето бе използвала Бък да предизвика ревността на Адам. Но тъй като планът ѝ пропадна съвсем безславно, поне можеше с чиста съвест да се наслади на вечерта с Бък.

Тейт бе поправила пробитата водна тръба на старото шевеи 51 и го използваше за покупки в Сан Антонио, на сто и петдесет километра

от ранчото. Можеше да отиде на танци в джинси, но реши, че Бък заслужава тя да се облече по-добре.

Тейт отиде да си купи нови дрехи. Намери красива лятна рокля без гръб и с презрамки, които се връзваха на врата. Дрехата пасваше идеално на извивките на тялото ѝ, като загатваше дискретно за женствените ѝ форми. Ярката жълто-бяла коприна на цветя контрастираше с тъмната ѝ коса и подчертаваше златистия оттенък на очите ѝ. Полата бе набрана в талията и падаше до глезените ѝ. Тя се завъртя веднъж пред огледалото и се убеди, че роклята ще покаже щедро стройните ѝ крака, ако Бък обичаше да върти партньорката си по време на танците.

Широката усмивка на Бък я възнагради за усилията ѝ при покупките. Все пак тя почувства разочарование, че Адам не е наблизо, за да я види. Очевидно той имайте собствени планове за вечерта.

Тейт откри, че Бък е добър събеседник. Каубоят също имаше големи братя и Тейт бе принудена да се съгласи, че добрият им пример е труден за възприемане. Двамата с Бък си разказваха истории, свързани с братята им, и това добре ги забавляваше по време на вечерята.

Когато пристъпиха прага на Големия салон в Книпа, оркестърът свиреше оглушително, а залата тънеше в цигарен дим. Салонът беше претъпкан. Момчетата носеха каубойски шапки, а момичетата — широки поли от Запада и ботуши.

Тъкмо си проправиха път към дансинга, когато оркестърът внезапно засвири валс.

— Ще танцуваме ли? — попита Бък и разтвори широко ръце.

— Разбира се! — отговори Тейт и се отпусна в прегръдката му.

Започнаха да кръжат и Тейт бе приятно изненадана от умението му да танцува добре. Той я поведе и изпълниха няколко сложни движения, придружени с вихрени завъртания, които я оставиха без дъх, и в края на валса я накараха да се почувства като примабалерина.

— Беше чудесно! — възкликна тя.

— Ще пиеш ли нещо? — предложи Бък.

— Само газирана вода, моля!

Бък намери място за Тейт на една от малките масички, които заобикаляха танцовата площадка, и си проправи път през тълпата към бара.

Тейт тананикаше ту степа, който изпълняваше оркестърът, като отбиваше ритъма с крак и наблюдаваше с удоволствие двойките, танцуващи пред нея. Изведнъж мерна позната фигура. Тя проследи отпращащата се към дансинга двойка, която мина край нея. Тейт пое дъх. Беше Адам! И смяташе да танцува бързия ту степ с пълногърда червенокоса красавица!

Минавайки край масата ѝ, Адам извика:

— Здравей! Забавляваш ли се?

Преди да успее да отговори, те бяха вече далеч. В ушите ѝ остана да кънти само сърдечният смях на жената.

Тейт почувства, че ѝ прилошава. Коя бе тази съвършена червенокоса красавица, която притискаше гъвкавото си тяло към неговото с еротични движения? Ето защо Адам не се интересува от мен, мерна се в ума ѝ. Щом има такава възхитителна жена...

— Какво гледаш? — запита Бък, като постави чашата с газирана вода пред нея.

— Адам е тук. — Тя посочи с ръка. — Ето там. С червенокосата жена е.

За нейно учудване Бък се озъби и изруга под нос.

— Какво има? — запита тя.

— Каквото и да е, не мога да направя нищо.

— Подобен коментар ти гарантира неизбежната проява на женско любопитство. Хайде, изплюй камъчето.

Бък се усмихна виновно и призна:

— Добре. — Пое дълбоко дъх и продължи: — Тази дама, която танцува с Адам, е моята бивша съпруга.

— Ти се шегуваш!

— Де да беше така!

Тейт наблюдаваше Бък, а той не сваляше поглед от червенокосата. Чувствата му бяха изписани на лицето.

— Още ли я обичаш?

— Голяма работа! — отвърна Бък с гримаса.

— Предполагам, че Адам знае какво изпитваш.

— Преди да излезе с Велма за първи път, той поиска разрешение от мен.

— И ти му разреши? — запита Тейт с недоверие.

— Тя вече не е моя съпруга. Може да се вижда с всеки, който ѝ харесва.

Тейт изсумтя от негодувание.

— А ти страдаш в благородно мълчание. И това ми било мъж!

Тя така се впечатли, че не забеляза края на мелодията и когато пред нея внезапно застанаха Адам и Велма, ѝ стана неприятно.

— Имате ли нещо против, ако седнем при вас?

Тейт прехапа устна, за да не каже нещо невъздържано. Тя плъзна ръката си към ръката на Бък, усмихна се широко насила и каза:

— Ама, разбира се! С удоволствие приемаме компанията ви, нали, Бък?

Трудно бе да се каже кой е по-изненадан от нейното представление — Бък или Адам. Тя обаче не очакваше враждебните пламъчета, заискрили в зелените очи на Велма, след демонстрацията ѝ на близост с Бък. Май цялата история бе доста объркана.

Адам представи Велма, след това я настани и поръча питиета на една от минаващите сервитьорки.

— Не очаквах да те видя тук — каза Тейт на Адам.

— Обичам да танцувам и Велма танцува отлично.

Тейт помисли, че вероятно Велма прави добре и други неща. Вече бе забелязала прекрасното чувство за ритъм у червенокосата.

Тейт почувства как Бък изведнъж се скова. За първи път, откакто бяха заедно, се оказа, че той може да мълчи. Невъзможно бе Адам да не усеща напрежението между каубоя и неговата бивша жена.

Всъщност Адам знаеше много добре, че Бък Магнесън продължава да обича Велма. Тъкмо затова я беше довел тази вечер. Бе сигурен, че когато види червенокосата красавица, Бък веднага ще забрави Тейт.

Едно нещо може да се постигне по много начини, мислеше със задоволство Адам. Тейт щеше да въстане срещу всеки ултиматум, ето защо той не се противопостави на срещата ѝ с Бък. Просто се бе погрижил и бе измислил по-елегантен начин, за да постигне своята цел.

Присъствието на Велма реши проблема му. Беше сигурен, че и червенокосата обича бившия си съпруг не по-малко. Нямаше нищо против да изиграе ролята на Купидон, щом по този начин можеше да отдели Тейт от хубавия каубой.

— Хайде да се сменим! — предложи Адам, като стана от стола и протегна ръка на Тейт.

Преди тя да протестира, Бък каза:

— Що се отнася до мен, съгласен съм. — И като хвана Велма под ръка, се отправи към дансинга.

Тейт не знаеше как да реагира. След като се понесоха в танц и се отдалечиха от другата двойка, тя каза:

— Това, което направи, бе доста хитроумно.

— Искан да танцувам с теб.

— Сигурен ли си, че не се стремиш да ги събереш отново?

— Почувства го, нали? — усмихна се той.

— Мисля, че Бък още я обича.

— Сигурен съм, че е така.

— Тогава защо доведе Велма тази вечер?

— Предполагам, че е очевидно.

— Не е заради мен.

— Просто нейната компания ми е приятна.

— О!

Устните му се разтеглиха в широка усмивка.

— А освен това знаех, че Бък ще бъде тук с теб.

Той я отдели от себе си, завъртя я и тя не успя да отговори. Когато отново се оказа в обятията му, танцът завърши и те тръгнаха към масата. Там вече седяха Бък и Велма и яростно спореха за нещо.

— Бък! — Тейт не искаше да се бърка, но не знаеше дали е добре да го остави насаме с Велма.

— Хайде да се махаме оттук! — каза Бък, като скочи на крака и обърна гръб на Велма. — Лека нощ, Адам. Ще се видим утре.

Отправяйки се към изхода, чува Велма да казва:

— И аз бих искала да си тръгваме, Адам. Ако си съгласен.

Тейт нямаше понятие къде я води Бък, когато той подкара колата с пълна газ. По погледа му можеше да се съди, че съвсем не е изпълнен с романтични мисли.

— Искан ли да си поговорим? — попита тя накрая.

Бък я погледна бегло и отново се съсредоточи върху пътя.

— Не искам да те товаря с моите проблеми.

— Аз съм добър слушател.

Той въздъхна и започна:

— Велма и аз излизахме заедно още като ученици. Веднага след завършването се оженихме. Но скоро Велма започна да мисли, че е пропуснала младостта. Започна да се вижда с някакъв тип... — В гласа му прозираше болка и Тейт слушаше мълчаливо. — Научих за това и поисках обяснение — продължаваше Бък. — Тя пък поиска развод и аз се съгласих.

— Защо?

— От гордост. От глупава, идиотска гордост...

— И сега съжаляваш ли?

— Без нея животът ми е някак безцелен.

— Тогава защо не направиш нещо?

— Няма смисъл. Тя твърди, че заслужавам по-святна жена от нея. Не вярва, че някога ще забравя или ще простя увлечението й.

— А ти ще можеш ли?

— Мисля, че да — отвърна каубоят след напрегнато мълчание.

— Но не си сигурен.

Един мускул нервно започна да трепка по лицето му.

— Ако бях абсолютно сигурен, щях да я отвлека у дома и да я хвърля на леглото.

Тейт мислеше, че пътуват в тъмнината без посока, но изведнъж се оказаха пред дома на Адам. Тя видя камиона му паркиран пред вратата. Значи той беше у дома. Лампите в хола бяха запалени.

Тя слезе от пикапа и се отправи към вратата, но на прага Бък се изправи пред нея. Той обви талията й с ръка и я притегли към себе си.

— Мога ли да те целуна за довиждане, Тейт?

Тя с мъка си пое дъх. Сцената бе точно като в нощта, когато напусна дома си. Само че тук нямаше братя, които да я защитават от големия лош вълк.

— Разбира се, че можеш да ме целунеш за лека нощ — каза тя накрая.

Бък не бързаше и Тейт усети сладостта на целувката му, както и собственото си нежелание да се разделят. Когато откъсна устни от неговите и вдигна глава, погледите им се срещнаха. Усмихнаха се един на друг.

— И нищо повече, нали? — каза той.

Тейт кимна.

— Страшно ми харесваш, Бък. Бих искала да сме само приятели.

— И аз бих го желал — усмихна се каубоят.

Той се наведе и я целуна отново. Но и двамата знаеха колко много — а в действителност колко малко — означаваше тази целувка.

Това обаче не бе така за мъжа, който ги наблюдаваше внимателно през прозореца на хола...

ПЕТА ГЛАВА

Адам трябваше да призове на помощ цялото си самообладание и воля, за да се сдържи и да не размаже физиономията на Бък Магнесън. Но не само мисълта за сестра му Мелани го въздържаше от това. Имаше неща, които не бе в състояние да предложи на Тейт, докато Бък можеше...

Адам не беше светец. Ако Тейт продължаваше да го изкушава, едва ли щеше да се въздържи да не я обладае. Но бе решен да не го прави, докато не ѝ обясни какво точно няма да получи от него — бе твърде млада, за да се откаже от мечтите си, а нямаше начин той да ги изпълни.

От мислите му го изтръгна хлопването на входната врата. Тейт влезе в хола и видя шефа си да седи на едно от големите италиански кресла пред изгасналата камина. Държеше полупразно шише уиски.

— Здравсти — каза тя. — Не очаквах де те видя отново тази нощ.

— Чаках да се върнеш.

Тейт се наежи веднага.

— Нямам нужда от настойник.

Трябваше ѝ любовник. Но не само това. Трябваше ѝ някой, който да я обича. Защото тя започваше да се влюбва...

— Старите навици умират бавно, Тейт.

— Какво означава това?

— Имах навик да чакам сестра си Мелани.

— Ти имаш сестра? Защо не съм я виждала?

— Тя почина преди десет години.

— Съжалявам...

Адам бе изпил доста уиски и то развърза езика му повече от обикновено:

— Мелани избяга от къщи, когато бе на седемнадесет години — започна той. — Някакъв непознат я качил на автостоп на пътя. Той я изнасилил и я пробол с нож в гърдите...

— Това е ужасно! — Тейт пожела да го прегърне и успокои, но не смееше да го стори, защото цялото му поведение сякаш казваше: „Не ме докосвай!“

Тя използва седането си на дивана, за да се доближи до Адам, събу ботушите си и подвиг крака. После скръсти ръце на гърдите си, но той като че ли не я забелязваше. Внезапно през ума ѝ мина друга, по-обезпокояваща мисъл, която изрече на глас:

— Затова ли ме взе от пътя? Заради сестра си?

Адам кимна и Тейт се почувства така, сякаш ѝ бяха зашлевили шамар. Подвоуми се и попита:

— И затова ли ми предложи работа?

— По онова време идеята ми се стори добра...

Тейт преглътна заседналата в гърлото си буца.

— С други думи ти прояви към мен милосърдие.

Адам долови болката в гласа ѝ и разбра, че напразно е водил този разговор. Трябваше бързо да каже нещо, ако не искаше тя да изчезне още тази нощ.

— Не можеш да ме виниш, че съм ти предложил помощ при онези обстоятелства, нали? Не бях в състояние да те оставя на произвола на съдбата и после цял живот да изпитвам чувство на вина, че съм станал причина за смъртта на още едно момиче.

Макар отдадена на собствените си мисли, Тейт разбра значението на думите му.

— Как можеш да се самообвиняваш за смъртта на сестра си? Не е възможно случилото се да е твоя грешка!

— О, не! — Ноздрите му се разширяваха, жадно поемайки въздух, а сините очи се бяха превърнали в парченца лед. — Не беше ли ти тази, която ми каза, че си напуснала дома си, защото братята са направили живота ти непоносим?

— Те правеха това от обич към мен! — запротестира Тейт.

— Значи обичта им дава право да се месят в живота ти, да те докарат до такова състояние, че да избягаш с онази стара таратайка?! — Ясно бе, че търси отговори, които да му донесат някакво облекчение. Той още изпитваше вина за смъртта на сестра си.

Тейт бе не по-малко объркана от въпросите, които той поставяше. Беше ли обичта на Гард и Фарън достатъчна, за да извини действията им? Ами ако я бе сполетяла участта на Мелани? Дали и те

щяха да се обвиняват за нейната смърт? Бе сигурна, че щяха да се чувстват по същия ужасен начин, по както и Адам. Тейт не знаеше какво да каже, за да смекчи болката му. Трябваше обаче да направи нещо. Тя се изправи и пристъпи към Адам. Коленичи пред него и постави ръка на бедрото му.

— Адам, аз...

Той стана рязко и се отстрани от нея.

— Тази вечер нямам настроение да се дразним.

— Искам само да ти предложи утеха — отвърна тя.

— Стой надалеч от мен.

Тейт се извърна с чувството, че я презира.

— Има достатъчно други мъже, които с благодарност ще отвърнат на вниманието ми.

— Като Бък!

— Да, като Бък! — излъга тя, но целта сега бе да спаси наранената си гордост.

— Той никога няма да се ожени за теб, защото още е влюбен във Велма.

Тейт знаеше, че е прав, затова отговори:

— Не е задължително да се омъжвам за някого, за да си легна с него.

— Това ли е проблемът, малко момиченце?

Тейт се задъха от ярост — подигравателните му думи я вбесяваха. Но осъзна ясно, че е попаднала в капан, от който трудно щеше да излезе. Тя опита да се успокои с дълбоко дишане. Адам продължи да настъпва:

— Ако си умна, ще се върнеш в собствения си дом. Преди да са те наранили.

— Уволняваш ли ме? — Тейт не смееше да поеме дъх, докато не чу:

— Не.

— Тогава оставам. Извинявай, но съм изморена. Искам да си лягам. — Тръгна към вратата, ала гласът му я спря:

— И не ме каниш?

Тя бавно се обърна и го изгледа. Също така бавно се приближи до него, протегна ръка и я промуши под ризата му. Пръстите ѝ се

плъзнаха възбуждащо по голите му гърди. След това вдигна поглед към неговите внимателни и присмехулни очи.

— От моите братя съм научила никога да не приближавам бик отпред, кон — отзад и глупаците... от която и да е страна! Лека нощ, Адам.

— Ще говорим отново утре сутринта — каза той, докато Тейт излизаше от хола.

— Как ли пък не! — тросна се тя, макар че Адам не я чу.

Тейт прекара неспокойна нощ. Мяташе се в леглото и не можеше да заспи. Измъчвах я мислите и разкритията на Адам. Най-много я тревожеше подозрението, че я търпи, защото се чувства отговорен за по-нататъшната ѝ съдба.

Тя обаче със сигурност не грешеше относно физическото си въздействие върху него. Осъзнаваше, че го привлича, но проклетото му чувство за отговорност пречеше на развитието на отношенията им в желаната от нея посока. Ако беше така, се налагаше час по-скоро да го излекува от това чувство.

Успокоена от взетото решение, тя спокойно заспа, а когато на сутринта се събуди, реши да слезе да закусва с Адам. Ала когато влезе в трапезарията, разбра, че той вече бе закусил и беше излязъл.

— Каза ли къде отива, Мария?

— Не, сеньорита.

Тейт се задълбочи в работа и нямаше време да мисли къде може да е отишъл Адам. Рано или късно щеше да се появи. Нямаше къде да отиде. Впрочем същото се отнасяше и за нея.

Към седем часа вечерта обаче от Адам още нямаше и следа. Даже не бе предупредил Мария, че ще отсъства от вечеря. Мексиканката миеше съдовете. За да се отвлече от тревожните мисли за него, Тейт ѝ помагаше, като ги избърсваше и прибираще в шкафа. Мария бе опитала да започне разговор, но Тейт бе твърде разсеяна, и не следеше мисълта на готвачката. В края на краищата Мария сви рамене и я остави на мира.

Тейт бе угрижена. Къде можеше да е отишъл Адам? Вече беше проверила в хамбара, бе разпитала всички, но никой не го бе виждал този ден...

Когато чу да се чука на входната врата, Тейт скочи да отвори. Едва тогава се сети, че стопанинът не би чукал на собствената си

врата.

— Бък! Изглеждаш ужасно! Какво се е случило?

Бък свали шапката от главата си и избърса потта... с ръкав.

— Хм, аз, хм...

Тя го хвана за ръката.

— Влез. Седни.

— Не, аз... — Той обаче само престъпи през прага.

— Ти какво? — попита задъхано тя.

— Трябва ми твоята помощ.

— Разбира се!

— По-добре да не се съгласяваш така, докато не ме изслушаш. —

Погледна многозначително Мария, но учтивостта не му позволи да ѝ каже да излезе.

Мексиканката сама разбра колебанието му и каза:

— Ще ви оставя, за да си поговорите насаме.

Все пак Мария реши да не ги оставя твърде дълго сами. Хубавата сеньорита влияеше добре на Адам. Нямаше да е правилно ратаи като Бък Магнесън да вземат това, което не им принадлежи, мислеше възрастната жена.

Тейт завъртя един стол и го възседна.

— Цялата съм превърната в слух.

Бък нервно мачкаше шапката. Накрая каза:

— Много мислих за нашия разговор миналата нощ. Нали разбираш, дали мога да забравя и да простя на Велма това, което направи. Е добре... Мисля, че мога.

Лицето на Тейт се озари от усмивка.

— Радвам се, Бък!

— Да, добре, ала ми е нужна твоята помощ. Реших да отида при Велма и да ѝ кажа какво чувствам и бих искал да дойдеш, да бъдеш нещо като съдник...

Тейт прекоси стаята и прегърна изплашения каубой.

— Много ще се радвам! Кога искаш да отидем при нея?

Усмивката му се разшири.

— Възможно ли е да тръгнем веднага?

Тейт помисли, че трябва да остави бележка на Адам, но след това се отказа. След като той не я предупреждаваше къде отива, защо тя да го прави?

Мария чу външната врата де се затваря с трясък и тутакси излезе да узнае какво иска сеньор Бък. Като разбра, че Тейт е изчезнала с красивия каубой, се намръщи. Сеньор Адам няма да хареса това, никак няма да го хареса, помисли тя.

Мексиканката реши да чака завръщането на сеньор Адам и да му разкаже какво бе станало. След това той щеше да отиде и да доведе сеньорита У ДОМА, където ѝ бе мястото!

Междувременно Бък закара Тейт в малка къщичка сред море от цветя, разположена на спокойна улица встрани от центъра на Увалде. Те позвъниха и зачака ха с нетърпение. Не бяха съвсем сигурни дали Велма ще отвори.

Тейт видя радостната светлинка, грейнала в очите на Велма, когато съзря Бък. Видя също как лицето ѝ помръкна при вида на спътницата му.

— Искам да поговорим, Велма — каза Бък.

— Не мисля, че има какво да си кажем. — Тя почти затвори вратата, но Бък пхна крака си в пролуката и ѝ попречи да го направи.

— Няма да си тръгна, докато не ме изслушаш.

— Ако не напуснете, ще повикам полиция! — заплаши Велма.

— Аз искам само да поговорим.

Велма остави вратата и се насочи към телефона. Бък и Тейт се възползваха и влязоха в къщата. Без да губи време, каубоят измъкна телефонната слушалка от ръката ѝ.

— Моля те, момиче, изслушай ме! — молеше той.

— Дай му възможност, Велма. Сигурна съм, че ще искаш да узнаеш какво иска да ти каже Бък.

При гласа на Тейт, Велма замръзна на място.

— Защо си дошла и ти? — запита тя.

— Бък мислеше, че може би ще бъде по-лесно вие двамата да поговорите в присъствието на посредник, така да се каже.

Велма погледна отново сериозното лице на Бък, после пое дълбоко дъх и каза:

— Добре. Нека да чуя какво имаш да ми казваш. Давам ти пет минути.

Бък ѝ предложи да седне до него. Между тях прехвърчаха искри. Беше съвсем ясно, че двамата си принадлежат. Тейт се надяваше Бък

да намери нужните думи и да убеди Велма, че не говори празни приказки.

След пет минути Велма все още слушаше, но бе очевидно, че се разкъсва между желанието си да му повярва и ужасния страх, че скоро той може да съжали за думите си.

— Не мисля, че ще забравя случилото се между нас, Велма. Но знай, че мога да го надживея.

Тези думи май не означават точно прошка, помисли Тейт. Очевидно и Велма почувства разликата.

— Не е достатъчно, Бък — каза тя тихо.

— Обичам те, Велма — промълви той.

В отговор Велма почти изхлипа:

— И аз те обичам...

— Тогава защо не се съберем?

— Мисля, че от това няма да излезе нищо... — Вече плачеше и Бък щеше да е безсърдечен, ако не я прегърне и утеши. И ето, че той стори точно това.

Тейт изведнъж разбра защо Бък я бе взел със себе си. Само присъствието ѝ възпираше двамата да не се отдадат на сексуалното привличане, което се проявяваше при всяко докосване. От време на време те забравяха за нея.

Сега обясненията бяха излишни. Пръстите на Бък вече бяха в червените къдрици на Велма, а нейната ръка бе върху бедрото му. Тейт шумно се изкашля, за да им напомни, че все още е тук. Те се разделиха като ученици, хванати да се целуват. И двамата бяха поруменели от смущение.

— Извинявай — каза Бък.

Велма се зае да оправи косата си, което бе безнадеждно след ласките на Бък.

— Изглеждаш добре, мила. — Той отстрани ръката ѝ и сам започна да приглажда къдриците. Но жестът му отново се превърна в ласка, която издаваше нескритото му желание. Бък и Велма се целунаха нежно. Бе съвсем ясно как ще се развият нещата нататък, затова Тейт каза:

— Добре, това май е достатъчно. По този начин до никъде няма да стигнеш, Бък. Иди и седни в онова кресло. Ние с Велма ще останем на дивана.

С явно нежелание Бък се премести. Тейт седна до Велма.

— По всичко личи — започна Тейт, — че и двамата искате отново да се съберете. Ето защо имам предложение. — Начерта план, според който двамата щяха да започнат отначало. Бък трябваше да взема Велма, да бъдат заедно навсякъде и да я довежда вечерта до дома. И никакъв секс. — Трябва да се научите да си вярвате отново — каза тя. — Това изисква време.

Лицето на Бък имаше глупаво изражение.

— Не съм сигурен, че ще мога да играя по тези правила. Особено тази част с „никакъв секс“.

— Никакъв секс! — настоя Тейт. — Ако прекарвате цялото си време в леглото, значи никога няма да имате време да си говорите. А ви предстои да си кажете много неща.

— Мисля, че Тейт е права — въздъхна Велма.

Преговорите не свършиха дотук. Всъщност и тримата бяха доволни от разговора едва в малките часове на утрото. Всички се чувстваха емоционално изтощени. Но прегръдката на Велма и тихото „Благодаря“ бяха за Тейт достатъчна награда за усилията и безсънната нощ.

Тейт се опитваше да разтрие врата си, докато Бък я караше към „Лейзи Ес“. Тя виждаше угрижения му вид, но все пак сега имаше някаква надежда, че един ден ще се събере с бившата си жена. Когато стигнаха до къщата, Бък взе ръката на Тейт в своята и каза:

— Не зная как да ти благодаря.

— Просто бъди добър с Велма. Това ще бъде достатъчна награда за мен.

Той разроши косата й, както би направил по-голям брат, след това се наклони и я целуна по бузата.

— Добро приятелче си, Тейт. Ако някога искаш да направя нещо за теб, само ми кажи.

— Ще го запомня — усмихна се тя. — Няма нужда да слизаш. Аз ще се промъкна тихичко.

Бък почака тя да влезе и отпътува.

Тейт бе направила само две крачки, когато холът се озари от светлина. До вратата стоеше Адам. Каменното лице красноречиво говореше за неодобрението му.

— Къде беше? — нахвърли се Тейт върху него. — Очаквах те в продължение на часове, но ти така и не се върна!

Адам се стресна, защото мислеше да ѝ зададе същия въпрос.

— Доктор Ковалски имаше спешен случай с един от моите пациенти. Сюън ме помоли да присъствам, защото госпожа Даниелс бе уплашена и щеше да се чувства по-спокойна, ако и аз съм там.

— Знаех, че е нещо важно — каза Тейт с облекчение. — Успя ли да помогнеш?

— Да, сега госпожа Даниелс е вън от опасност. — Изведнъж осъзна, че Тейт съвсем го бе отвлякла от въпроса, с който той искаше да се изправи пред нея. Очите му се присвиха. Дали не го бе направила нарочно? — А ти къде бе цяла нощ? — запита той студено. — Сега е почти четири часът сутринта.

— Толкова ли е късно? Искях да кажа, толкова рано... — поправи се Тейт с усмивка. — Бях с Бък. О, Адам...

Той я прекъсна с жест на отвращение. Бе потвърдила най-лошите му предчувствия!

— Не мисля, че трябва да питам какво сте правили, малко момиченце. Ако толкова искаше да загубиш девствеността си, трябваше да ми кажеш. Нямахте нужда да намесваш и Бък!

Тейт го погледна ужасена.

— Ти мислиш, че Бък и аз...

— А какво трябва да мисля, след като се връщаш рано сутринта с извадена от джинсите фланелка, косата ти е разрошена, а долната ти устна е подута, сякаш е ухапана сто пъти!

— Има свършено логично обяс...

— Не искам твоите обяснения! Ще отречеш ли, че си прекарала нощта с Бък?

— Не, но се случи нещо чудесно!

— Не бих искал да слушам славните подробности! — Той вече крещеше.

Тейт знаеше, че ако приближи към него, той едва ли щеше да се сдържи.

— Махай се от погледа ми! — изведнъж каза Адам тихо, но твърдо. — Преди да съм направил нещо, за което да съжалявам.

Тейт повдигна глава. Ако този глупак ѝ дадеше шанс, щеше да му обясни всичко. Но гордостта ѝ заповяда да не се оправдава

напразно. Адам не ѝ беше нито баща, нито брат. И все пак бе изпълнен с решение да бъде неин покровител. В очите ѝ напиха сълзи. Защо този глупак не можеше да разбере, че тя харесва един-единствен мъж и това бе той, Адам!

— Някои хора не виждат по-далече от носа си — промълви тя и излезе от хола.

Адам изруга. Дано не бе прав за Тейт и Бък! От друга страна бе потресен, защото тя не опроверга обвинението, че е загубила девствеността си с каубоя. Обхвана го неконтролируема ярост. Някой друг бе докоснал това, което досега тя бе пазила непокътнато. И мисълта, че Тейт намира преживяването за чудесно, стягаше непоносимо гърдите му...

Опитваше да се убеди, че случилото се е за добро. Той не бе в състояние да ѝ даде това, за което тя мечтаеше. А Тейт заслужаваше повече...

Мъжкото му самочувствие обаче бе наранено. И за да си го възвърне — сега, когато тя вече не бе девствена, той щеше да я обладае...

ШЕСТА ГЛАВА

Изведнъж Адам започна да преследва Тейт, а тя се стараяше да го избягва. Обръщаше му безцеремонно гръб всеки път, когато се срещаха. В същото време винаги, когато можеше, се усмихваше и флиртуваше с Бък. Последният напредваше в ухажването на Велма, лицето му издаваше щастлив удовлетворен човек. А това още повече изпълваше Адам с ревност.

Тейт бе почти уверена, че ако разкаже на Адам с какво бе заета през онази нощ, когато Бък я докара сутринта, буреносното му настроение бързо ще се разсее. Но Адам трябваше да направи първата стъпка към сдобряване. А досега само я обвиняваше напълно безпочвено.

Обаче от него се излъчваше не само гняв, а отношението му не бе само антагонистично. Тейт се чувстваше изтощена от мълчаливото сексуално напрежение, което съществуваше между двамата им. Нещо се бе променило от срещата им в ранната утрин и Тейт чувстваше как кожата на ръцете ѝ настръхва винаги, когато Адам бе наблизо. Погледът му беше страстен. Тялото му излъчваше освободена енергия и груба ненаситна нужда. Тя имаше чувството, че той постепенно я вкарва в капан...

Тейт намираще убежище в кабинета през деня, а вечер често изпълняваше ролята на посредник между Бък и Велма. Тя не искаше да признае даже пред себе си, че се крие от Адам, но това бе точно така. Неговите очи я наблюдаваха неотстъпно и тя знаеше, че усеща нейната реакция на неспокойния му поглед.

Точно една седмица след като Тейт бе съпровождала Бък на съдбоносна среща с Велма, той я отведе настрана и я запита дали има нещо против да не излиза тази вечер с тях.

— Има някои неща, които бих искал да обсъдя с Велма насаме — каза Бък.

— Но да, разбира се — отговори Тейт с пресилена усмивка. — Нямам нищо против.

Щом Бък излезе, Тейт стана сериозна и мрачна. Не знаеше как ще постъпи Адам, ако открие, че вечерта тя е у дома. Реши, че най-добре ще постъпи, като остане в своята стая. Беше ход на страхливка, но братята ѝ я бяха научили, че понякога е по-добре да отстъпиш.

Тейт бързо се отегчи сред четирите стени на стаята си. Спомни си, че има работа. Само да можеше да се добере до кабинета, без да я усети Адам! Виждаше, че лампите в стаята му светят. Адам имаше навика да се прибира рано и да чете в леглото научно-популярна литература.

Тейт се бе приготвила да спи — бе навлякла дълга фланелка, която ѝ стигаше до коленете. Сметна, че облеклото е достатъчно прилично, даже ако Адам я види. Както беше боса, притича на пръсти през тухления двор, който бе осветен от луната. Намери вратата в крайната стена на крилото на Адам и през хола се промъкна в кабинета.

След около час изведнъж почувства как цялата настръхва. Отдавна бе свършила работата с компютъра. Беше се разположила в удобното кресло пред бюрото и проверяваше разпечатката на таблиците. Не обичаше служебния стол, който е бил избран специално за работа. Бе подпряла глава на дланите си, а лактите — на бюрото.

Внезапно вдигна поглед и срещна искрящите очи на Адам.

— Работиш до късно, а? — Гласът му бе нежен като коприна.

— Искях да свърша някои неща... — Тейт бе замръзнала на място. Фланелката ѝ се бе вдигнала до кръста и краката бяха останали голи. Адам я оглеждаше втренчено и тя почувства как зърната ѝ се втвърдяват и прозират през тънката памучна тъкан.

Адам бе гол до кръста и тя плъзна поглед по гърдите надолу към явното доказателство на неговото желание.

Той също се почувства неудобно, като видя Тейт. Бе дошъл да вземе едно списание, а намери намръщената Тейт. Видът на дантелените ѝ бикини отново поставяше на изпитание волята му. Черната ѝ коса бе леко разрошена, а очите с цвят на отлежало уиски бяха потъмнели от копнеж и изпълнени с магнетична женственост.

— Трябваше да помислиш, преди да дойдеш така разсъблечена в кабинета — с прегракнал глас каза Адам.

— Не очаквах да те видя.

Едната му вежда се повдигна.

— Наистина ли? — Внезапно Адам загреба и събори книжката от бюрото с една ръка, докато с другата се протегна към Тейт. Във въздуха се разхвърчаха документи, по пода се търкулнаха чаши и камъчетата на Тейт. Още не бе се приземила последната хартия, когато тя се озова просната по гръб върху бюрото, а Адам застрашително се бе надвесил над нея. Изплашеният вик на протест замря на устните ѝ. Дивите сини очи на Адам бяха впити в нейните. Той разтвори краката ѝ и се намести между тях. После я дръпна към себе си и през тънката материя на бикините тя почувства горещината на твърдата му мъжественост.

— Това ли искаше? — запита той.

— Адам, аз... — Тя млъкна, когато усети ръцете му да гаят гърдите ѝ през фланелката. Зърната я боляха от желание. — Адам...

— В продължение на седмици ме дразниш, малко момиченце. Даже моето търпение има граници. Най-сетне ще получиш това, което желаш.

— Адам...

— Млъкни, Тейт! — Той хвана с една ръка двете ѝ ръце, като ги притисна към гърдите ѝ, а с другата придърпа главата ѝ за целувка.

Тейт не смееше да диша, докато Адам правеше всички тези неща. Тялото ѝ с нетърпение очакваше преживяването. Въпреки че откакто в живота ѝ се бе появил Адам, тя го желаше, все пак изпитваше и страх. Искаше този мъж и бе сигурна, че и той я желае. Тази нощ щеше да разбере какво значи да бъде жена, жена, любена от Адам.

Той се разгневи, когато я видя в кабинета. Пак нейният чувствен капан, помисли. Това усещане, както и неудобството от срещата им, го направи по-груб от колкото възнамеряваше да бъде с нея. Но в края на краищата и тя не бе онази нежна неопитна девственица от преди седмица...

Но в мига, когато ръката му потъна в косите ѝ, а устните докоснаха нейните, чувствата му претърпяха странна промяна. Дивият звяр в него се укроти, като остана само болезнената страст към нея, която вибрираше и правеше тялото му стегнато и гъвкаво.

Тейт не бе подготвена за кадифената мекота на устните му. Зъбите му намериха долната ѝ устна и тя потрепери — той първо я

захапа леко, а после я погали с език. След като я подразни, се плъзна навътре, след това се отдръпна, а тя го последва с език и усети него вия вкус.

Тейт се остави на усещанията си, които с всяка целувка ставаха по-възбуждащи и се превръщаха в непреодолимо желание, което бавно пълзеше към слабините ѝ. Гърдите ѝ изгаряха от копнеж да бъдат докоснати, но нейната неопитност я правеше въздържана и пасивна.

Адам бе освободил ръцете ѝ. Тейт не знаеше какво да прави с тях. Тя погали раменете му, после гърба, чувствайки мускулите, които играеха под кожата.

Устните му започнаха да милват нежно шията ѝ, а ръцете, обхванали талията, бавно се плъзнаха под фланелката и след миг обгърнаха гърдите ѝ. Дъхът ѝ замря от усещането на техния допир. Тялото ѝ сякаш откликваше на най-лекото докосване на пръстите му.

— Искам да те чувствам с цялото си тяло — прошепна Адам и съблече фланелката ѝ.

Преди още Тейт да изпита неудобство от голотата си, ръцете му я обгърнаха. Той въздъхна от удоволствие и се притисна по-плътно към нея.

— Толкова е хубаво да усещам твоя допир! — промърмори унесено Адам.

Зърната ѝ бяха болезнено чувствителни към дразнещия допир на косъмчетата на гърдите му. Нежната ѝ кожа усещаше силата на играещите мускули.

Тейт бе готова да му се отдаде. Адам обхвана бедрата ѝ и я притисна още повече към себе си, докато тя се държеше за раменете му, усещайки пулсирането на твърдата му мъжественост до най-интимната част на женското ѝ тяло.

Адам издаде дрезгав стон и притисна Тейт така, че тя започна да се извива и да се движи ритмично, унесена от най-древната страст. Ръцете му потънаха в нежната мекота на ханша ѝ, като се опитваха да спрат ритмичното ѝ движение.

— Ще ме подлудиш, мила — каза той. — Застани неподвижна!

— Но това е толкова приятно — възрази Тейт.

Адам стенеше и се смееше едновременно.

— Наистина е приятно — съгласи се той. — Стой мирна. Искам да съм сигурен, че ти е толкова приятно, колкото и на мен.

Тя се подчини, а устните му се плъзнаха по шията ѝ. Той хвана едното зърно на гърдите ѝ, подразни го с език, след това започна да го смуче, докато Тейт отново започна да се извива в ръцете му.

Потънал в наслада, той взе ръката ѝ и я плъзна по твърдия шев на джинсите си, без да забележи инстинктивното нежелание на девственицата да го докосне.

— Искам да се убедиш как ми въздействаш — промълви той. — Достатъчно е само да те погледна, да помисля за теб и вече те желая.

Докосна слепоочието ѝ с устни и бе омаян от аромата на люляк. Отсега нататък този аромат щеше винаги да му напомня за нея...

Въпреки своята неопитност Тейт усети мигновената реакция на Адам след лекото докосване на пръстите ѝ.

Осъзнаването на факта, че има такава власт над него, я изпълни с триумф.

Когато повече не можеше да издържа повече, Адам приближи ръцете ѝ към своите устни, целуна ги, а след това ги постави върху гърдите си.

— Повдигни си бедрата, скъпа! — промърмори той, като плъзна ръка под нейните бикини.

Тя изпълни желанието му и след миг бе гола. Обхваната от свян, скри лице в рамото му. Ръцете му отново я обгърнаха.

— Не бива да се срамуваш, скъпа — подразни я той.

— Лесно е да се каже, когато си облечен — отвърна тя.

Адам се засмя.

— Това е лесно поправимо. — Дръпна ципа на джинсите си. Резкият звук разцепи тишината. Тейт хвана ръката му и не му позволи да свали ципа докрай.

— Не още — помоли тя тихо.

Не можеше да укроти обхваналата я нервност. Адам смяташе, че тя знае какво прави. Вероятно тя го бе накарала да мисли така, но Тейт осъзнаваше добре своето невежество и невинност.

— Няма защо да бързаме, скъпа. Нощта е пред нас — прошепна той.

При тези думи Тейт потрепери. Адам постави ръце те ѝ на кръста си и нежно погали лицето ѝ. Повдигна брадичката ѝ и погледите им се срещнаха.

— Толкова си красива! — промълви той. — Твоите очи. — Целуна ги. — Твоят нос. — Близна неговия връх. — Твоите бузи. — Обсипа ги с леки целувки. — Твоята брадичка. — Подразни я със зъби. — Твоята уста...

Очите му бяха затворени, когато започна нежното съблазняване. Тя очакваше със затаен дъх целувката му, но тя не идваше. Изведнъж усети, че я вдига на ръце. Отвори очи от уплаха.

— Адам, какво правиш! Къде отиваме?

Той вече бе прекосил коридора към своята стая, когато отговори:

— Искам за първи път да изживеем удоволствието от любовта ни в моето легло.

Тейт бе надниквала в спалнята на Адам, но той никога не я бе канил вътре. Стаята беше боядисана в пастелни тонове. Тя помнеше, че леглото му е огромно. Античното табло от страната на главата бе с изящна дърворезба, а колоните в четирите ъгъла на леглото стигаха почти до тавана.

Покривалото бе с ръчна бродерия, каквато Тейт никога дотогава не бе виждала. Тя прегърна Адам през врата, а той се наведе и отхвърли покривалото, под което се показаха безупречно бели чаршафи.

— Сега можем да се отпуснем и да се наслаждава ме един на друг, Тейт. — Положи я на леглото и покри тялото ѝ със своето. Разтвори краката ѝ с коленете си и се настани върху нея, така че тя нямаше вече съмнение за намеренията му.

— Откъде имаш това легло? — запита Тейт, за да отложи интимния момент.

— Това е семейна реликва. Няколко поколения са били зачевани и родени в него.

Но не моето дете, помисли с болка Адам, никога моето...

Тейт усети напрежението му.

— Адам?

Чертите на лицето му се изостриха, докато през ума му минаха събитията от последната седмица, които в края на краищата ги бяха довели дотук. Тя бе направила своя избор. Както и той. Желаеха се взаимно. В този момент това бе единственото, което имаше значение.

Целувката му бе яростна и Тейт бе изненадана от грубостта ѝ. Страстта му бе необуздана. Той постепенно я тласкаше към целта,

която досега тя виждаше само във въображението си.

Тейт почти не разбра кога Адам се бе освободил от дрехите си. Тя бе така погълната от новите усещания, че твърдото му голо тяло бе само едно от многото приятни неща. Докосването на ръцете, устните и езика му до сърцевината на изгарящото я желание направо я в луди.

— Адам, моля те! — Не знаеше какво иска, само отчаяно се нуждаеше от него. Тялото ѝ се изви към неговото.

Точно когато Адам повдигна бедрата ѝ, готов да се слее с нея, тя извика:

— Почакай! — Но вече бе твърде късно.

Ноктите ѝ се впиха в раменете му и тя прехапа устни, за да не извика от болка. Две сълзи се търкулнаха от тъгълчетата на очите ѝ.

Адам почувства как цялото ѝ тяло се стяга и замира от болка. Изведнъж проумя и от страх да не я нарани повече спря и остана неподвижен в нея.

— Ти не си спала с Бък — изрече той с равен глас.

— Не — прошепна тя.

— Ти все още беше девствена.

— Да — отново прошепна тя.

— Защо ме накара да мисля, че... По дяволите, Тейт! Ако знаех, всичко щеше да е различно. Щях да... — Понечи да се отдели от нея, но тя го притисна.

— Моля те, Адам, всичко вече е свършено. Искam да ме любиш... — Повдигна и разтвори още повече бедрата си, което накара Адам да изстене от удоволствие.

Сега, когато разбра колко е неопитна, той се постара да бъде нежен. В желанието си обаче да достави повече удоволствие на любимия мъж, Тейт започна да го милва по места, които караха пулса му да се ускорява до пръсване. Тя го дразнеше с език и пръсти, докато движенията му станаха необуздани. Това доведе и двамата до такава силна кулминация, че едва не загубиха съзнание.

Адам се плъзна настрани и привлече Тейт в прегръдката си. Той протегна ръка и дръпна покривката. При това движение видя кръвта на чаршафа, която бе още едно доказателство за нейната невинност. Изпълнен с горчив гняв, задето го бе измамила, той възкликна:

— Надявам се, че си довольна от себе си!

— Да, така е.

— Не очаквай да ти направя предложение за брак, защото няма да го получиш — каза той направо.

Тейт понечи да се покрие с нещо. Тя седна и поглед на Адам в очите.

— Не очаквам такова нещо.

— Не?! А какво ще кажеш за всичките си мечти — среща с единствения мъж, живот в хубава къща и отглеждане на куп деца, които ще се мотаят в краката ти?

— Всички тези неща идват наведнъж — поправи го тя. — И за твоє сведение, не мисля, че мечтите ми са непостижими.

— Сякаш си ме наела за ролята на принца от приказките.

Тейт се изчерви. Тя си играеше с чаршафа, като се мъчеше да покрие голите си гърди. Адам проследи със съжаление как тялото ѝ изчезва от погледа му.

— Е, Тейт?

Тя отново го погледна в очите, които все още бяха потъмнели от страст, и каза с цялата нежност, на която бе способна:

— Обичам те, Адам!

— Това беше удоволствие, а не любов.

Тейт се стресна. Той за нищо на света не искаше да оправдае стореното от тях.

— Освен това — продължи той — обичам, когато жената е малко по-опитна.

Нарочно ѝ причиняваше болка, като я отхвърляше грубо — не можеше да ѝ даде това, което тя искаше.

— Ако това, което искаш, е секс, винаги съм готов да ти го дам — поясни той. — Но не съм влюбен в теб, Тейт. И няма да се правя на влюбен.

Тя с мъка сдържа сълзите си. В никакъв случай не искаше да покаже колко унижена бе от отказа му да потвърди с любов прекрасното им преживяване.

— Това не беше само секс, Адам — най-сетне намери сили да възрази тя. — Заблуждаваш се, ако мислиш, че е така.

Устните му се свиха подигравателно.

— Когато събереш повече опит, ще разбереш, че всеки мъж ще ти достави това удоволствие.

— Даже Бък? — предизвика го тя.

Един мускул трепна предателски на лицето му. Когато искаше, тя знаеше как да го ядоса.

— Когато ти се прииска секс, ела при мен — процеди той през зъби. — Аз ще се погрижа да останеш напълно задоволена, малко момиченце.

Тейт издърпа чаршафа, уви се с него и стана.

— Лека нощ, Адам. Мисля, че ще спя по-добре в своето легло.

Той я гледа, докато излезе от стаята му, без да каже нито дума. В мига, в който тя затвори вратата, юмрукът му се стовари върху дюшека.

— Върви по дяволите, Тейт Уайтлоу!

Бе го накарала да пожелае нещо, което той не можеше да има. Беше му предложила звездите. Единственото, което му оставаше, бе да сподели с нея мъката си и... Да изтърпи непоносимата болка да бъде отхвърлен от Тейт...

СЕДМА ГЛАВА

Когато Тейт остана сама, сълзите, които не искаше Адам да види, неудържимо започнаха да се стичат по лицето ѝ. Но бе възпитана в борчески дух от братята си и нямаше намерение да се предаде толкова лесно. Не след дълго тя избърса очите си и започна да планира как най-добре да накара Адам да съжалява за казаните думи.

Ако той не изпитваше никакви чувства към нея, едва ли щеше да се стресне от заплахата ѝ, че ще потърси Бък. Беше сигурна, че ревността на Адам щеше да бъде мощното оръжие в нейните ръце, с което да го убеди, че двамата си принадлежат. Особено след като той показва, че е готов на най-крайни мерки — даже да спи с нея, но да я откъсне от Бък. Тейт възнамеряваше да се срещне с Бък и нека тогава зеленоокото чудовище се изяде от яд!

През следващите няколко дни обаче тя разбра с тъга и изумление, че по някакъв начин Адам бе успял да разиграе нейните козове срещу самата нея. Под най-различни предлози я пращаше къде ли не с Бък. И го правеше с усмивка на лице.

Къде бе ревността на зеленоокото чудовище? Наистина ли Адам не изпитваше нищо към нея? Че я тласка към Бък, беше очевидно. Дали това не бе някакво изпитание? Или очакваше тя да се хвърли, в края на краищата, в обятията на Бък? Искаше ли Адам действително тя да го направи?

Както Тейт не можеше да определи намеренията на Адам, така и той бе не по-малко объркан. Сутринта след любовната им нощ той се бе събудил с някакво ново усещане. Някъде между усмивката ѝ на гаврош, която му бе дарила на пътя, и обладаването ѝ, той се бе влюбил в нея! Откритието му беше ужасно. То идваше едва след като я бе обидил и отхвърлил...

Да я обича означаваше да прави това, което бе най-добро за нея — дори ако се наложеше, той щеше да пожертва любовта си. С благородно себеотрицание бе взел абсурдното решение, че е по-добре, ако тя остане с Бък. Адам реши да не ѝ пречи и затова все им

намираше работа заедно. И страдаше от невъзможността да узнае възползвал ли се бе Бък от предлагащите му се шансове...

И Адам, и Тейт можеха да преодолеят ината и да признаят взаимните си чувства, но не го сториха, докато обстоятелствата не причиниха нов сблъсък между двамата им.

Със скърцане на зъби Адам се бе съгласил и бе изпратил Тейт на танци с Бък в Грейндж Хол в Книпа. Той не знаеше обаче, че бяха спрели по пътя и бяха взели Велма с тях.

Тейт имаше достатъчно партньори за танци, но все пак се чувстваше ужасно самотна — искаше само един мъж да бъде до нея, но той бе далеч. По едно време отказа на поредния кавалер и се отдаде на мислите си, като наблюдаваше разсеяно танцуващите двойки.

Беше решила да се откаже от плана си да предизвика ревността на Адам просто защото този план бе неуспешен. Но ако той наистина не я желаше, не ѝ оставаше нищо друго, освен да напусне „Лейзи Ес“. Не можеше да понася близостта с несподелената ѝ любов.

Шумна разправия на танцовата площадка я откъсна от мрачните мисли и привлече вниманието ѝ. Като видя, че един от биещите се е Бък Магнесън, тя скочи моментално, приближи се до Велма и извика през шума:

— Какво се случи? Защо се бият?

— Горкият човечец само ми намигна! — изкрещя в отговор Велма. — Нищо повече. Нямаше основателна причина Бък да се нахвърли върху него така.

Тейт обърна глава към биещите се, но всичко вече бе свършило. Каубоят, който бе намигнал на Велма, бе излязъл, а Бък разтриваше раненото си коляно. Лицето му бе украсено със синина, а брадичката му бе порязана, но усмивката му беше широка и самодоволна.

— Мисля, че повече няма да ти досажда, мила — каза Бък на Велма.

— Ти си идиот! Животно! Не помня да съм била унижавана така през целия си живот! — разбесня се тя.

— Но, мила...

— Как можа да го направиш?!

— Но, мила...

Тейт и Бък бяха изненадани от решителността, с която Велма се обърна и тръгна към вратата. Бък хвърли на масата пари за напитките

и хукна след нея. Тя бе седнала в пикапа, скрила лицето си с ръце, и бе дала воля на сълзите си.

Бък протегна ръка към нея, но тя го отблъсна.

— Стой настрана от мен!

— Какво съм направил? — недоумяваше той. Започна да го обхваща гняв.

— Даже не знаеш, нали? — хлипаше тя.

— Не, не зная и ще ти бъда признателен, ако ми обясниш.

— Ти не ми вярваш! — през сълзи изрече тя.

— Какво?

— Нямахте ми доверие аз да покажа на момчето, че то не ме интересува. Реши сам да го отстраниш. Ти никога няма да забравиш, че веднъж те напуснах, Бък. Винаги ще ме следиш и ще дебнеш да не би отново да ти изневеря. И всеки път ще правиш нещо, с което ще ми напомняш, че не ми вярваш — като боя тази вечер. И ще ме боли както сега... Няма да мога да го изтърпя, Бък. Ще ме убие съзнанието, че те обичам, а ти ме дебнеш. Заведи ме у дома. Не искам никога повече да те виждам...

Велма мълча, седнала на края на предната седалка до Тейт, през целия петнадесетминутен път от Книпа до Увалде. Когато спряха пред дома ѝ, тя скочи от колата и изтича в къщата, преди Бък да успее да я последва. Той скръсти ръце на кормилото и отпусна глава върху тях.

— По дяволите! Чувствам се ужасно.

Тейт не знаеше как да го успокои и реши да го остави да говори.

— Не можех да се спра — каза той. — Като видях това момче как я гледаше... Просто полудях!

— Защото те беше страх, че той ще започне да сваля Велма.

— Да.

— Права ли е Велма, Бък? Наистина ли не вярваш, че тя ще има сили сама да откаже на някой натрапник?

— Не — въздъхна той с отчаяние.

Нямаше какво повече да се каже. Бък смяташе, че може да ѝ прости и да забрави. Но когато се наложи да го покаже, се оказа, че той никога повече няма да ѝ повярва. Твърде голям бе рискът, че доверието му ще се окаже излъгано.

— Не искам да оставам сам сега — промълви Бък. — Би ли дошла във Фрио с мен? Може би ще намерим удобно място на плажа,

ще се излегнем и ще броим звездите. Само за малко — обеща той. — Няма да те карам да закъсняваш.

Тейт знаеше, че вероятно Адам я чака, но нали Бък бе обещал, че няма да закъсняват... А и поведението на Адам през последните няколко дни, така както я тласкаше към Бък, показваше, че не изпитва никакви чувства към нея.

— Добре, Бък. Да вървим. И на мен ми трябва време за размишление.

Намериха местенце под едно огромно кипарисово дърво и се изтегнаха на тревистата земя, заслушани в песента на вятъра. Опитаха се да намерят съзвездията и Северната звезда в безоблачното синьо-черно небе. Край тях ромолеше водата на реката и утешаваше ранените им души.

Разговаряха за детските си мечти и надежди, за горчивите житейски реалности, за желанията, които така и останаха неосъществени. Говориха си, докато очите им започнаха да се затварят. И така заспаха.

Тейт се събуди първа. Един комар пицеше в ухото ѝ. Едва тогава разбра къде се намира. И кой лежи до нея. И колко бе часът. Тя разтърси Бък.

— Събуди се! Вече е почти утро. Заспали сме и двамата. Трябва да се прибирам у дома.

Бък бе свикнал с ранното ставане, но от спането на студената твърда земя, а и от събитията през изминалата вечер, главата му тежеше.

— Ставам, ставам — мърмореше той, докато се събуди напълно.

Тейт седя на края на седалката през целия път. Тя се молеше единствено да може да се промъкне в стаята си, преди Адам да я зърне. Можеше да си представи какво ще каже той, ако я види с петна от трева по полата и по измачканата блуза. Никога нямаше да ѝ повярва, че е прекарала една напълно невинна нощ.

Когато Бък я остави пред къщата, тя изтича по стълбите към входната врата. Оттук бе по-добре да влезе, ако искаше Адам да не я забележи. Старанията ѝ обаче бяха напразни — той рязко отвори вратата и се отдръпна, за да може тя да влезе.

— Без да искаме, заспахме... — изведнъж призна тя. — О, Господи! Виж, Адам, мога да обясня всичко. Бък и аз наистина

заспахме, но не сме спали заедно!

— Аз обаче не бих ти дал да заспиш — каза той провлечено.

— Искам да кажа, не сме се любили — обясни тя, ядосана от неговия сарказъм.

— Наистина ли? — Беше очевидно, че не ѝ вярва.

— Казвам истината!

— Какво те кара да мислиш, че много ме интересува с кого си прекарала нощта или какво си правила? — запита той с леден глас.

— Разбери, че с Бък не сме се любили, между нас няма нищо! — продължи да настоява тя.

Адам искаше да ѝ вярва. Но не можеше да си представи как Бък би могъл да прекара с нея нощта, без да я докосне. Той самият нямаше тази сила на волята. Без да иска, устата му се разтвори и думите отлетяха:

— Някога ти направих предложение, малко момиченце, и държа на него. Ако търсиш повече опит в леглото, с удоволствие ще споделя знанията си с тебе.

Очите ѝ се разшириха от обида. Но щом ревнуваше, значи не беше напълно безразличен към нея! Само да имаше начин да го накара да признае истинските си чувства! Разбира се, имаше нещо, което може да го провокира...

Тейт седна на кожения диван и свали ботуша си. Когато Адам не каза нищо, тя събу и другия. После стана и започна да сваля ципа на полата си.

— Какво правиш? — не издържа той накрая.

— Приемам твоето предложение.

— Какво?! Сериозно ли?

— Абсолютно! А ти не държиш ли на него вече? — Премигна невинно и се наслади на удоволствието да го види как се изчервява.

— Не зная какво правиш — каза той.

— Да, но аз зная.

Полата се свлече в краката ѝ и Тейт остана по тънки бикини и блуза, които също бе готова да съблече и захвърли на пода. Адам дишаше тежко. Той чувстваше, че трябва да я спре, ала нямаше сили да го стори.

— Мария ще...

— Знаеш, че Мария я няма. В неделя тя почива.

Тейт протегна ръка към блузата и я изтегли през главата. Адам замръзна. Той никога не я бе виждал със сутиен — ако така се наричаше малкото парче плат, което обгръщаше гърдите ѝ и ги отделяше от тялото в дантели, сякаш специално създадени за треперещите пръсти на жадуващия да я люби мъж. Тейт тръгна към него. Тя взе топлата му ръка в своята. Усещаше ускорения му пулс.

— В твоята спалня или моята? — попита тя.

— В моята... — едва изрече той.

Адам позволи да го заведат в собствената му стая. Наистина се чувстваше като герой от някаква приказка. Но тъй като му харесваше, не искаше да разпръсне магията.

— Ето ни сами — каза Тейт, като затвори вратата зад себе си. — Никога не съм се любила сутрин — добави тя. — Има ли нещо специално, което трябва да се направи в този час?

Едва ли съществуваше здрав кипящ от желание мъж, който би отказал подобна покана.

С едно движение Адам вдигна Тейт от пода. От тази секунда я обзе ураган от страст. Но сега той водеше, а тя го следваше. Устните търсеха устни. Тялото търсеше тяло. Съзнанието ѝ едва възприемаше неговите движения — твърди мускули и нежна кожа, резки усещания и опияняващи тръпки по цялото ѝ тяло — докато Адам я въвеждаше в екстаза на секса в тази топла слънчева утрин.

Този път нямаше болка, а само радост, когато той сля телата им. След като изпитаха върховната наслада, те останаха да лежат изтощени...

— Не искам отново да излизаш с Бък — каза той тихо.

— Добре.

— Само това ли? Добре?

— Аз не искам Бък — прошепна тя. — Аз искам тебе.

Адам простена и я привлече в своите обятия. Притисна я толкова силно, че тя извика в протест:

— Аз никъде не отивам!

— Почти не ми се вярва, че си тук. Че искаш да си тук. Бях като луд през последната седмица.

— И аз — призна Тейт. — Но сега всичко ще се оправи, нали, Адам? Ти ме обичаш, нали? — Без да дочака отговора му, продължи:

— Можем да се оженим и да създадем семейство. О, как бих искала да имам малко момченце с твоите сини очи и...

Адам рязко се надигна и седна на края на леглото. Тейт сложи ръка на гърба му, но той я отблъсна със свиване на мускулите си.

— Адам, какво има?

Той я погледна през рамо. Очите му бяха безизразни.

— Обясних ти, че не предлагам женитба.

— Но ти ме обичаш! Нима не е така?

Вместо да отговори на въпроса ѝ, той каза:

— Бях женен преди време. Цели осем години. Всичко свърши с развод, от който още ме боли. Нямам никакво желание да повтарям преживяването.

Тейт бе по-изумена, отколкото ако ѝ бяха казали, че Адам е масов убиец.

— Защо никога не си споменавал за това?

— Не е твоя работа.

— Да, но вече е! — отсече тя, поразена от откровеността му. — Няма защо да повтаряш грешките си, Адам. Това, че един брак е пропаднал, не означава, че и следващият ще свърши по същия начин.

Той стисна зъби, за да събере сили за истината, която трябваше да ѝ каже. Но не смееше да рискува — тя можеше да избере възможността да има деца, вместо да го има него. И той щеше да продължи да отказва да се оженят, докато ужасната му тайна стоеше между тях...

— Искам те в леглото, не го отричам — каза Адам. — Но трябва да се съ согласиш с това, което предлагам.

— И какво е то? Любовна авантюра!

Адам сви рамене.

— Наричай го, както желаш.

— А какво ще стане, когато ти омръзна?

Никога няма да ми омръзнеш, помисли той, а на глас изрече:

— Ще мислим, когато му дойде времето.

Тейт бе поразена от откритието, че Адам е бил женен. Тя би искала да знае повече за причините на развода му, които явно го правеха нещастен. Гордостта ѝ подсказваше да се махне, докато все още бе възможно. Но сърцето ѝ не можеше да се примири с бъдеще без

Адам. С наивността на младостта си тя все още вярваше, че любовта може да победи всичко и че нещата ще се уредят.

— Добре — съгласи се Тейт накрая. — Нека да бъде авантюра. — Притисна се в гърба на Адам. Той хвана ръцете ѝ и ги обви около гърдите си. — Добре, че братята ми не могат да ме видят сега — подразни го тя.

— Вече щях да съм в гроба — въздъхна той.

— Благодари на щастливата си звезда, че използвах фалшиво фамилно име. Те никога няма да ме намерят тук.

— Да се надяваме, че ще бъде както казваш — промърмори Адам.

С това разговорът свърши, защото Адам се обърна и издърпа Тейт в скута си. Той все още не вярваше напълно, че тя бе избрала да остане, вместо да си отиде с гордо вдигната глава. Прехвърли краката ѝ от двете страни на кръста си и отново я облада...

ОСМА ГЛАВА

Тейт беше бременна. Поне тя смяташе, че е така. Седеше пред кабинета на доктор Ковалски в очакване да я извикат. Щеше да разбере дали домашните тестове, които бе направила, са така точни, както твърдеше фирмата производителка. Съмненията се основаваха на осем дни закъснение на цикъла ѝ, а това не се бе случвало с нея никога досега.

Сигурно бе станало при първия път, защото след това тя беше отишла при доктор Ковалски и си бе сложила диафрагма. Използваше я всеки път, когато се любеше с Адам през последните три седмици — освен когато се бе любила с него за първи път...

— Госпожа Уайтлоу! Вие сте следващата.

Тейт понечи да стане и едва тогава осъзна, че сестрата я бе нарекла „госпожа“. Освен това всички я познаваха като Тейт Уатли. Тогава коя бе тази мистериозна госпожа Уайтлоу?

Високата жена, която влезе в кабинета, бе в напреднала бременност. Това положение явно я правеше щастлива, защото цялата сияеше от радост и изглеждаше в цветущо здравословно състояние. Тя имаше къдрава руса коса, която се спускаше на вълни по раменете ѝ. Лицето издаваше възрастта и характера ѝ — имаше леки бръчици около очите с цвят на синчец, както и от двете страни на устата, разтеглена в момента в блажена усмивка.

На Тейт не ѝ се вярваше, че това е съвпадение. Едва ли бе случайно жената да носи същото рядко срещано фамилно име. Джес бе напуснал къщата отдавна и от много време не бяха получавали вест от него. Тейт веднага започна да се досеща коя е бременната жена. Може би това беше съпругата на Джес. Може би всеки миг и той щеше да влезе тук и Тейт най-после ще го види!

Тейт проследи как жената влиза в кабинета. Тя нямаше много време за размишление, защото не след дълго извикаха и нея:

— Госпожица Уатли?

— О, аз съм. — Почти бе забравила измисленото си име, с което се бе представила.

— Пригответе в малката стаичка урина за изследване. После облечете тази роба. Тя се закопчава отпред. След минута лекарката ще дойде да ви прегледа.

Тейт бе правила само едно гинекологично изследване през живота си, когато ѝ слагаха диафрагмата, а медицинският стол с тъмния блясък на стоманата, бе хладен и отблъскващ. Чакането сякаш продължи час, макар че не бе повече от петнадесет минути. Когато доктор Ковалски се появи в стаята, Тейт вече се бе превърнала в кълбо от нерви.

— Здравей Тейт. Доколкото разбирам, си бременна. — Дружелюбната усмивка на лекарката и нежният ѝ поглед предразполагаха към спокойствие и Тейт се засмя.

— Май е така... — отговори тя.

След прегледа Тейт напусна кабинета с рецепта за витамини за бременни и нов час за посещение след шест седмици... Стоеше на паркинга и все още не бе на себе си след потвърждението, че ще има дете от Адам. Неочаквано съзря жената, която се бе представила за госпожа Уайтлоу. Тя с усилие опитваше да се настани в един пикап. Тейт се приближи бързо към нея.

— Имате ли нужда от помощ?

— Надявам се, че ще се справя — отвърна жената с приятелска усмивка. — Все пак благодаря.

Тейт затвори вратата на кабината, когато бременната жена се настани, след това се опря на вратата.

— Сестрата ви нарече госпожа Уайтлоу. Дали случайно не познавате Джес Уайтлоу?

Жената се усмихна отново.

— Той е мой съпруг.

Тейт замръзна и изстреля на един дъх:

— Нали не ме лъжете? Наистина ли? Джес е ваш съпруг? Вие се шегувате! Та това означава, че той ще става баща!

— Няма начин да не стане — засмя се жената. — Казвам се Хъни — представи се тя. — А вие?

— Аз се казвам Тейт. Това е невероятно! Не мога да повярвам. Чакайте, ще кажа на Фарън и Гард... — Изведнъж се съвзе. Не можеше

да се свърже с Фарън или Гард и да им каже, че е намерила Джес, без да разкрие къде се намира тя самата. Но Джес не знаеше, че е избягала от дома. Тя все още можеше да се срещне с него и да сподели радостта му.

С произнасянето на името Тейт, а после и на имената на братята ѝ изразът на Хъни стана замислен, а след това — твърде тревожен. Когато Хъни за пръв път разбра, че е бременна, бе настояла Джес да се свърже със семейството си. Той се колеба известно време, но накрая го стори. Обади се по телефона в „Хокс Уей“ и така разбра, че братята му са полудели от безпокойство. Тяхната малка сестра Тейт бе изчезнала и Фарън и Гард се страхуваха, че ѝ се е случило най-лошото...

Ако Хъни не грешеше, пред нея бе по-малката сестра на мъжа ѝ — тази, която бе изчезнала преди повече от два и половина месеца. Рецептата за витамини за бременни, която Тейт развяваше, подсказваше, че малката сестра на Джес е преживяла любовна авантюра, след като бе напуснала бащиния дом.

— Трябва да ви призная нещо — каза Тейт, като прекъсна мислите на Хъни. — Вашият съпруг е мой брат. Това означава, че ние с вас сме роднини. Никога не съм имала сестра. Това е прекрасно!

Хъни се усмихна отново.

— Може би ще дойдеш с мен, за да се видиш с Джес — предложи тя.

Тейт свъси вежди, опитвайки да си представи реакцията на брат си. Едва ли щеше да е във възторг, когато разбереше, че малката му сестричка е избягала от дома... Определено щеше да се чувства по-сигурно на собствена територия.

— Защо не дойдете с Джес на вечеря при мен? — предложи Тейт.

— При теб?!

Тейт се засмя и обясни:

— Е, жилището не е мое. Аз живея в „Лейзи Ес“ и работя като счетоводител за Адам Филипс.

— Ама че история! — промърмори Хъни.

— Да не би нещо да не е наред?

— Не, не, няма нищо. — Освен, че Адам Филипс беше мъжът, когото Хъни бе изоставила, за да се ожени за Джес Уайтлоу.

— Е как, мислите ли, че ще можете да дойдете?

Щом Тейт не можеше да разбере, че отваря кошер с пчели, Хъни не бе тази, която щеше да ѝ го каже. Страхуваше се, че ако не приеме предложението на Тейт, момичето можеше някой ден само да срещне Джес. От това, което знаеше Хъни, а Тейт явно не бе наясно с положението, беше очевидно, че ще летят глави... Все пак би било интересно да види какво ще се случи.

— Разбира се, че ще дойдем — каза тя. — По кое време?

— Около седем. Тогава довиждане, Хъни. Радвам се, че се запознахме.

— И аз се радвам, че се срещнахме — промърмори Хъни след отдалечаващата се Тейт.

Тя проследи как младата жена се намести в стар шеви 51, същата кола, за която Фарън и Гард твърдяха, че сестра им е откъснала при бягството си от дома.

— Ама че история! — повтори Хъни. Предчувствията ѝ за предстоящата вечер съвсем не бяха добри.

Междувременно Тейт летеше по шосето. Всичко се нареждаше превъзходно! Щеше да запознае Адам с брат си и неговата жена, а по-късно, когато останат сами, ще съобщи на работодателя си, че скоро ще става баща.

Ах, как ще бъде изненадан!

Тейт не искаше да вярва, че реакцията му може да бъде негативна. Нали не беше необходимо двама души да бъдат женени, за да се любят? А и толкова филмови артисти го правеха...

Доста преди седем часа Тейт чу шум пред вратата си. Това едва ли бяха гостите, които бе поканила. Май ставаше нещо непредвидено. Тя се затича към вратата и онемя, когато пред нея се изправи Джес.

— Ти!

— Значи това наистина си ти! — Тейт се хвърли в прегръдките на брат си. Той я повдигна и я завъртя, точно както правеше докато живееха заедно, когато тя бе на осем години.

Джес като че ли беше същият, а все пак бе някак различен. Неговите тъмни очи гледаха все така решително, а косата му, както обикновено, бе разрошена. Но лицето му беше по-изпито, а тялото вече беше тяло на зрял мъж, а не на двадесет и една годишно момче, което бе напуснало дома им, когато тя бе още малко момиченце.

— Изглеждаш чудесно, Тейт! — възкликна Джес.

— Ти също! — отговори тя със своята неотразима усмивка и погледна през рамото му, опитвайки да открие Хъни. — Къде е жена ти?

— Дойдох преди нея.

Всъщност се бе измъкнал зад гърба на Хъни и беше дошъл на бегом, за да спаси малката си сестра от негодника Адам Филипс. Джес никога не бе харесвал този тип, а сега имаше основание направо да го мрази. Да се чуди човек как Филипс се бе възползвал от малката му сестра!

— Фарън и Гард са разтревожени до смърт за тебе — скара ѝ се Джес.

— Ти си се свързал с тях? Кога? Как?

— Хъни ме накара да ги потърся, когато разбра, че е бременна. Вярно ли е това, което ми каза Хъни? Че живееш тук с Адам Филипс? — попита Джес намръщено.

— Аз работя тук. — В гласа ѝ звучеше гордост от нейния нов статус. — Счетоводителка съм на Адам.

— И какво още правиш за него?

— Не ми харесва тонът ти! — изрече на един дъх тя.

— Събери си нещата! — нареди Джес. — Тръгваш си оттук.

Ръцете ѝ се озоваха на кръста.

— Напуснах „Хокс Уей“ заради този начин на отношение! Не мисля, че ще позволя и на теб да се отнасяш така към мен — заяви тя твърдо. — По една случайност работата ми харесва и нямам намерение да се отказвам от нея.

— Нямах представа какво може да се случи на млада жена, която живее сама с мъж.

— О, така ли мислиш?

— Да не искаш да кажеш, че ти и Филипс...

— Моите отношения с Адам не те засягат!

Джес притвори очи и се замисли. Малката му сестра бе някак променена — имаше някакво вътрешно излъчване. Той мислено пресметна едно плюс едно — и получи в отговор три.

— Хъни спомена, че те е срещнала на паркинга пред клиниката на доктор Ковалски, но не ми каза какво си правила там. Какво правеше там, Тейт? Болна ли си?

Джес просто хвърля въдица, помисли Тейт. Той нищо не знаеше със сигурност. Но даже и най-големият неудачник от време на време улучва целта. Трябваше да отвлече вниманието му с нещо.

— Хъни наистина е красива жена, Джес. Как се запознахте?

— Не променяй темата, Тейт!

Джес я бе хванал за ръката и я държеше пред себе си като ученичка, когато Адам влезе.

— Стори ми се, че чувам гласове. — Адам погледна подозрително ръката на Джес и видимо се напрегна. Отдавна отлаганата среща с братята на Тейт най-последно се състоя! — Здравей, Джес. Би ли ми казал какво става тук?

— Прибирам сестра си у дома! — отговори Джес.

Адам отправи въпросителен поглед към Тейт и се взря в кафявите ѝ очи.

— Това ли искаш?

— Искам да остана тук!

— Нали я чу, Джес? — изрече Адам с леден глас. — Пусни я!

— Ти си мръсник! За нищо на света няма да оставя сестра си в твоите лапи!

Адам пристъпи напред, очите му горяха яростно, ръцете му бяха стиснати в юмруци.

— Спрете! И двамата! — Тейт се освободи от ръката на Джес с рязко движение и застана между тях.

— Махни се оттам, Тейт — каза Джес.

— Прави каквото ти казва! — заповяда и Адам.

Тейт опря по една ръка в гърдите на всеки, за да ги държи на разстояние един от друг.

— Казах да престанете!

— Прибирам те у дома, Тейт! — настоя Джес. Но неговите думи и отправеното предизвикателство бяха предназначени за Адам.

— Ако Тейт иска да остане, ще остане — отговори Адам, приемайки предизвикателството.

И двамата не обръщаха на Тейт никакво внимание. Те се интересуваха само от предстоящия двубой. Тя просто бе награда за победителя.

На вратата се почука силно, ала преди някой да успее да мръдне, тя се отвори и на прага застана Хъни.

— Благодаря на Бога, че пристигнах навреме! — рече тя и бързо влезе в стаята. Изправи се между двамата мъже, които се отдръпнаха от уважение към нейната бременност. — Как се държите с горкото дете? — Прегърна успокояващо Тейт. — Добре ли си, Тейт?

— Отлично — каза Тейт, — но тези двама идиоти смятат да се бият!

— Той си го заслужава! — озъби се Джес. — Що за животно, да прелъсти невинно дете!

— Джес! — извика Тейт, ужасена както от думата дете, така и от обвинението. Брат ѝ можеше и да я помни като дете, но сега вече беше жена.

Лицето на Адам стана бяло като платно.

— Ти не си с всичкия си, Уайтлоу! — извика той презрително.

— Ще отречеш ли, че спиш с нея? — настоя Джес.

— Това не те засяга, по дяволите! — отсече Адам.

Хъни отстъпи крачка, хвана Тейт под ръка и я отведе настрана.

— Аз обичам Адам... — промълви Тейт. Това бе молба за мир, отправена към брат ѝ.

— Обзалагам се обаче, че той никога не ти е казвал, че те обича! — отвърна Джес подигравателно. Сестра му сведе поглед и прехапа устни. — Така и мислех! — изрече той тържествуващо.

Тейт вдигна глава и очите ѝ блеснаха предизвикателно.

— Аз няма да го оставя!

— Той просто те е прелъстил, за да ми отмъсти! — избухна Джес. — Зная, че не може да те обича, защото аз му отнех единствената жена, която той желае!

— Какво?! — Объркана, тя гледаше ту брат си, ту любимия мъж. Очите на Адам бяха изпълнени със съжаление и болка. Тейт се обърна към Хъни. Ръцете на бременната жена бяха обхванали корема — сякаш да защитят нероденото дете. Бузите ѝ горяха. Тя бавно повдигна клепачи и Тейт успя да прочете чувство на вина в прекрасните ѝ сини очи.

Не можеше да е истина! Адам не можеше да направи такова долно нещо — да я съблазни, за да отмъсти на брат ѝ заради Хъни! Но никой от тримата не го отричаше...

— Адам? — Тя търсеше в очите му доказателство, че думите на брат ѝ бяха лъжа.

Каменното му лице бе достатъчно изразително, макар че той не проронваше и дума.

— О, Господи! — изтръгна се от Тейт. — Това не може да се случи тъкмо на мен!

Джес се нахвърли с юмруци върху мъжа, който бе причинил толкова мъка на сестра му. Адам инстинктивно де отдръпна и ударът просвистя във въздуха. Преди Джес да замахне отново, Хъни се изправи пред него.

— Моля те не се бий, Джес...

Съпругът ѝ отпусна ръце и я прегърна с една ръка, а другата протегна на Тейт.

— Идваш ли?

— Аз... Оставам. — Нямаше да напусне този дом, преди да говори с Адам насаме и да чуе неговата версия от тази невероятна история. След това щеше да реши дали да му каже, че очаква дете от него.

Хъни видя, че съпругът ѝ е готов да спори още и каза:

— Тя вече не е дете, Джес, и сама трябва да вземе решение.

— По дяволите! Нейното решение е грешно! — озъби се той.

— Но е мое — промълви тихо, ала твърдо сестра му.

Хъни прегърна мъжа си през кръста.

— Хайде да си вървим у дома, Джес.

— Тръгвам си — изрече с едва сдържан гняв той, — но ще се върна с Фарън и Гард! — Блъсна вратата, пропусна жена си и излезе бързо.

Тейт почувства как стомахът ѝ свива. Бе потресена от враждебните отношения между Адам и брат си. Освен това, ако дойдеха и тримата Уайтлоу, Адам едва ли щеше да им се противопостави. Братята ѝ щяха да я отвлекат, преди тя да успее дори да признае, че е бременна.

— Можеш да ми кажеш сбогом — каза тя мрачно. — Когато Фарън и Гард разберат къде се намирам, ще дойдат тук незабавно.

— Никой, включително и твоите братя, не са в състояние да те накарат да напуснеш „Лейзи Ес“, ако ти не желаеш — заяви Адам решително.

— Това означава ли, че ти искаш да остана?

Адам кимна твърдо. Тя не искаше да задава въпроса, но трябваше да го направи.

— Вярно ли е това, което твърди брат ми? Обичал ли си Хъни?

Същото рязко кимване в отговор. Сърцето ѝ се сви.

— Щеше ли да се ожениш за нея, ако не се бе появил Джес.

Адам нервно прокара пръсти през косата си.

— Не зная. Искях да се оженя за нея. Не съм толкова сигурен обаче дали тя го желаше. Все пак ѝ предложих, ала тя никога не каза „да“...

Това признание я утеши, макар и съвсем малко. Все пак беше ужасно, че Адам е бил толкова близо до женитбата със съпругата на брат ѝ.

— Затова ли не можеш да ме обичаш? — запита Тейт. — Защото все още си влюбен в нея?

Измъченият му вид ѝ подсказваше, че е твърде близо до истината. Но тя не се отчайваше — той трябваше да осъзнае, че никога няма да притежава Хъни Уайтлоу. Това ѝ даваше надежда. Времето лекуваше разбитите сърца, сега то бе неин съюзник. Тя не повдигна въпроса за обвинението на Джес, че Адам се е любил с нея само за да отмъсти на брат ѝ. Дълбоко в сърцето си знаеше, че не би я използвал по този отвратителен начин. Нищо, че досега не ѝ беше казал, че я обича, тя беше сигурна — един ден той щеше да го стори.

— Прегърни ме — помоли Тейт.

Адам разтвори ръце и тя пристъпи напред. Притисна се в него и с ласки даде израз на любовта си. Но негово то тяло бе вдървено и не отговаряше на чувствата ѝ.

— Адам, аз съм... — Думата „бременна“ никак не излизаше от устата ѝ.

— Какво има? — Гласът му прозвуча грубо, а въпросът бе зададен така кратко и рязко — като кимването му, с което бе потвърдил любовта си към другата жена. Може би Тейт трябваше да изчака, преди да му признае, че носи неговото дете.

— Радвам се, че искаш да остана... — каза тя. Той я притисна още по-силно към мускулестото си тяло и това отне дъха ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи. В този момент тя не искаше да бъде бременна.

На рамото ѝ бе седнало дяволче, което нашепваше, че отсега нататък щастието ѝ щеше да бъде помрачено от болезнената истина, че

Адам обичаше съпругата на брат й...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тейт прекара нощта в обятията на Адам. Никой не бе в състояние да ѝ даде подобно успокоение. Но за първи път, откакто спяха заедно, не се отдадоха на любовта...

Когато на другата сутрин седнаха край масата в кухнята, между тях се бе появила неловкост, която не съществуваше дотогава.

— Трябва да ядеш повече, сеньорита — подканваше я Мария. — С толкова малко храна няма да изкараш деня.

— Не съм гладна — оправда се Тейт. Всъщност тя се бе промъкнала в кухнята по-рано сутринта и бе хапнала малко, за да предотврати симптомите на обичайното от няколко дни състояние на гадене. Под строгия поглед на Мария обаче тя послушно започна да яде овесените ядки от пълната купа. Така се стараше да угоди на строгата мексиканка, че не забелязваше разговора на Мария и Адам на испански език.

— Сеньорита е плакала — каза Мария.

Адам погледна зачервените очи на Тейт.

— Вчера тук бе брат ѝ, когото тя не е виждала от много години, откакто е била дете.

— Брат ѝ ли е причината да плаче?

— Той искаше да я отведе със себе си.

— Аха. Но ти не я пусна.

— Тя избра да остане — поправи я Адам.

— Тогава защо ще плаче? — попита Мария.

На лицето му трепна мускул.

— Защото се страхува, че аз не я обичам.

— Глупаво момиче! Защо не ѝ го кажеш, за да върнеш щастливата усмивка на лицето ѝ?

Адам въздъхна с отвращение.

— Не мисля, че ще ми повярва.

Мария поклати глава.

— Отивам за зеленчуци. Няма да се върна до два, дори до три часа. Кажи й, че я обичаш.

Адам сви устни подигравателно.

— Добре, Мария. Ще опитам.

Тейт чертаеше фигурки с лъжицата по овесените ядки. Мария издърпа купата от ръцете й.

— Трябва разчистя маса, за да отида купи продукти — обясни тя на лошия си английски и напълни чашата й с кафе. — Ти остава тук и пий с наслада още едно кафе. — Напълни и чашата на Адам и му хвърли многозначителен поглед. — А ти прави компания на сеньорита. — Свали престилката, взе портмонето и след няколко минути напусна кухнята.

Когато излезе, тишината стана потискаща. Накрая Адам каза:

— Какви са плановете ти за днес?

— Мисля, че ще вкарам още малко информация в компютъра. А ти какво ще правиш?

— Ще местя добитък от едно пасище на друго.

— Твоята работа май е по-приятна. Мога ли да дойда с теб?

— Не смятам, че идеята ти е добра.

— О! — възкликна тя.

Адам видя разочарования израз на лицето и разбра мислите й — тя явно приемаше отказа му като още едно потвърждение, че я отхвърля. Той тихо изруга.

— Виж, Тейт. Трябва да поговорим.

Тейт стана рязко.

— По-добре да тръгвам. Аз... — Преди обаче да направи и крачка, Адам я спря, като постави ръцете си на раменете й, и я обърна към себе си. Но тя беше забила поглед в пода и не смееше да вдигне глава.

— Тейт — започна той с глас, чиято нежност издаваше любовта му, — погледни ме!

Очите й искряха със златисти отблясъци и той не можеше да понесе тъгата в тях. Притегли главата й и впи жадно устни в нейните.

Адам я пожела с цялата страст на влюбен мъж. Той изтегли фланелката през главата й, после разкопча и разтвори ризата си и свали ципа на джинсите. От устните му се откъсна въздишка на удоволствие. Той притисна голите й гърди към своите.

— Господи, мила! Толкова е хубаво да те чувствам до себе си! — Повдигна я през кръста и я притисна към себе си така, че тя усети нарастващата му възбуда. Устните му се озоваха върху ухото ѝ и възбуждащо започнаха да го милват.

Изведнъж вратата на кухнята се отвори и Адам замръзна. Извърна се, за да види кой е натрапникът, като все още притискаше Тейт към гърдите си.

Тя усети как тялото му се скова, мускулите се напрегнаха, а краката инстинктивно заеха устойчива поза. На прага стояха нейните трима братя Фарън, Джес и Гард. Последният стискаше пушка.

Тейт почувства как се изчервява до корените на косите си. Тя бе гола до кръста и никой не би могъл да се усъмни какво правят двамата с Адам. Гневният блясък в очите на братята и красноречиво говореше как възприемат картината. Тейт стисна очи и се притисна в Адам. Знаеше, че братята ѝ щяха да ги разделят, ако се наложеше и със сила.

— Облечи се — заповяда Гард.

Тя посегна към стола, където Адам бе хвърлил фланелката ѝ и с гръб към мъжете я облече. Когато отново се обърна към тях, Адам я хвана през кръста и я привлече към себе си.

Тримата мъже нахлуха в кухнята. Не бяха сами. Зад тях вървеше възрастен човек със свещеническа яка. В ръцете си държеше дебела книга. Явно библия, помисли Тейт.

— Трябва да избереш — обърна се Гард към Адам. — Или ще направиш от сестра ни целомъдрена съпруга, или ще бъдеш застрелян.

Адам се намръщи.

— Това е убийство!

Гард се засмя мрачно.

— Изстрелът, разбира се, ще бъде случаен.

— Разбира се — повтори Адам цинично. — А какво ще кажете, ако Тейт и аз не сме готови за сватба?

— Когато една жена забременее от някой мъж, следва да се оженят — озъби се Джес. — Вчера вечерта си направих труда да навестя доктор Ковалски и ѝ казах, че Тейт е моя сестра. Тя ме поздрави, че скоро ще ставам чичо...

Адам замръзна. Обърна се към Тейт, но тя не смееше да го погледне.

— Бременна ли си Тейт?

Тя кимна. Адам сви устни злобно и повдигна брадичката ѝ, като я принуди да го погледне.

— Чие е детето? На Бък ли?

— Твое! — извика Тейт, освобождавайки се от прегръдката му.

— Не е мое — заяви той равнодушно. — Аз съм стерилен.

Тейт буквално рухна върху един стол, без да сваля поглед от каменния израз на Адам. Междувременно братята ѝ очевидно бяха затруднени.

— Не можем да го накараме да се жени за нея, ако детето не е негово — каза Фарън.

— Сигурно е негово! — настоя Джес. — Не си ли спомняте как ги заварихме?

Гард подаде пушката на Фарън, после прекоси стаята и седна до сестра си. Адам остана от другата страна на масата. Гард взе ръката на Тейт от скута ѝ и я поддържа за момент, като леко разтриваше вкочанените ѝ пръсти.

— Искам да бъдеш искрена с мен, Тейт. Имало ли е друг мъж, освен Адам?

— Не! Детето е на Адам независимо дали той ми вярва, или не.

— Адам обаче твърди, че е стерилен — напомни Гард.

— Не ме интересува какво твърди! — изрече тя през зъби. — Аз казвам истината.

Гард и Фарън се спогледаха многозначително. Гард стана и се изправи пред Адам.

— Ще отречеш ли, че си се любил със сестра ни?

— Не, не отричам.

— Тогава предложението ми е още в сила.

— Ясно е, че нямам избор — отстъпи Адам с безизразно лице.

— А как стои въпросът с мен? — намеси се Тейт. — Аз нямам ли избор?

— Ти ще правиш каквото ти се казва — нареди Гард. — Или...

— Или какво?

— Връщаш се в „Хокс Уей“.

Тя потрепери. Изглеждаше, че няма начин да избегне ултиматума на братята си. Ако приемеше да се омъжи за Адам, поне донякъде щеше да запази свободата си — щом я омъжат, братята ѝ щяха да си

отидат, а тя щеше да има възможност да реши какво да прави по-нататък.

— Добре. Да свършваме с това — каза тя.

— Преподобни Уилър, моля!

Гард съпроводи мълчалия до момента пастор до единия край на масата, подреди Тейт и Адам срещу него и застана отстрани с двамата си братя.

— Въпреки че разполагах с твърде малко време — каза Гард на Адам, — все пак успях да се погрижа за церемонията. — Направи знак на пастора. — Когато сте готови, моля, започвайте!

Ако Уилър не бе кръщавал Тейт и не й бе давал първото причастие, можеше и да има някои задръжки относно сегашната церемония. Никога не бе виждал по-нещастни младоженци. Но той твърдо вярваше в здравите устои на дома и семейството. А и братята Уайтлоу бяха обещали голямо дарение за строителството на неделното училище.

Преподобният отец отвори библията, която предвидливо бе взел със себе си, и започна да чете: „Скъпи влюбени...“

Тейт слушаше, но не възприемаше казаното, отговаряше механично на въпросите, без да помни какво казва. Беше изпаднала в дълбока апатия.

Никога не бе мечтала за голяма сватба, но бялата фланелка едва ли можеше да се вземе за сватбена рокля. И въпреки всичко нямаше нищо против тази церемония, само да бе сигурна, че мъжът до нея също желае да бъде неин съпруг! А Адам не желаше...

Как се бяха объркали нещата? Тейт никога не бе и помисляла да обвързва Адам, който пък изобщо не се съмняваше, че тя е спала с Бък и детето е негово. Разправиите между Бък и Велма бяха доказателство, че брак без взаимно доверие е обречен. А щом Адам смяташе, че Тейт лъже за нещо толкова важно като бащинството му, щеше да очаква тя да лъже и за други неща. Дали и той като Бък нямаше да подскача всеки път, когато някой мъж я погледнеше? Разбира се, Бък ревнуваше Велма, защото я обичаше. Ала Тейт не бе сигурна относно чувствата на Адам към себе си. Никога досега не й бе казвал, че я обича...

Съжаляваше, че не му съобщи новината за бебето. Тогава щяха да имат време сами да обсъдят нещата. Като например защо мъж,

който очевидно е способен да бъде баща, трябва да мисли, че е стерилен...

— Тейт?

— Да?

— Протегни си ръката Адам да постави пръстена — каза Гард.

Какъв пръстен, зачуди се замаяно тя.

— Този пръстен е символ на брачния ни съюз — обади се Адам. Свали от малкия си пръст своя пръстен с тюркоаз и го нахлузи на левия безименен пръст на Тейт.

Тя се огледа объркано. Какво стана с останалата част от церемонията? Беше ли казала „да“? Преподобният Уилър завърши:

— Обявявам ви за съпрузи. Младоженецът може да целуне булката...

Когато никой от двамата не мръдна, Фарън изрече едва чуто:

— Време е да целунеш съпругата си, Адам.

Адам искаше да откаже. Та нали цялата церемония бе подигравка! Но когато Тейт се обърна към него, тя гледаше така учудено, че той изпита желание да я вземе в прегръдката си и да я защити от всички наоколо. Гард се изкашля, за да напомни, че всички са нетърпеливи да видят целувката на младоженците.

Адам отново бе обхванат от гняв. Тейт вече имаше трима пазачи! Тя нямаше нужда от него. Но той не можеше да се противи повече на изкушението на нейните устни, все още подути леко от предишните целувки.

Като видя приближаващото се лице, тя затвори очи. Той докосна леко устните ѝ с върха на езика си и едва усети нейния вкус. Може би, ако сватбата бе истинска, щеше да запомни завинаги този момент. Но по приглушения шепот от другата страна на масата Адам разбра, че това е достатъчно. Тогава впи устни в нейните яростно, като ѝ даде да почувства съжалението му за помрачаването на чувствата им заради принудителната сватба. Когато се отдели от нея, забеляза, че Гард е застанал до тях. И изведнъж Адам видя протегнатата му ръка и усмихнатите му устни.

— Добре дошъл в семейството — каза Гард и прегърна сестра си. — Бъди щастлива! — прошепна в ухото ѝ.

Фарън бе следващият, който ги поздрави.

— Какво ще кажете да полеем сватбата? — предложи той. — В пикапа има изстудено шампанско.

— Мисля, че идеята е чудесна — отвърна смутено Адам, който още не беше на себе си от внезапната промяна в настроението на тримата братя.

Фарън отиде за шампанското, а Джес се приближи към Адам. Двамата се изгледаха подозрително. Накрая Джес протегна ръка и каза:

— Примирие. — А когато Адам се поколеба, добави: — Хъни ще ме убие, ако не сключим мир. — Адам продължаваше да се колебае и Джес помоли: — Направи го заради Тейт.

Най-после Адам стисна ръката на средния брат. Те никога нямаше да станат добри приятели, но бяха съседи, а сега и роднини. Заради жените си трябваше да проявят взаимна търпимост един към друг.

Празненството мина доста оживено. Сега, след като Адам бе постъпил почтено спрямо Тейт, нейните братя бяха готови да се отнасят към него като към член на семейството.

С напредването на деня и след няколко чаши шампанско и уиски, които беше изпил, той започна да мисли, че нещата не изглеждат чак толкова безнадеждни.

Сега, след като бяха женени, Адам нямаше причина да не се възползва в най-голяма степен от положението си на съпруг. Не биваше да съжалява за детето, макар Тейт да бе излъгала, че не е спала с Бък. Адам винаги бе копнял да има деца и това дете щеше да бъде особено обичано от него, защото щеше да бъде и на Тейт...

Първо щеше да я люби, а после щеше да ѝ каже, че я обича. Щяха да забравят какво се е случило в миналото и съвместният им живот щеше да започне от сега насетне...

Може би братята ѝ щяха да останат още, ала Хъни се обади по телефона, за да разбере дали всичко е минало както трябва. Когато Джес постави слушалката, каза на братята си:

— Зная, че няма да ви стане приятно, но трябва да ви напомня, че утре ме чака работа.

Фарън се изсмя гръмогласно.

— Признай, че те интересува само как по-бързо да се прибереш у дома при жена си.

Тримата братя се шегуваха добродушно един с друг през цялото време. След като напуснаха къщата заедно с пастора, Тейт затвори вратата и се облегна на рамката.

— Съжалявам, Адам...

Той отиде при нея и плъзна ръка през кръста ѝ.

— Всичко е наред, Тейт. Не си виновна за нищо.

— Те са мои братя и...

— Направиха само това, което смятат най-добро за теб — прекъсна я той.

Съчувстваше на братята ѝ, въпреки че бе станал жертва на тяхното изнудване. Ако Мелани беше жива, ако я бе намерил при подобни обстоятелства, сигурно и той щеше да направи същото. И щеше да се надява на най-доброто. Както сега се надяваше на най-добро то за себе си и Тейт. Целуна врата ѝ и почувства, че ръцете му треперят.

— Хайде да си лягаме, Тейт. Днес е сватбеният ни ден...

Тя продължаваше да стои с лице към вратата. Твърдо бе решила да върне на Адам неговата свобода. Не искаше да слуша неговите измамни думи за любов. Не желаше и ласките му.

— Не мога да го преживея. Зная, че братята ми ти натрапиха тази сватба. — Усети, че той се вцепенява и добави бързо: — Обещавам, че ще ти дам развод. Веднага щом се роди детето...

Адам я обърна рязко към себе си.

— Това ли е причината, поради която се съглася да се омъжиш за мен? За да дадеш име на твоето копеле?

— Моля те, Адам...

— Не ме моли, Тейт! Не ти отива!

Без да осъзнава какво върши, тя вдигна ръка и му зашлеви шамар. Като видя на бузата му отпечатъка от дланта си, зениците ѝ се разшириха от уплаха. Адам хвана китката ѝ и тя почувства, че целият трепери от едва сдържана ярост. Тейт зачака неговия ответен удар.

— Добре! — каза Адам грубо. — Ще ти дам каквото искаш. Твоето бебе ще носи моето име и можеш да се разведеш. Но има нещо, което искам в замяна, Тейт.

— Какво? — Дъхът ѝ секна.

— Теб. Искам те в леглото си всяка нощ — Пръстите му стиснаха китката ѝ още по-силно. — Топла. И желаеща. Разбра ли ме?

О, беше го разбрала, и то твърде добре! Бе му предложила развод, като се надяваше, че той ще откаже. Със сегашния си ултиматум обаче той й бе дал ясно да разбере какво е искал през цялото време...

— Повярвай ми, ще получиш каквото искаш, Адам — каза тя с копринен глас. — Дори повече.

Той се отправи към спалнята, без да пуска ръката й Тейт побърза да се изравни с него. Страхуваше се, че даже да падне, той просто ще продължи да я влачи след себе си.

Когато влязоха в спалнята, той затвори вратата зад нея. Едва тогава я пусна.

— Съблечи се! — нареди Адам и скръсти ръце пред гърдите си. Остана така — леко разкراчен, с напрегнат поглед, вперен в нея.

Тейт държеше главата си гордо изправена. Рано или късно Адам щеше да разбере истината. Детето, което носеше, бе негово! А междувременно той щеше да получи всичко, което искаше от нея — а може би и повече! Никога не се бе събличала с цел да предизвика желание у мъж. Сега реши да направи точно това.

Започна с фланелката. Бавно. Поддържа я малко, преди да я пусне на земята. Погледна към голите си гърди — бяха наедрели. Обгърна ги с длани, после започна да ги дразни с пръсти, докато се втвърдиха.

Адам дишаше на пресекулки.

Тейт не смееше да вдигне поглед към него от страх да не се поддаде на нервното напрежение. Тя зарови пръсти в косата си, като я събра високо на тила. Знаеше, че с вдигането на ръцете й, гърдите също щяха да се повдигнат. Изви гръб в чувствена дъга и внезапно пусна косите си, които се разпиляха по гърба й.

Чу как той преглъща с усилие. Тогава направи грешка и погледна към него — вече бе гол до кръста като нея. Зърната на гърдите му бяха твърди както нейните. Тя отпусна тялото си в по-естествена поза и срещна очите му. Бяха потъмнели от желание и приличаха на небето, миг преди да завилнее буря.

Ноздрите му потръпваха от страст, а тялото бе изпънато като тетива на лък. Ръцете му бяха стиснати в юмруци. Доказателството за огромната му възбуда ясно се очертаваше под джинсите. Като го видя трескаво да облизва устните си, Тейт усети познатото напрежение ниско под корема си.

Тя триумфираше. Бе всесилна! И толкова женствена! Въодушевена от успеха си, посегна към копчето на джинсите му. Адам трепна като опарен. В стаята се чуваше само звукът от отварянето на ципа и тежкото дишане на Адам.

Тя изрита обувките си нанякъде. После бавно откопча ципа на своите джинси, сложи ръцете си отзад върху ханша и ги събу много бавно. След това с изкусително движение смъкна бикините си.

Адам промърмори нещо неразбираемо, но не помръдна. Тейт пое дълбоко дъх и прокара ръце по корема надолу към бедрата си, като плъзна длан между тях. Ръката ѝ се върна нагоре, като милваше нежната кожа, която бе настръхнала от усещането, че Адам наблюдава всяко нейно движение. Кръвта бясно пулсираше в слепоочията му. Въпреки това продължаваше да стои неподвижно.

Тейт се усмихна. Усмивката ѝ беше женствена, изпълнена с радост и удовлетворение — най-сетне стоеше гола пред него. Тялото ѝ изглеждаше по-грациозно от всякога. Бе сигурна в красотата си от погледа, с който Адам я поглъщаше, от нескритото му желание.

Едва когато направи стъпка към него, Адам се размърда. Той се плъзна към нея като дебнеш тигър. Целувката му бе яростна, а ръцете му я милваха и изискваха ответна реакция. Тейт се изви към него, като чувстваше твърдостта и топлината на неговата мъжественост.

Адам не си направи труда да я положи на леглото. Той я подпря на стената, откопча джинсите си, след това повдигна бедрата ѝ около кръста си и с мощно движение на тялото си я изпълни.

Устните му намериха нейните и с езика си той повтаряше ритмичните движения на тялото си. Пръстите му се плъзнаха и намериха връхчетата на гърдите ѝ, които бяха извор на удоволствие и за двамата. Той я гали, докато почувства, че вълните на удовлетворението стегнаха мускулите ѝ около него. В екстаз той отметна глава назад, докато удовлетворението се разливаше по цялото му тяло.

Главата му се наклони към рамото ѝ — сякаш в усилие да успокои дишането си. После освободи краката ѝ, така че тя да стъпи, но трябваше да я крепи да не падне, защото коленете ѝ се подкосяваха. Той я взе на ръце и я понесе към леглото, отхвърли одеялото и я положи нежно. След това легна до нея.

Адам зави и двамата с одеяло. Очите му се затваряха от умора. Но имаше нещо, което искаше да ѝ каже, преди да заспи.

— Тейт? Будна ли си?

— Мммм. Мисля, че да — промърмори тя в шията му.

— Можеше да признаеш истината за Бък. Това няма никакво значение заради чувствата, които изпитвам към теб...

Или към бебето, помисли той.

Внезапно Тейт седна. Чаршафът, с който бе покрита, се свлече около кръста ѝ.

— Адам, аз действително казвам истината, когато настоявам, че никога не съм спала с Бък. Защо не ми вярваш?

Той се надигна на лакът и посрещна погледа ѝ с неувереност.

— Защото имам медицинско заключение, с което ще докажа, че не си права.

— Тогава твоето заключение не е вярно! — отговори Тейт. Тя се облегна на таблата на леглото и дръпна завивката чак до брадичката си.

Никога не бе изглеждала толкова красива. С усилие на волята Адам пхна ръце под главата си, за да не ги протегне към нея за нови ласки. Трите часа на Мария почти бяха изминали и той не се съмняваше, че готвачката щеше да го попита дали е казал на Тейт, че я обича.

Беше доволен поне, че не го бе сторил. Най-малкото, спести си унижението да прави признание на жена, която се бе оженила с една-единствена цел — да даде име на детето си. Адам лежеше и недоумяваше защо Тейт продължава да лъже.

— Бък знае ли за детето? — запита той.

— Той се досети — призна Тейт.

Бък бе забелязал особеното ѝ излъчване и се беше досетил, че има нещо. Бе я попитал направо и тя бе отговорила истината.

— Предполагам, че е отказал да се ожени за теб, защото все още обича Велма — предположи Адам.

Тейт стана от леглото и отиде при купчината дрехи на земята. С гръб към Адам тя започна да се облича.

— Къде отиваш, Тейт?

— Където и да е, само да съм далеч от теб! — отговори тя.

— Щом ще си далеч от Бък, не ме интересува...

Тейт се обърна рязко и каза:

— Бък е само мой приятел. И ще се виждам с него където, когато и колкото искам.

Адам отхвърли завивките, скочи и започна да навлича джинсите си.

— Ти даде обет за вярност и нямам намерение да позволя да го нарушиш!

— Ти си глупак, Адам! Не виждаш по-далеч от носа си!

— Но като видя една кучка, мога веднага да я позная! — избухна той, ала моментално съжали за думите си. Да можеше да ги вземе обратно! Ревнуваше и бе наранен от неприкритата ѝ привързаност към Бък. За това бе изрекъл първото нещо, което му дойде наум. — Тейт, аз... Изв...

— Не казвай нищо повече, Адам — прекъсна го тя с леден глас. — Само се махни от очите ми. Може би един ден ще мога да ти простя тези думи.

Адам грабна ризата и обувките си и излезе от стаята, като вратата затвори внимателно.

Тейт се отпусна на леглото. С мъка сдържаше сълзите си, които я задушаваша. Беше се случило най-лошото... Адам не ѝ вярваше... Как следваше да постъпи тя?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Адам имаше достатъчно време през нощта и на следващия ден да премисли своето избухване. Тейт прекара остатъка от деня в кабинета, а през нощта се оттегли в своята стая. Той реши, че най-разумно ще бъде да я види на закуска и да се опита да поправи положението, докато Мария беше там. Мексиканката със сигурност щеше да действа като посредник.

Но сутрешното неразположение отново накара Тейт да отиде в кухнята рано. Вместо да чака кафето заедно с Адам, тя излезе на разходка с надеждата, че така стомахът ѝ ще се успокои. Бък ѝ махна от горния етаж на оборите, откъдето сваляше сено. След като хвърли поглед към къщата, Тейт се насочи към него да разменят някоя дума. Смяташе, че е по-добре да го предупреди, че шефът им е вбесен.

Когато след половинчасово самотно седене на масата Адам разбра, че Тейт няма да дойде на закуска, настроението му се влоши още повече. Мария започна да му задава въпроси, но той се зъбеше като ранена мечка. Тогава тя просто престана да му говори. Той нахлупи шапката си и тръгна към обора, за да се разтовари от събраното напрежение с чистене на яслите.

Едва очите му се приспособиха към мрака в обора, когато забеляза Тейт до стълбата, водеща за горния етаж. Сърцето му подскочи при вида на Бък, който стоеше до нея, а ръката му бе праметната около раменете ѝ.

Адам се изправи пред Бък и заповяда:

— Долу ръцете от моята жена!

Бък се захили.

— Ревнуваш, а? Нямах причини...

Адам обаче бе съвсем на друго мнение. В края на краищата неговата жена носеше детето на Бък! Юмрукът му се стовари право в носа на Бък, който падна на земята. От носа му рухна кръв. Тейт бързо приклекна край него и се опита с кърпичка да спре кръвотечението.

— Ти си идиот! — изкрещя тя на Адам. — Иди да се облееш със студена вода!

Адам искаше да откъсне Тейт от другия мъж, но беше ясно, че за това ще се наложи да я насили. Гордостта не му позволяваше да я помоли учтиво да го последва. Пък и не му идваха и подходящи за това думи.

— Прави каквото искаш! — процеди той. — Ти винаги си постъпвала така. — С тези думи той се обърна и излезе от обора.

След малко се чу трополенето на чакъла под колелата на неговия пикал.

— Кой е пуснал таралеж в гащите му? — попита Бък, като леко притискаше кърпичката към носа си.

— Как ти хареса отношението му към теб?

— По дяволите, изобщо не ми харесва! — отговори той.

— Спомни си тази минута следващия път, когато видиш друг мъж да намига на Велма и решиш да го накажеш. Защото така изглежда всяко ревниво, неразумно, недоверчиво и параноично същество в действие!

Устните му се разтеглиха в усмивка.

— Да не искаш да кажеш, че изглеждам така с Велма?

— Позна!

Бък докосна носа си.

— Може би с разбиването на носа Адам ми вля малко разум. По дяволите, та той няма никаква причина да те ревнува от мен! Трябва да ти вярва. — Бък се изправи с усилие на крака. — Може би да ида отново да видя Велма...

— Има ли надежда тя да ти проговори?

— Има, ако се е чувствала така зле, както и аз през последните седмици — заяви той решително.

— Желая ти късмет!

— Не мисля, че сега ми трябва късмет. С този удар Адам сякаш ме дари с повече доверие.

Тейт го прегърна и той бързо избяга под предлог да изчисти сеното от панталона си.

— Може вече да съм се превърнал в доверчива душа — каза след миг той, — но Адам още е луд за връзване. Не знам обаче кога ще

дойде на себе си и ще тръгне да те потърси. Затова по-добре е да се върнеш в къщата.

Тейт го послуша. Наистина се надяваше случката да покаже веднъж завинаги на Бък безсмислието на ревността. Защото, ако Бък се научеше да се доверява на Велма, имаше надежда и Адам един ден да започне да вярва на Тейт...

Междувременно Адам пътуваше на север към Фредериксбърг и почти бе навлязъл в хълмистия район, когато се поуспокои и се огледа. Направи обратен за вой и се насочи към ранчото си.

Ревност! Никога досега не му се бе налагало да се бори с това ужасно чувство. Засега то причиняваше само неприятности. Впрочем той може да използва малкото време, което имат с Тейт, преди тя да подаде молба за развод. Искаше да се наслади на тази неотразима и дяволита жена, която среща и обикна.

Когато стигна до ранчото, той потърси Тейт първо в обора. Там работеше само Бък. Слабият каубой се облегна на вилата и каза:

— Дойде ли на себе си?

Адам се усмихна виновно.

— Да. Що се отнася до това, че те ударих...

— Забрави го. — Бък мислеше в този момент как да използва подутия си нос и да предизвика симпатиите на Велма, за да ѝ обясни урока, който бе получил.

— Повярвай ми, разбирам как си се почувствал, когато ни видя с Тейт.

— Заради Велма ли?

— Да.

— Е, виждал ли си Тейт?

— Тя се върна в къщата. Виж, Адам, ти не...

— Няма нужда да ми обясняваш, Бък. Няма значение. — Адам се обърна и тръгна към къщата.

Както обикновено Тейт седеше в кабинета зад компютъра.

— Заета ли си? — Гласът на Адам я стресна.

Тя погледна през рамо и го видя да стои небрежно опрян на вратата с шапка в ръка. Пръстите му мачкаха нервно периферията на шапката.

— Не толкова, че да не можем да поговорим — каза Тейт.

Тя обърна въртящия се стол към него, облегна лакти върху бюрото и сплете пръсти. Тази поза също създаваше впечатление за небрежност.

Когато бе по-млад, Адам участваше в родео. Стомахът му сега бе свит, като че ли бе на арената в очакване да пуснат бикове. Като бивш шампион в тази дисциплина той си даде осем секунди пауза, преди да изложи мисълта си и да напусне сегашната арена:

— Извинявай. Не бях на себе си — и когато те обидих миналата нощ, и днес с Бък. Не те моля да ми простиш. Моля само за шанс да започнем отново.

Тейт седеше като поразена от гръм. Адам се извиняваше! Не мислеше, че ще дочака този ден.

— Това означава ли, че се отказваш от сделката, която сключихме?

Адам преглътна с труд.

— Не.

Значи той още я искаше, макар да бе убеден, че детето е на Бък. И беше съгласен да мълчи за нейната мнима изневяра — и да даде името си на детето на Бък — само и само да я има в леглото си! Една жена трябва да е луда, за да приеме подобна сделка, помисли Тейт, ала на глас каза:

— Добре. Приемам твоето извинение. И съм съгласна с условията на сделката от вчера.

Адам обърна внимание, че тя не му бе простила. Но нали той не беше и молил за прошка? Дори се бе съгласила да продължават да се наслаждават на брака си...

Тейт помисли, че е голяма оптимистка, щом бе приела появата на Адам на вратата като добър знак. Тя бе изоставила надеждата, че някак може да го убеди кой е баща на детето ѝ и че ще заживеят в мир и съгласие.

— Чудесно е днес навън — каза Адам. — Какво ще кажеш да си починеш на открито и да ми помогнеш? Все още не съм преместил добитъка на другото пасище.

На лицето ѝ грейна усмивка.

— Предложението ти ми харесва. Почакай само да съхраня файла.

Тя се обърна към компютъра.

— Хм. Не исках да питам, Тейт, но... Каза ли доктор Ковалски, че всичко е наред с детето? Нали няма медицински причини да не се натоварваш... хм... физически?

Тейт се обърна й го дари с прелестна усмивка.

— Много съм добре. Бебето ще се наслади на разходката.

Въпреки всичко Адам държеше Тейт под око. Следобед, когато видя, че клепачите й натежават, предложи да си починат. Двамата отидоха до един вековен дъб, издигащ се край малката рекичка в неговия имот. Там той разстла одеяло и нареди лека закуска, която пъхнал предвидливо в раницата, прикачена за седлото.

Тейт събу ботушите си и раздвижи пръсти. После се излегна на одеялото с ръце под главата и се загледа в слънчевите петънца, които се появяваха през покритите с мъх клони на дъба.

— Чудесно е! Пикник! Нямах представа, че това си имал предвид, когато днес ме покани да дойда с теб.

Всъщност импровизираният пикник бе идея на Мария. Адам сам бе измислил одеялото. Сега седеше по турски срещу жена си и разпределяше сандвичите със сирене и шунка, белеше яйцата и режеше киселите краставички. За пиене имаха студен чай в термоса.

— Обикновено не ям кисели краставички — каза Тейт, като захапа една. — Но сега с останалата храна е много вкусно.

Адам се засмя. Според неговия опит бременните жени имаха особени желания. Веднъж бе имал пациентка, която ядеше черен дроб с фъстъчено масло.

След като се нахраниха, Тейт се прозя.

— Не мога да си обясня защо напоследък се изморявам толкова лесно.

— Твоето тяло претърпява редица промени.

— Това медицинско заключение ли е, докторе? — промълви Тейт, като едва държеше очите си отворени.

Не чу отговора. В момента, в който усети ръката му върху своята, затвори очи и се унесе в дълбок сън.

Адам вдигна импровизираната маса и легна до нея. Едва сега отбеляза, че миглите й са дълги и тъмни. Близо до ухото имаше малка бенка, която също видя за първи път. И тъмни кръгове под очите, които също не бе забелязал...

Като лекар знаеше, че бременността поставя тялото и нервите на жените на голямо изпитание. Той си обеща да се грижи за Тейт, да направи така, че тъмните кръгове под очите ѝ да изчезнат, а усмивката да не слиза от лицето ѝ.

Знаеше, че ролята му на настойник едва ли ще ѝ допадне. Та нали бе избягала от братята си заради прекалените им грижи! Значи трябваше да прави всичко незабелязано, ако искаше тя да се отпусне. Като пикника днес. Сигурно дори не подозираше, че всичко бе направено специално за нея.

Когато Тейт се събуди, се протегна с удоволствие, без да забележи, че я наблюдават. Отвори очи и видя, че е почти привечер. Рязко се надигна и ѝ се зави свят. Адам веднага се озова до нея, протегна ръка и я подкрепи.

— Добре ли си?

— Леко съм замаяна. Май се изправих твърде рязко. Защо ме остави да спя толкова дълго?

— Беше изморена.

Тейт се облегна на рамото му.

— Наистина беше така. Не е ли по-добре да се прибираме вече?

Той разтри леко шията ѝ и потърси бенката край ухото.

— Тази вечер нямам нищо предвид. А ти?

Тейт се изсмя.

— Не, не мога да кажа, че съм заета. Не бързам за никъде.

Адам леко я побутна, принуждавайки я отново да легне и покри устните ѝ със своите. Той докосна дългите ѝ мигли, а после приглади разрошените от бриза коси. Докато слънцето залязваше, Адам нежно се любил с Тейт. Те си тръгнаха на лунна светлина. След като оставиха конете в конюшната, той я заведе до леглото в неговата стая, обвил ръка около кръста ѝ.

— Ще помоля Мария да премести нещата ти в моята стая — прошепна той в ухото ѝ. — Ще бъде по-удобно, тъй като ще спиш тук.

Тейт отвори уста да възрази, но се отказа. Та нали искаше бракът им да успее? Беше разумно да прекарва колкото може повече време със съпруга си. Така щеше да има повече шансове. Възнамеряваше да стане абсолютно незаменима част от неговия живот...

Но дните се превръщаха в седмици, седмиците — месеци, а невидимата бариера на недоверието продължаваше да ги разделя.

Макар че се любеха всяка нощ, винаги когато тя искаше да произнесе думите „Обичам те“, те сякаш засядаха в гърлото ѝ. А копнееше да ги чуе от него, макар да се страхуваше, че той няма да го стори.

Адам също съзнаваше колко много е спечелил, след като премести Тейт в своята стая и колко малко всъщност са се променили нещата. Той откри, че е очарован да я вижда радостна в очакване на детето. Опитваше се да изглежда щастлив с напредването на нейната бременност и в повечето случаи успяваше.

Но той я наблюдаваше и често мислеше дали тя си спомня за Бък. В последно време каубоят не прекарваше много от свободното си време в ранчото. Адам обаче продължаваше да го следи. А значи допускаше мисълта, че Тейт може да потърси Бък при сгоден случай.

Междувременно не бе загубил надежда Тейт отново да му каже, че го обича. Не бе изричала тези думи нито веднъж, откакто се бяха оженили. И той откри, че изпитва непреодолимо желание да чуе съдбоносните думи, че има жизнена нужда от тях.

Когато за първи път усети движенията на бебето, Тейт лежеше в леглото с Адам. Стисна ръката му и я постави на корема си.

— Чувстваш ли? Като вълни, които идват от там.

— Не. — Той опита да издърпа ръката си.

— Чакай. Може да се случи отново.

— А чувстваш ли това? — Адам постави ръката ѝ върху явното доказателство за своята възбуда. — Струва ми се, че и у мен има някакво движение на вълни.

Тейт не успя да сдържи смеха си — тялото на Адам действително пулсираше под ръката ѝ.

— Твоят ум, доктор Филипс, е настроен само на една вълна.

— Да, но тя е много приятна — промърмори той, като започна да обсипва тялото ѝ с безброй целувки.

Адам сложи глава върху корема ѝ и изведнъж усети лекото движение на бебето. Той се отдръпна като опарен.

— Почувствах го!

— Нали ти казах! — тържествуващо се усмихна Тейт.

На Адам изведнъж му стана неудобно. Като лекар той бе описвал стотици пъти различните стадии на бременността. И изведнъж при реалното им осъзнаване бе обхванат от особено чувство. Това движение, леко като перце, всъщност бе човешко същество, което

щеше да носи неговото име! Бебе, което обаче Тейт щеше да вземе със себе си след развода...

Адам си напомняше, че не бива да се привързва толкова силно към Тейт и нейното бебе. Щеше да му е трудно, когато тя го напуснеше. А за детето щеше да му е непоносимо тежко.

Адам не издаде мислите си на глас, но след тази нощ Тейт забеляза рязка промяна в поведението му. Винаги, когато ставаше дума за бебето, Адам изглеждаше равнодушен. Сякаш детето се беше превърнало в непосилно бреме за него.

Тъй като ѝ бе по-удобно, Тейт бе забравила, че е обещала развод на Адам веднага щом се роди детето.

Тя бе сигурна, че сдържаността на Адам по отношение на бебето идва от неговата убеденост, че то не е негово. Тя реши да се опита още веднъж да го увери, че той е бащата.

Старателно избра момента. Току-що се бяха любили и лежаха прегърнати. Дишането им се бе успокоило и тя чувстваше топлия дъх на Адам във врата си. Сега бебето вече беше активно и тя притискаше корема си към Адам, знаейки, че той също усеща движенията му.

— Адам?

— Хммм.

— Тази вечер бебето рита много.

— Хммм.

— Знаеш ли, мисля, че твърде много ще прилича на своя баща — започна внимателно Тейт и прокара пръсти през косата му. Адам притаи дъх. — Ще прилича на теб, Адам. Изцяло.

С изморен глас той отговори:

— Не прави това, Тейт. Не е необходимо да ме убеждаваш, че детето е мое. Аз... — Във всеки случай аз ще го обичам, добави той наум и прехапа устни. Нямахме смисъл да разкрива колко ще му е мъчно, когато Тейт го напусне.

— Но бебето наистина е твое!

— Тейт, вече говорихме за това. Бях на тест и...

— А жена ти? Тя също ли бе подложена на тестове? Може би това е нейна грешка, не твоя.

— Ан също беше подложена на тест. Нищо ѝ нямаше.

— Може би са объркали резултатите, а? — настояваше тя. — Та ти си лекар и знаеш, че стават грешки. Ти сам ли видя резултатите?

— Ан ме извика в лекарския кабинет — промълви Адам.

— Искаш да кажеш, че не си бил там при самия тест, така ли?

— Имах спешен случай. Аз...

— Тогава тя е могла да излъже! — предположи Тейт.

— Защо? Тя също искаше дете. Защо да ме лъже?

— Не зная — разколеба се тя. — Но зная със сигурност едно — ти си първият и единствен мъж, с когото съм се любила.

За миг Адам започна да се надява. Ами ако наистина имаше грешка? Вероятно Ан не е излъгала, а е била заблудена. Той не можеше да повярва, че е способна да излъже за такова нещо. Той сам бе видял нейните тестове. Значи проблемът не бе в нея, а в него, за да останат цели осем години бездетни.

Надеждата бавно угасна.

— Макар да имаш желание бебето да е мое, това е невъзможно, Тейт — каза той. — Аз съм стерилен.

Тейт бе така стъписана, че й идваше да изкрещи.

— Затова ли избягваш всеки въпрос, свързан с бебето? — заридатя. — Защото си убеден, че то не е твое, така ли?

— Забрави ли, че ми обеща развод веднага след неговото раждане? — напомни й Адам.

— А ако кажа, че не искам развод? Тогава по друг начин ли ще се почувстваш? — настояваше Тейт.

— Какво очакваш да ти отговоря? Че ще бъда баща на твоето дете ли? Ще бъда. Какво повече искаш от мен?

Сърцето й се сви. Адам никога нямаше да приеме бебето като свое. А тя нямаше да позволи през целия си живот детето да бъде отблъсквано от собствения си баща, който трябваше да го обича и защитава. Тази мисъл, както и съмнението й относно любовта на Адам й подсказваха, че е по-добре тя да се махне от тук.

Тя не каза нищо повече, но позволи на Адам да я прегърне — за последен път. След като той заспа, Тейт се отдели внимателно от него. Обърна се и го погледна още веднъж, преди да напусне стаята... И живота му... Завинаги.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фарън и Гард бяха безкрайно изумени, когато Тейт се появи на вратата на „Хокс Уей“.

— Какво се е случило? — попита Гард. — Какво ти е направил онзи негодник?

— Изглеждаш ужасно, Тейт — добави Фарън и като я прегърна през раменете, я въведе в къщата.

— Ако те е наранил, аз ще го... — изръмжа Гард.

— Стига, Гард! — помоли Тейт. — Просто го остави! И за двама ни с Адам ще е по-добре така.

— Искаш ли да поговорим, Тейт? — предложи Фарън.

— Сега искам само да си легна и да спя цяла седмица — отговори тя.

Братята си размениха многозначителни погледи. Под очите на Тейт имаше тъмни кръгове. Изглеждаше отслабнала и нещастна.

— Ще си плати за начина, по който се е отнасял с теб! — закъни се Гард.

— Не! Послушай ме! — извика Тейт с изморен, но твърд глас. — Трябва да ми имате доверие, когато решавам кое е най-добро. Този брак бе ужасна грешка. Ще подам молба за развод.

— Не бързай — намеси се Фарън.

— Май не знаеш какво говориш, Тейт — загрижено добави Гард.

— Спрете! И двамата! Аз вече съм възрастна жена. — Засмя се истерично. — Не виждате ли? Скоро ще бъда майка. Трябва да признаете, че имам право сама да се справям с живота. Само да ме обичате и да ме оставите на мира!

Тя не остана да слуша дали те са съгласни с нейните думи. Бе твърде измъчена, за да обръща внимание на мнението им. Изтича нагоре по стълбите в своята стая. Твърдият ѝ поглед не позволи на братята ѝ да влязат след нея.

— Тя се е променила — промърмори Фарън.

— Но не за добро — отбеляза Гард.

Фарън се намръщи.

— Не съм сигурен. Тя е пораснала, Гард. Не е вече малкото момиче. Само преди шест месеца нямаше да се опълчи срещу нас както сега. Мисля, че много се е измъчвала, докато е взела решение да ни напусне, а още повече се е измъчвала сега, за да реши да се върне. Струва ми се, че за това отчасти сме виновни и ние.

— Аз обвинявам онзи тип, от когото тя забременя! — ядоса се Гард.

— Нищо такова нямаше да се случи, ако не беше напуснала дома ни. А нямаше да го напусне, ако не я държахме толкова изкъсо!

— Беше за нейно добро.

— Сега не изглежда да е било така, нали? — погледна го Фарън.
— Мисля, че малката ни сестричка порасна и без нас. И лично аз няма повече да се бъркам в нейния живот...

Адам изпадна в ярост, когато откри, че Тейт е напуснала леглото... и неговия живот. Първото, което направи, бе да отиде и намери Бък. Гневът му беше безграничен, след като не успя да открие каубоя. Накрая един от работниците му каза, че от известно време Бък прекарва нощите при своята бивша жена. Тази новина обърка Адам.

В едно ранно утро той си направи труда и почука на вратата на Велма. Отвори му Бък — беше навлякъл само джинси и светлата му коса стърчеше на всички посоки.

— Адам?! Какво правиш тук в този ранен час?

— Къде е Тейт?

— Откъде, по дяволите, да зная? — отговори сърдито Бък.

В този момент се появи Велма в копринен халат.

— Какво става, Адам?

Ясно бе, че Тейт не е тук. Но къде другаде да я търси?

— Имате ли нещо против да вляза?

— Заповядай, ще направя кафе — покани го Велма. — Ще ни разкажеш какво те е накарало да дойдеш у нас в този ранен час.

Докато Велма правеше в кухнята кафе, Адам седеше с опрени на масата лакти и уморено се почесваше по челото. Бък чакаше търпеливо да чуе историята.

— Тейт я няма. Избягала е — каза Адам накрая.

Бък подсвирна от изумление.

— Мислех, че това сладурче те обича толкова, че никога няма да те напусне.

— Какво?!

— Разбира се. Та тя говореше само за теб и твоето бебе.

— Моето бебе...

— Че да не е мое! — сви рамене Бък.

Адам присви очи.

— Тя прекара почти цяла нощ с теб. Даже два пъти.

Бък се засмя.

— Първата нощ бяхме тук, в дома на Велма. А втората заспахме на брега на Фрио, след като се скарах с Велма. За мен е имало само една жена. И това е моята съпруга.

— Искаш да кажеш своята БИВША съпруга.

Бък се засмя и вдигна лявата си ръка. На безименния му пръст блестеше венчален пръстен.

— Искам да кажа СЕГАШНАТА ми съпруга. Миналата събота се оженихме отново.

— Май трябва да ви поднеса поздравленията си. — Адам бе напълно объркан. — Но ако ти не си баща на бебето, тогава кой е?

Бък прехапа долната устна и поклати глава.

— Смятам, че това е съвсем очевидно даже за слепец.

— Но аз... — Адам преглътна и призна — Не мога да стана баща...

— Който ти е казал това — прекъсна го Бък, — е явен лъжец.

— Но... — Преглътна навреме протеста си. Дали наистина бе възможно? Дали наистина Ан го бе измамила? Само такъв отговор можеше да обясни всичко.

Адам скочи от стола тъкмо когато Велма внесе кафето.

— Няма ли да останеш? — учуди се тя.

— Трябва да се свържа с един човек в Сан Антонио.

Той реши да влезе във връзка с лекаря, който бе извършил тестовите и да открие истината.

— Когато решиш да тръгнеш да търсиш Тейт, мога да ти подсказва къде да провериш — каза Бък.

— Къде?

— Мисля, че се е върнала при братята си. Вероятно ще я откриеш в „Хокс Уей“.

— По дяволите!

— Бих искал да съм мушица и да видя как ще успееш да я измъкнеш оттам — засмя се Бък.

Адам обаче не бе в състояние да мисли толкова надалеч в бъдещето. Точно сега бе на път да се срещне с онзи лекар в Сан Антонио.

Рано на другата сутрин Адам излезе от едно голямо здание. Имаше чувството, че току-що са го бичували.

— Броят на способните да оплодят сперматозоиди наистина бе малък — беше казал лекарят. — Но, разбира се, бе в границите, които ви позволяват да станете баща.

— Но защо Ан и аз така и не можахме да имаме деца? — запита Адам.

Докторът сви рамене.

— При някои двойки тези неща се случват.

Ан го бе излъгала! Независимо по какви причини, може би просто не е искала повече да опитват, тя го беше излъгала.

Щеше да бъде баща! Тейт носеше неговото дете! Откритието започна да стига до съзнанието му. Винаги щеше да обича детето на Тейт, но откритието, че Тейт носи дете, което е и част от него, го преизпълваше с неподозирани чувства.

Имаше само един проблем. Тейт бе в „Хокс Уей“. И му предстоеше да се пребори с нейните братя, за да я върне.

След един час той вече бе в пикапа и пътуваше на север. Адам се досещаше, че „Хокс Уей“ е огромно ранчо, но бе наистина изненадан от неговата площ. Скалите и каньоните в северен Тексас бяха пълна противоположност на разстилащите се прерии, в които бе разположено „Лейзи Ес“.

Къщата бе внушителна двуетажна бяла постройка, която със своите четири шестметрови колони пред главния вход и веранди на първия и втория етаж, изглеждаше като имение от преди Гражданската война. Пътят, който водеше към сградата, бе украсен с редица

магнолии, а върху самата къща падаше сянката на стар, покрит с мъх, огромен дъб.

Адам с удоволствие установи, че оборите и стопанските сгради бяха сравнително далече от къщата. Той се надяваше да намери Тейт сама и да поговори с нея, преди братята ѝ да се появят. Намери вратата към кухнята, почука леко и се вмъкна вътре.

Тейт стоеше край мивката и белеше картофи.

— Здравей, Тейт.

Тя изпусна и картофа, и ножа, избърса ръцете си и ги скри под престилката, която бе препасала, за да не забележи Адам треперенето им.

— Здравей, Адам — едва изрече тя. — Току-що белех картофи за задушено тази вечер.

— Изглеждаш изморена — отбеляза той.

— Напоследък не мога да спя. — Преглътна с усилие и попита: — Какво правиш тук, Адам?

— Дойдох да те взема. Иди горе и вземи багажа си. Прибираме се у дома.

— Аз съм си у дома.

— Съвсем не си у дома. Тук си израснала, Тейт, но това не е твоят дом. Той е там, където съм аз и НАШЕТО дете.

Обзета от надежда, Тейт усети как сърцето ѝ пропусна един удар. Само преди четиридесет и осем часа Адам говореше нещо съвсем различно. Все пак изглеждаше, че е съгласен да бъде баща на детето.

Преди той да каже още нещо, вратата на кухнята се отвори и Тейт си спомни, че бе казала на братята си да си дойдат по-рано за обяд, защото искаше да легне да си почива. Сърцето ѝ се сви от предчувствието за предстоящата свада.

— Какво, по дяволите, правиш тук?! — прогърмя гласът на Гард.

— Дойдох да взема жена си.

— Тейт няма да ходи никъде! — твърдо заяви Гард.

Адам обаче хвана Тейт за ръката.

— Да оставим дрехите ти — повлече я той след се бе си. — Ще дойдем за тях по-късно.

Двамата успяха да направят само две крачки, защото Фарън и Гард препречваха изхода.

— Махнете се от пътя ми! — каза Адам.

— Виж, Адам — започна Фарън с нотка на предупреждение в гласа, но все пак доста разумно, — ако ти само...

Но Адам не бе в настроение да се подчинява на заплахи. Той се извърна да отстрани Тейт, след това отново се обърна напред. Юмрукът му се стовари върху лицето на Фарън. Страхотният удар го свари съвсем неподготвен за отбрана.

Адам застана разкراчен пред Гард.

— И ти се махай от пътя ми!

— Май ти трябва да напуснеш — спокойно отвърна Гард. — А Тейт остава тук.

— Вземам Тейт със себе си.

— Искам да видя как ще го направиш.

Тейт знаеше силата на брат си. Той бе най-малко осем сантиметра по-висок и петнадесетина килограма по-тежък от Адам.

— Гард, моля те, недей...

— Затвори си устата, Тейт! — заповяда Адам. — Аз ще се справя сам.

Той се биеше за своя живот, за правото да се наслаждава на жена си и да възпитава своето дете. И нямаше намерение да губи. Борбата, която последва, бе жестока, но милостиво кратка. Когато свърши, Адам все още стоеше на крака, но бе останал почти без дъх. Той хвана Тейт за ръката и й помогна да прескочи Гард.

След като Тейт и Адам си тръгнаха, двамата братя, все още проснати на пода от Адам, не смееха да се погледнат в очите. Двама срещу един и да загубят!

Гард опипа ребрата си, надигна се и се подпря на кухненския бюфет. Измъкна ризата и притисна с плата кървящата рана на дясната си буза.

Фарън се надигна и също се облегна, само че на хладилника. Разтърка натъртената си брадичка, след това отвори уста и раздвижи челюст, за да се убеди, че няма счупване.

— Мисля, че все пак нашата малка сестричка е женена за мъж, който я обича — въздъхна той.

— И който има ужасно точно дясно кроше — съгласи се Гард, попивайки леко с края на ризата кръвта от раната под окото си.

Двамата братя се погледнаха и се засмяха. Гард изруга от болка.

— Май не е лесно този нахалник да бъде сплашен — каза Фарън.

— Винаги съм твърдял, че единственият подходящ мъж за Тейт ще бъде този, който дойде тук, при нас.

— Май аз трябваше да те убеждавам в това. — Фарън оглеждаше наранената физиономия на брат си.

Гард отново изстена.

— Между другото, кой ли ще бъде кръстник на тяхното бебе?

— Аз — отвърна Фарън. — Ти ще си кръстник на първородния син на Джес.

— Джес е следващият по възраст. Значи трябва да е той.

— Джес и Адам не се разбират. По-добре е аз да съм кръстникът — настоя Фарън.

Двамата братя се отправиха към обора, като спореха по пътя. Никой от тях не спомена факта, че на тях бе отредена вече нова роля в живота на Тейт. Тя си бе намерила покровител.

Междувременно сестра им накара Адам да спре на първата бензиностанция, изчисти засъхналата кръв по лицето му и купи лепенки за раните на брадичката и бузата му. След като седнаха отново в колата, тя каза:

— Беше чудесен, знаеш ли? Не помня някой да е бил брат ми Гард.

— Имах по-голям залог от него — промърмори Адам през сцепените си устни.

От тези думи настроението ѝ още повече се подобри. Те потвърждаваха, че отношението му към нея и бебето се бе променило.

Дълго пътуваха до „Лейзи Ес“, като спираха често, за да може Тейт да си почива.

— Бебето е виновно — обясняваше тя.

— Знам това — отговаряше Адам с усмивка — Нали не си забравила, че съм лекар?

Пристигнаха в ранчото по тъмно. Мария ги посрещна на вратата с прегръдка.

— Толкова е добре видя теб на място, към което принадлежиш, сеньора. — И се обърна към Адам на испански: — Отново виждам усмивка на лицето ти. Сега ще ѝ кажеш, че я обичаш, нали?

— Когато му дойде времето — увърташе Адам.

— Тъкмо сега му е времето — намръщи се мексиканката.

Но Адам не се съгласи да действа под чужд натиск. Той се извини на Мария и заведе Тейт до неговата спалня. Взе я на ръце и прекрачи с нея прага.

— Нашият брак започва сега! — Гледаше я в очите. — Миналото си е минало.

Тейт не вярваше на ушите си.

— Обичам те, Адам...

Тя очакваше да чуе и от него тези думи. Но те не се откъснаха от устните му.

Не беше чак толкова трудно да изрече въпросните думи, но в този миг Адам се чувстваше твърде уязвим и не смееше да разкрие дълбочината на чувствата си към Тейт. Всъщност не ѝ бе оставил избор относно завръщането ѝ в „Лейзи Ес“. Струваше му се по-подходящо да ѝ покаже колко я обича, отколкото да ѝ го каже с думи.

Люби я, сякаш тя бе най-скъпоценното същество на света. Той я целуваше нежно, без да обръща внимание на разцепената си устна, милваше я, сякаш никога не го бе правил преди, дразнеше я с устни и език. Нейните леки въздишки на удоволствие преминаваха като вълни през тялото му и го изпълваха с желание.

Адам сложи леко ръка на кръглия ѝ корем.

— Моето дете... — прошепна в ухото ѝ той. — Нашето дете.

— Да. Да, нашето дете — съгласи се Тейт, радостна, че най-сетне е готов да приеме детето като свое.

— Искам да кажа, вече знам, че е мое — поясни той.

Тейт го погледна внезапно, събуждайки се от унеса.

— Какво?! — Взря се в лицето му и видя удовлетворението, изписано на него. — Какво каза?

Ръката му галеше корема ѝ, погледите им се срещнаха, изпълнени с обич.

— Отидох при лекаря в Сан Антонио. Онзи, който бе направил тестовите на Ан и моите. Не съм стерилен, Тейт. Ан наистина ме е излъгала...

Най-после думите му стигнаха до съзнанието ѝ. Ето защо Адам не ѝ казваше, че я обича! Значи бе отишъл в „Хокс Уей“ и се беше бил с братята ѝ не заради самата нея! Беше направил всичко това само за да прибере собственото си дете!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тейт използва претекста, че е изморена от бременността, и отказа да се люби с Адам. Проклетият мъж направо се надмина в любезността си. Естествено той искаше да осигури всички условия тя да се грижи за себе си — дотолкова, доколкото неговото дете да се роди здраво.

Но следващата сутрин, когато Адам ѝ препречи входа към кабинета, за да не се изморявала с работа в нейното положение, Тейт не се стърпя:

— Аз мога да работя, носейки твоето дете, така както работех, когато то бе само мое!

— Но...

— Никакви „но“! Храня се правилно, почивам си достатъчно и прекарвам бременността си като писано яйце. Даже детето в мен да е и твое, а не само мое.

Адам не знаеше какво пак бе сбъркал. Явно в главата ѝ пак бе влязла някоя глупост.

— Каква е тази работа относно моето и твоето дете? Какво става с НАШЕТО дете?

— Това беше, преди ти да разбереш, че можеш да имаш деца. Е, сега, ако искаш, стани баща и на децата на някоя друга глупачка. Това бебе си е мое! — С тези думи тя го избута от кабинета и затвори вратата с трясък.

Адам я чуваше как плаче от другата страна на вратата. Той натисна дръжката, но беше заключено. Затропа по вратата.

— Тейт, пусни ме да вляза!

— Не искам да говоря с теб. Махай се!

— Ако не отвориш тази врата, ще я разбия! — заплаши той.

Вече се бе засилил, за да изпълни закана си, когато вратата се отвори и той влетя в кабинета, едва запазвайки равновесие.

— Така е по-добре — каза той и затвори вратата. — По-добре е да поговорим за това... различие в мненията. Важното е...

— Не съм малко дете, което има нужда от поучения. Напълно съм в състояние да се грижа за себе си. Трябва да имаш доверие в мен за... О, каква е ползата! — извика тя, като вдигна ръце с отвращение. — Доверието никога не е било част от отношението ти и преди. Едва ли твоето откритие, че не съм излъгала за бебето, ще промени нещо между нас!

— Какво общо има доверието?

— Всичко! — Тейт трепереше от възмущение. — Бък и Велма...

— Чакай сега! Какво общо имат Бък и Велма? — С всяка минута Адам се объркваше все повече и повече.

— Няма значение — безпомощно въздъхна Тейт.

Адам я хвана за рамото.

— Сигурно има някакво значение. Ти ми дължиш обяснение и аз го искам незабавно!

— Сигурен ли си? За някои картинката ще е необяснима.

Адам я заведе до въртящия се стол, настани я да седне, а самият той се подпря върху бюрото.

— Успокой се. Такова превъзбуждане не е добро за детето. Аз...

Тейт скочи от стола.

— Детето! Детето! — изимитира го тя. — Само за него те е грижа, нали? За теб не съм нищо повече от жена, износваща твоето бебе! Дори да бях епруетка, щеше да ти е все едно. Е добре, имам новини за теб, нахалник такъв! Искам съпруг, който да ме прегръща, който да ме обича и... А не само да бъде баща на детето ми! — Тейт се задушаваше от ридания.

— Тейт, аз наистина те обичам...

— Замълчи! Ако наистина ме обичаше, щеше да ми го кажеш досега — имаше достатъчно възможности. Ако издумаш това сега, ще зная, че го правиш само за да ме успокоиш, и то отново заради бебето!

— Аз казвам истината!

— И аз също! Когато ти обяснявах още преди много време, че това дете е твое и мое — наше! — ти не ми повярва. Също като Бък и Велма...

— Отново ли се връщаме на тях?

— Да! — викна тя. — Защото Бък и Велма са превъзходен пример какво става, когато няма взаимно доверие между двама влюбени. Тогава обидите и болката стават част от отношенията им и те

се чувстват нещастни! Без доверие любовта просто увяхва и умира. Както стана с Бък и Велма...

— Свърши ли? — запита Адам.

Тейт избърса сълзите си с края на фланелката.

— Свърших — изхлипа тя.

— Първо, Бък и Велма са се оженили повторно миналата събота.

— Наистина ли?

— Второ — продължи той, — независимо дали вярваш, или не, аз наистина те обичам. И то от много време насам. Никога не бях казал това, защото...

— Защото нямаше доверие в мен — завърши Тейт тихо.

Той не каза нищо, думите й бяха истина.

— Мисля, че дойде моя ред да посоча Бък и Велма за пример — каза Адам тъжно.

— Защо?

— Те не са ли доказателство, че хората се променят? Че грешките не са непоправими?

— Може би. — Тейт се намръщи.

— Тогава защо не ми дадеш възможност да докажа моите чувства? Да докажа, че те обичам достатъчно, за да ти вярвам безкрайно?

— Може би...

— Ела тук. — Адам разтвори ръце и Тейт се озова в прегръдката му. Той докосна с устни брадичката и надникна в очите й. — Да започнем оттук — нашето бебе, нашият брак...

— Нашето доверие — завърши Тейт.

Те подпечатаха съгласието с нежна целувка. Но излезе нещо повече от целувка на съгласие. Или щеше да излезе, ако Мария не ги бе прекъснала.

— Сеньор Адам, навън има човек с нов бик за родео, казва, че трябва да се подпишете за него.

— Идвам, Мария. — Адам целуна бързо жена си. — До довечера.

— До довечера, мили — усмихна се тя.

Разговорът им й даде много храна за размисъл. Но по-добре бе да обсъдят с тези въпроси, преди да се роди бебето, отколкото след това

да изясняват отношенията си. Гард винаги казваше: „Ако трябва да изкачиш планина, чакането няма да я направи по-достъпна“.

Както започна да се уверява Адам през следващите седмици, едно беше да смяташ, че си доверчив, съвсем друго обаче бе да спечелиш доверието.

Адам и Тейт се любеха всяка нощ и той я даряваше с безброй ласки и нежни думи. Но все не ѝ казваше пак, че я обича.

Мария страшно се измори да гледа как сеньор Адам и сеньора Тейт обикалят един около друг като в омагьосан кръг. Тя умираше да каже на испански на Тейт, че той я обича и с това проблемите да приключат.

— Ако ѝ го казваш достатъчно често, ще ти повярва — твърдеше мексиканката пред Адам.

— Мислиш ли? — попита той. — Даже ако смята, че я лъжа?

— Но ти няма да я излъжеш! — запротестира Мария. — Тя ще го прочете в очите ти. И ще повярва.

Адам наистина искаше всичко да беше толкова просто. Беше започнал да се отчайва, че някога ще убеди Тейт в чувствата си към нея — обичаше я не само като майка на своето дете, но и като жена. Това положение щеше да продължи дълго, ако Мария не бе решила да вземе нещата в свои ръце.

На нея ѝ бе пределно ясно, че сеньор Адам обича малката сеньора и че тя също му отвръща с обич. Проблемът беше те сами да повярват, че това е истина.

Един ден направо след обяда тя изпрати сеньор Адам до магазина да купи някои подправки, които уж ѝ трябвали за вечерята. Тя почака половин час, после изтича в кабинета, където работеше сеньора.

— Сеньора Тейт, елате, моля! Има нещастен случай. Сеньор Адам...

Тейт буквално изхвъркна от стола и сграбчи ръката на мексиканката:

— Ранен ли е? Какво се случи? Къде е той?

— Беше новият бик Брахма, който бил оставен в далечното оградено пасище — обясни икономката. — Той не бе достатъчно

внимателен и...

— Да не би бикът да го е стъпкал? Господи! Как разбра? Не чух телефонът да звъни. Извика ли бърза помощ? Трябва да заведем Адам на лекар!

— Сеньор Бък извикал лекар. Той със сеньор Адам сега. — Мария ликуваше вътрешно. — Сеньор Бък...

— Да благодарим на Бога, че Бък е с него! — Тейт тръгна към кухнята за ключовете на пикапа. Но не ги намери на обичайното им място.

— Къде са моите ключове, Мария, виждала ли си ключовете?

Мария стисна ключовете в джоба си.

— Не, сеньора. Но конят ви, той оседлан вече за разходката, която искахте направите този следобед.

— Във всеки случай така ще стане по-бързо. Ще взема разстоянието в галоп. Благодаря, Мария!

Бяха изминали едва десет минути след тръгването на Тейт, когато Мария дочу пикапа на Адам. Тя натърка с лук очите си и забърза към колата със сълзи на очи, като размахваше лудо ръце, за да привлече вниманието му.

— Сеньор Адам! Сеньората! Бързо! — Мария избърса лицето си с престилката, сякаш плачеше.

— Какво се е случило, Мария? Какво е станало с Тейт? Добре ли е? — Не дочака отговор, а хукна по стълбите към къщата.

— Тя не е там! — извика Мария.

Лицето на Адам побеля като платно.

— Тя си е тръгнала? Тя ме е напуснала?

Мария видя, че е допуснала сериозна грешка и се опита да я поправи:

— О, не! Но отиде на кон до пасището, където е онзи разярен бик. Сигурно конят се е уплашил. Сеньор Бък я намерил на земята.

— Наранила ли се е? Закараха ли я на лекар?

— Още е там. Сеньор Бък е с нея.

Адам вече не слушаше. Той скочи в пикала и запали мотора. След миг колата се понесе към далечния кран на „Лейзи Ес“.

Мария избърса ъгълчетата на очите си от лука. Е, тя скоро ще види резултата от своята намеса. Ако бе права, в бъдеще щеше да има повече смях и усмивки в къщата. Когато се появеше бебето, леля

Мария щеше да му разказва историята за деня, в който татко спасил мама от големия лош бик и я довел в къщата, за да живеят щастливи до края на живота си...

Тейт успя да мине портата, която водеше към новото пасище на бика, без да слиза от коня, но все пак изгуби известно време, докато го подчини на своите команди при отварянето и затварянето на желязната порта.

Като се озова в пасището, тя зорко огледа хоризонта за огромния Брахма. Не бе сигурна какво е направил Бък, за да го обуздае, след като е стъпкал Адам. Възможно бе още да броди свободен из пасището и това я накара да потрепери.

Тейт не бе отишла далеч, когато чу шум на кола някъде откъм портата. Нямаше сирена, но тя помисли, че е линейка. Може би лекарите щяха да знаят къде точно е Адам. Тя обърна кобилата и препусна в галоп.

Почти беше стигнала до портата, когато видя огромния Брахма. Животното стоеше неподвижно, очевидно привлечено от шума на колата, която обикновено донасяше сено и трева.

Когато чу коня зад себе си, бикът се извърна рязко, за да бъде лице в лице с натрапника в неговата територия. Тейт се озова в капан без изход. Тя дръпна с всичка сила юздите на коня и го спря. Остана съвършено неподвижна, защото знаеше, че и най-лекото движение може да разяри бика.

Адам изруга, когато видя опасността за Тейт. Той натисна спирачките, грабна ласо от пикапа и се втурна към Брахма.

— Не мърдай! — извика той. — Идвам!

— Чакай! — извика Тейт. — Не идвай тук! Твърде опасно е!

Без да обръща внимание на думите ѝ, Адам прескочи оградата. Шумът накара бика да се обърне в очакване на обичайната храна. Той спря объркан, като видя срещу себе си човек, преодолял оградата. В нерешителност наведе ниско глава към Тейт, а после към Адам.

Той размаха ласото и се огледа за нещо, което да използва за връзване. Недалеч растеше млад дъб. Адам не губеше време за размишление. Тръгна бавно към Брахма, който започна да рови земята с копито и да пръхти възбудено. Вниманието му бе приковано от човека.

— Моля те, не го приближавай повече, Адам! — тихо каза Тейт.

— Не се притеснявай. Правил съм подобни неща.

Ако пропуснеше хвърлянето, трябваше да побегне като луд и да успее да прескочи оградата, преди Брахма да го настигне. Но ласото изплющя и се уви точно около рогата на бика. Адам се затича към дъба, заобиколи дървото няколко пъти с въжето, така че то да издържи на дърпането на бика.

Едва сега Тейт разбра какво прави мъжът й. Тя препусна с кобилата към дъба, извади крак от стремето, за да може Адам бързо да се качи до нея и пришпори коня, който в галоп ги изведе от зоната на опасността. Брахма препусна след тях, но въжето не му позволи да направи повече от няколко стъпки.

Тейт насочи кобилата към изхода, където Адам ловко скочи и отвори портата. Щом като излязоха извън пасището, където бяха в безопасност, той залости портата и протегна ръце да свали Тейт от коня.

Притиснаха се един към друг. И двамата разбираха опасността, която току-що бяха избегнали. Като се поуспокоиха малко, и двамата заговориха едновременно, като едва вярваха, че са живи и невредими:

— Мария ми каза, че бикът те е стъпкал!

— Тя ми каза, че конят те е хвърлил.

— Никой не ме е хвърлял!

— Никой не ме е стъпквал!

И двамата разбраха едновременно, че са били подведени.

— Ще я убия! — закани се Адам.

— Мисля, че трябва да увеличиш заплатата й — засмя се Тейт.

— Защо? Та тя едва не ни прати на онзи свят!

— Защото тя ме накара да разбера, че съм глупачка да не повярвам на сърцето си.

— Обичам те, Тейт! — промълви Адам. Прегърна я нежно и целуна ръката й. — Наистина те обичам!

— И аз те обичам. Когато разбрах, че може би умираш, осъзнах колко силно те обичам.

— Когато разбрах, че нещо се е случило с теб, изпитах същите чувства — усмихна се той. — Трябваше всеки ден да ти повтарям: „Обичам те! Обичам те! Обичам те!“ — Всеки път Адам подкрепяше признанието с целувка, която ставаше все по-настойчива. Тейт не можеше да си поеме дъх. Накрая успя да каже:

— Адам, трябва да направим нещо за този бик.

— Сам да си намери женска — промърмори Адам в шията ѝ. Тейт се засмя.

— Не можем да го оставим завързан на дървото!

— Ще изпратя Бък и момчетата да се погрижат за него и да доведат кобилата ти. Този следобед имаме по-важни неща.

— Какви?

— Например да решим как да си върнем на Мария!

Двамата измисляха какви ли не отмъщения за измамата на готвачката. Не бе лесна работа, като се вземеше предвид, че съмнителните ѝ методи бяха донесли твърде успешни резултати.

— Мисля, че най-доброто, което можем да направим, е да имаме не по-малко от пет деца — каза Адам.

— Пет?! — възкликна Тейт със затаен дъх.

— Разбира се. Това ще бъде идеално отмъщение. Малките дяволчета ще седят в скута ѝ, ще я дърпат за полата и ще ѝ създават работа за дълго време.

— Така ѝ се пада! — съгласи се Тейт с усмивка.

Адам спря пикапа пред входната врата, хвана Тейт за ръка и двамата тръгнаха да търсят мексиканката.

— Мария! — извика той. — Къде си?

Тръгна към кухнята, като водеше Тейт със себе си.

— На хладилника има бележка — посочи тя.

— Виж какво пише в нея!

Тейт подаде бележката на Адам.

„Уважаеми сеньор Адам, кажи ѝ, че я обичаш. Ще ме няма два-три часа. С обич, Мария.“

Адам се разсмя и дръпна в обятията си Тейт. В този момент първото от петте им малки дяволчета ритна баща си в корема.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.